

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

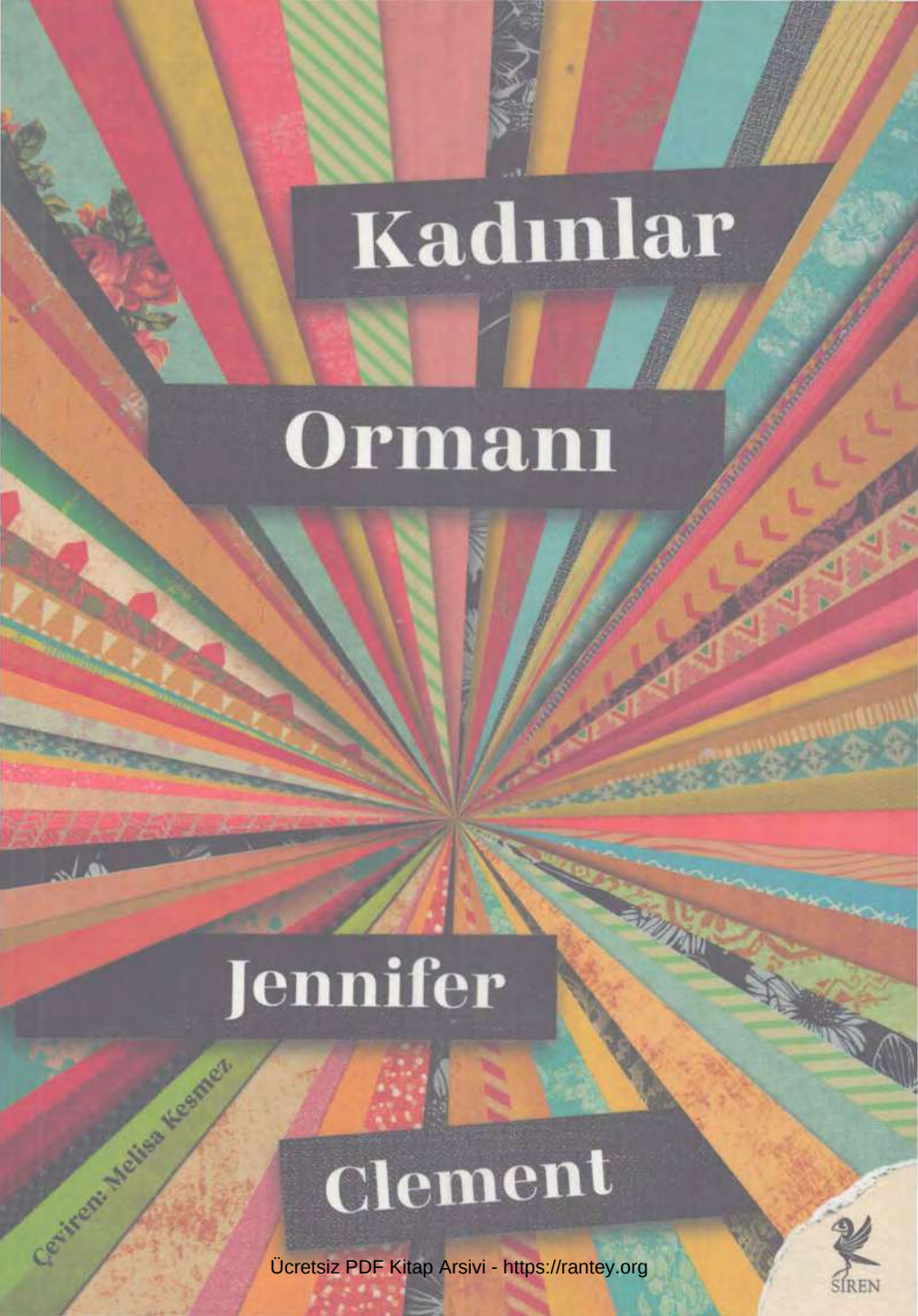
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kadınlar

Ormanı

Jennifer

Clement

Çeviren: Melisa Kesmez

Jennifer Clement

1960 yılında Greenwich, Connecticut'ta doğdu, çocukluk yılları Meksika'da geçti. Küçük yaşlarda şiir yazmaya başladı. New York Üniversitesi'nde antropoloji ve edebiyat öğrenimi görmüş, eğitimine Paris'te devam etmiştir. Metinleri pek çok antolojide yer almış ve *The Times*, *Poetry London*, *The Nation*, *National Geographic* ve *Akzente* gibi mecralarda yayımlanmıştır. Otuzu aşkın dile çevrilen kitaplarıyla Clement, Canongate Yeni Yazın Ödülü'ne ve MacDowell bursuna layık görülmüştür. *Dul Bayan Basquiat* romanı, Jean Michel Basquiat'nın Suzanna Malouk ile ilişkisi üzerinden ressamın ve bir dönemin portresini çizer.

2015-2021 yılları arasında Pen International'ın başkanlığını yürüten ve bu göreve gelen ilk kadın olan Jennifer Clement, Mexico City'de yaşamaktadır.

Melisa Kesmez

Eylül 1980'de İstanbul'da doğdu. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde sosyoloji okudu. Yazarlık, gazetecilik ve fotoğrafçılık eğitimi aldı. Çeşitli alanlarda editörlük, çevirmenlik, muhabirlik yaptı. Çevirmen ve dramaturg olarak tiyatro ekiplerine dahil oldu. *Atları Bağlayın Geceyi Burada Geçireceğiz*, *Bazen Bahar*, *Nohut Oda*, *Küçük Yuvarlak Taşlar*, *Çiçeklenmeler* ve *Anneanne Gezegeni* isimli kitapları yayımlanmıştır. *Bazen Bahar* ile 2017 Notre Dame de Sion Edebiyat Ödülü'nde mansiyon almış, *Nohut Oda* ile 65. Sait Faik Hikâye Armağanı'na layık görülmüştür. Nil'in annesidir.

Prayers for the Stolen

© Jennifer Clement, 2018

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla Siren Yayınları'na aittir. Kaynak gösterilerek yapılacak kısa alıntılar haricinde hiçbir bölümü yayıncının izni olmaksızın paylaşamaz.

© Siren Yayınları, 2025

Siren Yayınları - Zamanın Ruhu / Roman

Sertifika No: 52392

ISBN: 978-625-95074-9-1

Birinci Baskı: Ağustos 2025

Yayın Yönetmeni: Sanem Sirer

Yayın Koordinatörü: Erol Aydın

Şef Editör: Yankı Enki

Son Okuma: Merve Diler

Çeviren: Melisa Kesmez

Kapak Tasarım: Nazlım Dumlulu

İç Tasarım: adenserd.com

Baskı: Mega Basım Yay. San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3

A Blok Kat: 3 Avcılar-İstanbul

Sertifika No: 44452

Siren Yayıncılık Müşavirlik
Mümessillik İç ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Asmalı Mescit Mah. Ensiz Sokak No. 9/312
Beyoğlu-İstanbul
t (212) 243 45 65 f (212) 251 05 32
www.sirenyayinlari.com
info@sirenyayinlari.com

Jennifer Clement

KADINLAR ORMANI

Çeviren: Melisa Kesmez

Richard ve Sylvia'ya...

BİRİNCİ BÖLÜM

Artık seni çirkinleştirmenin zamanı geldi, dedi annem ıslık çalarak. Dudakları yüzüme o kadar yakındı ki tükürüğünü boynumda hissettim. Bira kokuyordu. Bir kömür parçasını yüzümde gezdirirken aynada onu seyrettim. Ne berbat bir hayat, diye fısıldadı.

Bu, hatırladığım en eski anım. Eski, çatlak aynayı yüzüme tuttu. Beş yaşında olmalıydım. Aynadaki çatlak, yüzümü iki parçaya bölünmüş gibi gösteriyordu. Meksika’da başına gelebilecek en iyi şey çirkin bir kız olmaktır.

Adım Ladydi Garcia Martínez; esmer bir tenim, kahverengi gözlerim, kahverengi kıvrıkcık saçlarım var; tanıdığım kimseden farklı görünmüyorum. Çocukken annem beni bir oğlan çocuğu gibi giydirirdi ve bana “Oğlan” derdi.

Herkese bir oğlan çocuğu doğurduğumu söyledim, derdi.

Kız olsam beni kaçırırlardı. Etrafta güzel bir kız olduğu haberi derhal uyuşturucu kaçakçılarının kulağına gider, siyah Escalade’leriyle arazilerimize dalarak kızı alıp götürürlerdi.

Televizyonda saçlarını tarayıp örgülerini pembe kurdelelerle tutturarak ya da makyaj yaparak süslenen kızları seyrederdim, ama bizim evde böyle bir şey asla olmazdı.

Belki de dişlerini dökmeliyim, derdi annem.

Biraz daha büyüyünce dişlerim çürük görünsün diye sarı ya da siyah bir kalemle beyaz minelerini boyamaya başladım.

Bakımsız bir ağızdan daha iğrenç bir şey yoktur, derdi annem.

Çukur açmak Paula’nın annesinin fikriydi. Bizim evin karışındaki evde yaşıyorlardı, küçük bir evleri, papaya ağaçlarıyla dolu bir arazileri vardı.

Annem sağda solda saklanan kız çocukları yüzünden Guerrero eyaletinin tavşan çiftliğine döndüğünü söylerdi.

Ne zaman bir arazi aracının yaklaştığını duysak ya da uzakta siyah bir nokta -ya da birkaç siyah nokta- görsek bütün kızlar çukurlara kaçıştı.

Guerrero'da hayat böyleydi. Burası kauçuk ağaçlarıyla, yılanlarla, iguanalarla ya da nadir görülen, ölümcül, sarı saydam akreplerle dolu sıcak bir yerdi. Guerrero'da dünyanın başka hiçbir yerinde olmadığı kadar akrep ve karınca olduğuna emindik. Kırmızı karıncalar kollarımızı şişirirdi, kollarımız o kadar şişerdi ki bacağa dönerdi.

Burası dünyanın en öfkeli ve en zalim insanları olmaktan gurur duyduğumuz bir yer, derdi annem.

Ben doğduğumda, annem komşularına ve çarşıdaki insanlara bir oğlan doğurduğunu duyurmuş.

Tanrı'ya şükürler olsun, bir oğlan doğurdum, demiş.

Evet, Tanrı'ya ve Bakire Meryem'e şükürler olsun, diye cevap vermiş haberi alanlar, ona inanmadıkları halde. Bu dağda sadece erkek çocuk doğar ve bunlardan kimileri on bir yaş civarına geldiğinde kıza dönüşür. Bu oğlanlar, ara sıra yerin altındaki çukurlarda saklanmak zorunda olan çirkin kızlara dönüşmek zorundadır.

Aç bir sokak köpeği çıkageline kaçışıp saklanan tavşanlar gibiydik; ağzını kocaman açmış, dili çoktan tavşan tadı almış bir köpek. Tavşanlar ayaklarıyla yere vurur, bu tehlike uyarısı toprağın içinde yol alarak bölgedeki diğer tavşanları alarma geçirirdi. Ama bizim burada diğer tavşanları uyarmak imkânsızdı çünkü hepimiz dağınık halde yaşıyorduk, birbirimize çok uzaktık. Yine de hep tetikteydik, çok uzaktaki sesleri nasıl duyacağımızı öğrenmeye çabalıyorduk. Annem başını öne eğip, gözlerini kapatır, bir araba motoru sesi veya yaklaşan bir araç karşısında rahatsız olan kuşların ve diğer küçük hayvanların seslerini duymaya odaklanırdı.

Buradan giden hiç kimse geri gelmedi. Kaçırılan kızların hiçbirisi ne geri geldi ne de bir mektup gönderdi, tek bir mektup bile gelmedi, derdi annem. Hiçbiri dönmedi. Paula hariç. Paula buradan götürüldükten bir yıl sonra geri döndü.

Onun nasıl kaçırıldığını annesinden defalarca dinlemiştik. Derken bir gün yürüyerek eve döndü. Düz bir çizgi halinde sol kulağının kepçesine kadar uzanan mavi, sarı ve yeşil renklerde yedi küpesi ve bileğine bir yılan gibi dolanmış *Yamyam'ın Bebeği* kelimelerinden oluşan bir dövmesi vardı.

Otoyoldan öylece yürüyerek geliverdi, evine giden toprak yolu tırmandı. Çok yavaş yürüyordu, sanki evin yolunu işaret eden bir dizi taşı takip ediyormuş gibi yere bakıyordu.

Hayır, dedi annem, taşları takip etmiyor. Evine, annesine giden yolu kokluyor.

Paula odasına girdi ve üzerinde hâlâ birkaç pelüş hayvan duran yatağına uzandı. Başına gelenler hakkında tek bir kelime dahi etmedi. Tek bildiğimiz Paula döndükten sonra annesinin onu biberonla beslediği, ona bir biberonla süt veriyordu; gerçekten de onu kucağına oturtuyor ve eline bir bebek biberonu veriyordu. Paula o zaman on beş yaşındaydı, ben de on dörttüm. Annesi ona ayrıca Gerber marka bebek maması da alıyor, onu plastik beyaz bir kaşıkla besliyordu; kaşık, otoyolun diğer tarafında bulunan benzin istasyonunun yanındaki OXXO dükkânından aldığı kahvenin kaşığıydı.

Gördün mü, Paula'nın dövmesini gördün mü, diye sordu annem.

Evet. Neden ki?

Ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? O birine ait. Meryem'in oğlu, Yüce Tanrı'nın oğlu, Yüce İsa, cennetteki melekler bizi korusun.

Hayır, dövmenin ne anlama geldiğini bilmiyordum. Annem anlatmak istemedi ama ben sonradan öğrendim. Birisinin nasıl olur da bir dağ kulübesinden elinde makineli tüfek, arka cebinde el bombasıyla dazlak kafalı bir uyuşturucu kaçakçısı tarafından kaçırılıp bir et parçası gibi satıldığını merak ediyordum.

Gözüm Paula'nın üstündeydi. Onunla konuşmak istiyordum. Artık hiç evden çıkmıyordu ama eskiden beri -Maria ve Estefani ile birlikte- her zaman en yakın arkadaşlarımdan biri olmuştu. Onu güldürmek istiyordum, benim adım "Oğlan" onun

adı da “Paulo” iken oğlan çocukları gibi giyinip kiliseye gittiği-miz pazar günlerini hatırlatmak istiyordum ona. Birlikte pembe dizi dergilerine baktığımız zamanları hatırlatmak istiyordum, çünkü televizyon yıldızlarının giydiği güzel kıyafetlere bakmayı severdi. Ama asıl başına ne geldiğini öğrenmek istiyordum.

Paula’nın Guerrero’nun bu bölgesindeki en güzel kız olduğunu herkes bilirdi. İnsanlar onun Acapulco’daki kızlardan bile daha güzel olduğunu söylerdi, ki bu büyük bir iltifattı çünkü göz alıcı ya da özel olan her şey Acapulco’dan gelirdi illa ki. Paula’nın güzelliği kulaktan kulağa yayıldı.

Annesi kızını şişman göstermek için ona içine paçavralar tı-kıştırılmış elbiseler giydirirdi ama herkes Acapulco Limanı’ndan en fazla bir saat uzaklıkta, annesi ve üç tavuğuyla birlikte ya-şayan, Jennifer Lopez’den bile güzel bir kız olduğunu biliyordu. Kapıya dayanmaları an meselesiydi. Kızları toprağın içine açtık-ları çukurlara saklama fikri Paula’nın annesinden çıkmış olsa da (tehlike ânında hepimiz o çukurlara saklanırdık) kadın kendi kı-zını korumayı başaramadı.

Paula’nın kaçırılmasından bir yıl önce bir uyarı olmuştu.

Sabahın erken saatleriydi. Paula’nın annesi Concha, yoldan yaklaşan araba sesini duyduğunda, bayatlamış *tortilla*’larla üç tavuğunu besliyordu. Paula hâlâ yataktaki, derin bir uykudaydı. Yüzü tertemiz yikanmış, siyah ve uzun saçları örülmüş, örgü uy-kusunda boynuna dolanmıştı.

Üzerinde eski bir tişört vardı. Önünde lacivert harflerle *Wonder Bread** yazan beyaz pamuklu tişörtü dizlerine kadar iniyordu. Pembe bir külot giymişti, annem her zaman bunun çıp-lak olmaktan bile daha fena olduğunu söylerdi!

Uyuşturucu kaçakçısı paldır küldür eve girdiğinde Paula hâlâ derin uykudaydı.

Concha, açık kahverengi bir BMW’nin dar toprak yoldan gel-diğini gördüğünde tavuklarını, hayatları boyunca tek bir yu-murta olsun vermemiş şu işe yaramaz tavuklarını besliyormuş. Bir anlığına gelenin Acapulco Hayvanat Bahçesi’nden kaçmış bir

* Bir ekmek markası. (ç.n.)

boğa ya da başka bir hayvan olduğunu sanmış, çünkü o renkte bir aracın gelebileceği hiç aklına gelmemiş.

Uyuşturucu kaçakçılarının normalde yasak olsa da polis içeriği görmesin diye camlarına film çekilmiş siyah bir arazi aracıyla geleceklerini hayal ediyormuş. Uyuşturucu kaçakçıları ve onlara ait makineli tüfeklerle dolu, siyah camlı dört kapılı Cadillac Escalade'ler Truva Atı'na benziyormuş, en azından annem öyle derdi.

Annem Truva'yı nereden biliyordu ki? Acapulco'ya arabayla en fazla bir, katırlaysa dört saat uzaklıktaki Guerrero taşrasında tek kızıyla bir başına yaşayan Meksikalı bir kadın Truva hakkında ne bilebilirdi? Çok basit. Babamın ona hayatı boyunca getirdiği tek şey, Amerika'dan aldığı küçük çanak antendi. Annem tarihî belgesellerin ve Oprah'nın sıkı takipçisiydi. Bizim evde Guadalupe Bakiresi sunağının yanında bir de Oprah için bir sunak vardı. Annem ona Oprah demezdi. Bu ismi söylemeyi hiç beceremezdi. Ona Opera derdi: Opera şöyle dedi, Opera böyle dedi.

Belgeseller ve Oprah dışında, *Neşeli Günler*'i de herhalde yüz kere seyretmişizdir. Annem sinema kanallarından birinde bu film yayınlanırsa diye hep tetikte beklerdi.

Concha bize Paula'nın başına gelenleri her anlattığında, başka bir hikâyeye dinlerdik. Bu yüzden gerçeği hiçbir zaman öğrenemedik.

Paula kaçırılmadan önce eve gelen uyuşturucu kaçakçısı sadece ona yakından bakmak için gelmişti. Söylenenlerin doğru olup olmadığını kendi gözleriyle görmek istemişti. Doğruydum.

Paula'yı kaçırmalarıysa farklı oldu.

Bizim dağda hiç erkek yoktu. Bu hiç ağaç olmayan bir yerde yaşamak gibiydi.

Tek kollu olmak gibi bir şey, derdi annem. Hayır, hayır, hayır, diyerek düzeltirdi söylediğini; erkeklerin olmadığı bir yerde olmak, rüya görmeden uyumak gibi.

Erkeklerimiz nehri aşp ABD'ye giderlerdi. Suya adım atar, bellerine kadar suya girer ama diğer tarafa geçtiklerinde ölmüş sayılırlardı. Kadınlarını ve çocuklarını o nehrin içinde

bırakırlar, büyük ABD mezarlığına adım atarlardı. Annem haklıydı. Bize oradan para gönderir, başta bir ya da iki kere gelir, sonra da bir daha geri dönmezlerdi. Burada çalışıp kendi başının çaresine bakan bir grup kadındık. Civarda, arazi araçlarının içinde oturan, motosiklet kullanan ve omuzlarından sarkan otomatik silahları, kot pantolonlarının arka cebinde kokain paketleri, gömlek ceplerinde Kırmızı Marlboro'ları ile bir anda ortaya çıkanları saymazsak başka erkek yoktu. Bu adamlar Ray-Ban güneş gözlüğü takarlardı. Onların gözlerinin içine asla bakmaz, zihinlerinin içine uzanan küçük kara gözbebeklerini asla görmek istemezdik.

Bir keresinde haberlerde otuz beş çiftçinin kaçırıldığını duyduk; adamlar tarlada mısır toplarken üç büyük kamyonet gelip kaçırmıştı onları. Çiftçilere silah doğrultup kamyonu binmelerini söylemişler ve onları büyükbaş hayvanlar gibi kamyonun arkasına tıka basa doldurmuşlar. Çiftçiler iki üç hafta sonra evlerine geri dönmüş. Ama olanları kimseye anlatmamalarını, yoksa onları öldüreceklerini söylemişler. Yine de herkes onların tarlada çalışıp kenevir toplamaları için kaçırıldıklarını biliyordu.

Eğer kimseye bir şey söylemezsen o şey hiç olmamış sayılırdı. Birisi elbette bir gün, hakkında bir şarkı yazacaktı gerçi. Bilmemen ya da hakkında konuşmaman gereken her şey en nihayetinde bir şarkıda karşına çıkardı.

Aptalın teki bir gün kaçırılan çiftçiler hakkında bir şarkı yazacak ve kendini öldürtecek, derdi annem.

Hafta sonları annemle Acapulco'ya giderdik; annem orada New Mexico'lu zengin bir ailenin temizlikçisiydi. Aile her ay birkaç hafta sonu Acapulco'da tatil yapardı. Yazlık eve yıllarca arabayla geldiler ama sonra bir helikopter satın aldılar. Araziye bir helikopter pisti inşa etmeleri aylar sürdü. Önce yüzme havuzunu toprakla doldurdular, yeni havuzu da on-on beş metre öteye taşıdılar. Sonra da tenis kortlarının yerini değiştirdiler ki helikopter evden olabildiğince uzak olsun.

Babam da Acapulco'da çalışmıştı. ABD'ye gitmeden önce bir otelde garsonluk yapıyordu. Babam Meksika'ya birkaç kere bizi

görmeye gelse de ziyaretleri birden kesildi. En son gelişinde annem bunun son gelişi olduğunu biliyordu.

Bu son, demişti annem.

Ne demek istiyorsun anne?

Onun yüzüne dikkatlice bak; her şeyi içine işlesin, çünkü babanı bir daha göremeyeceksin. Kesinlikle. Kesinlikle.

Bu kelimeyi kullanmayı severdi.

Onun geri gelmeyeceğini nereden bildiğini sorduğumda, sadece bekle, Ladydi, dedi, bekle ve haklı olduğumu gör.

Ama nereden biliyorsun, diye sordum tekrar.

Bakalım bunu kendin çözebilecek misin, diye cevap verdi.

Bu bir sınavdı. Annem insanları sınamayı severdi ve babamın neden geri dönmeyeceğini çözmek de böyleydi.

Bunun üzerine babamı gözlemlemeye başladım. Onu küçük bahçemizde ve evin içinde takip ettim, davranışlarını inceledim. Gözlerimi başka yöne çevirirsem benden bir şeyler çalacak bir yabancıymış gibi izledim onu.

Bir gece annemin haklı olduğu anladım. Hava o kadar sıcaktı ki sanki Ay gezegenimizin bu köşesini ısıtıyormuş gibiydi. Dışarıda sigara içen babamın yanına gittim.

Tanrım, burası şu anda dünyanın en sıcak yeri herhalde, dedi ve dumanı aynı anda hem ağzından hem burun deliklerinden dışarı üfledi.

Kolunu omzuma koydu, teni benimkinden bile sıcaktı. Vücutlarımız birbirine kaynayacak gibiydi.

Sonra baklayı ağzından çıkardı.

Sen ve annen bana hep fazla iyi davrandınız. Ben sizi hak etmiyorum.

Sınavı A ile geçtim.

Orospu çocuğu, dedi annem defalarca, yıllarca. Adını asla ağzına almadı. O günden sonra babamın adı "orospu çocuğu" kaldı.

Bizim dağda yaşayan çoğu insan gibi annem de büyüye inanırdı.

İnşallah bir rüzgâr gelir de kalbinin ateşini söndürür, inşallah karnında dev bir termit büyür ya da kulağında karınca biter, derdi annem. İnşallah kurtlar aletini kemirir.

Bir süre sonra babam bize ayda bir para göndermeyi de kesti. Anlaşılan onun parası bile hak etmiyordu bizi.

Ama tabii ki ABD-Meksika arasındaki dedikodu hattı dünyanın en güçlü dedikodu hattıydı. Gerçeği bilmeseniz de dedikoduyu duyardınız. Dedikodu alıp başını gitmişti; öyle ki, hakikat yanında yaya kalırdı.

Hakikattense dedikoduyu tercih ederim, derdi annem.

New York'taki bir Meksika restoranından Nebraska'daki bir mezbahaya, oradan Ohio'da bir *Wendy's* şubesine, sonra Florida'da bir portakal bahçesine, sonra da San Diego'da bir otele ulaşan bir dedikodu, tekrar dirilip nehri aşarak Tijuana'da bir bara, ardından Morelia yakınlarında bir kenevir tarlasına, Acapulco'da cam tabanlı bir tekneye, Chilpancingo'da bir büfeye ve en son bizim toprak yolumuzu tırmanıp portakal ağacımızın gölgesine varmıştı ve babamın “o taraf”ta bir ailesi olduğunu söylüyordu.

“Bu taraf” bizim hikâyemizdi, aslında buradaki herkesin hikâyesi bundan ibaretti.

Bu tarafta annemin yıllar içinde çaldığı eşyalarla çevrili barakamızda tek başımıza yaşıyorduk. Onlarca kalemimiz, tuzlугumuz ve gözlüğümüz, annemin restoranlardan çaldığı küçük şeker paketleriyle dolu büyük bir naylon çöp torbamız vardı. Annem girdiği her tuvaletten çantasına tuvalet kâğıdı atıp çıkardı. O buna çalmak demezdi ama babam öyle düşünmüyordu. Babam bizimle yaşarken ikisi durmadan kavga eder, babam bir hırsızla aynı evde yaşadığını söylerdi. Annemse bu eşyaları ödünç aldığına inanırdı ama ben hiçbir şeyi geri vermediğini bilirdim. Arkadaşları her şeylerini ondan saklamaları gerektiğinin farkındaydı. Nereye gidersek gidelim, eve döndüğümüzde ceplerinden, göğsünden, hatta saçlarının içinden sağdan soldan topladığı şeyler çıkardı. Yürüttüğü bir şeyi saçlarının arasına tıkıvermek konusunda epey maharetliydi. Kıvrır kıvrır saçlarının arasından çay

kaşıkları, makaralar çıkardığını görmüşlüğüm vardı. Bir kere-
sinde Estefani'nin evinden çaldığı bir *Snickers* bile çıkmıştı ora-
dan. Çikolatayı atkuyruğunun altına tıktırmıştı. Kendi kı-
zından bile çalışıyordu. Bir şeylerin yalnızca bana ait olduğunu
düşünmekten çoktan vazgeçmiştim.

Babam gittiğinde annem, ki asla lafını esirgeyen biri değildi,
“Orospu çocuğu!” dedi. Biz burada erkeklerimizi kaybediyoruz,
onlardan, onların Amerikalı fahişelerinden AIDS kapıyoruz,
kızlarımız kaçırılıyor, oğullarımız bizi terk ediyor ama ben yine
de bu ülkeyi kendi nefesimden bile daha çok seviyorum.

Sonra çok yavaşça, Meksika, dedi, sonra bir kez daha. Keli-
meyi sanki bir tabaktan yalıyormuş gibi söylüyordu.

Annem benden hep bir şeyler için dua etmemi isterdi. Ben de
ederdim. Bulutlarımız ve pijamalarımız olsun diye dua ederdim.
Ya da ampuller ve arılar için.

Annem, sakın aşk ve sağlık için dua etme, derdi. Ya da para
için. Eğer Tanrı gerçekten ne istediğini duyarsa onu sana ver-
mez. Kesinlikle.

Babam gittiğindeyse, diz çök ve yeni kaşıklar için dua et,
dedi.

Sadece ilkokulu bitirene kadar okudum. O yıllarda genellikle oğlan çocuğuydum. Okulumuz tepenin aşağısında küçük bir odadan ibaretti. Ülkenin bu yakasına gelmekten korktukları için bazı yıllar hiç öğretmen gelmezdi. Annem, buraya gelmek isteyen öğretmen ya uyuşturucu kaçakçısıdır ya da aptal, derdi.

Kimse kimseye güvenmezdi.

Annem herkesin uyuşturucu satıcısı olduğunu söylerdi, buna tabii ki polis de dahildi, belediye başkanı da, kesinlikle. Hatta kahrolası devlet başkanı da uyuşturucu kaçakçısıydı.

Anneme soru sorulmasına gerek yoktu, o kendi kendine sorardı sorularını.

Devlet başkanının uyuşturucu kaçakçısı olduğunu nereden mi biliyorum, diye sorardı. O, bütün silahların ABD'den ülkeye girmesine izin veriyor. Neden sınıra orduyu yerleştirip silahları durdurmuyor, ha? Hem zaten asıl tehlikeli olan hangisi; bitki mi, kenevir mi, haşhaş mı, yoksa silah mı? Tanrı bitkileri yarattı, tamam, ama insanlar da silahları üretti.

Arkadaşlık ettiklerim hep okuldandı. Birinci sınıfta sadece dokuz kişiydik. En yakın arkadaşlarım Paula, Estefani ve Maria'ydı. Okula kısa kesilmiş saçlarımızla ve oğlan çocuğu kıyafetleriyle giderdik. Maria hariç hepimiz.

Maria doğuştan tavşandudaklıydı, annesi ve babası onun kaçırılmasından endişe etmiyordu.

Annem, Maria hakkında, Ay'da yaşayan tavşandudaklı tavşan, Ay'dan inip bizim dağa gelmiş, derdi.

Maria ayrıca içimizde erkek kardeşi olan tek kişiydi. Kardeşinin adı Miguel'di ama biz ona Mike derdik. Maria'dan dört yaş büyüktü. Herkes Mike'ı fazlasıyla şımartırdı çünkü dağdaki tek erkekti.

Paula, hep söylediğimiz üzere, Jennifer Lopez'e benziyordu, ama ondan bile daha güzeldi.

Estefani gördüğüm en koyu renk tene sahipti. Guerrero eyaletinde hepimiz fazlasıyla koyu tenliydik ama özellikle o, geceye ya da nadir görülen bir siyah iguanaya benziyordu. Estefani aynı zamanda uzun boylu ve çok sıskaydı; Guerrero'da kimse uzun olmadığı için ormandaki en yüksek ağaç gibi görünüyordu. Benim asla göremediğim şeyleri görüyordu; otoyoldan gelen, çok uzaktaki arabaları bile. Bir keresinde bir ağacın tepesinde kıvrılmış duran siyah-kırmızı-beyaz çizgili küçük bir yılan görmüştü. Sonradan anlaşıldığı üzere mercan yılanıydı gördüğünü. Bunlar uyuyan annelerin sütünü içmek isteyen yılanlardı.

Guerrero'da büyüyen biri kırmızı renkli her şeyin tehlikeli olduğunu bilir, bu yüzden o yılanın kötü olduğunu biliyorduk. Estefani'ye göre yılan, gözlerinin içine bakmıştı. Bunu sadece Paula'ya, Maria'ya ve bana, sadece üçümüze -en yakın üç arkadaşına- söylemişti çünkü bunun kendisinin lanetlendiği anlamına geldiğini biliyordu. Sahiden de yılan, elinde değneğiyle hayallerin asla gerçek olmayacak diyen bir kötülük meleğiymişçesine lanetlenmişti de Paula.

Maria tavşandudaklı doğduğunda herkes çok şaşırdı. Annesi Luz, kızını bir süre evden dışarı çıkarmadı, babasıysa sokak kapısından çıkıp bir daha asla geri dönmedi.

Annem herkese ne yapması gerektiğini söylemeyi severdi. Herkesin işine karışırdı. Bebeğe bakmak için Luz'un evine gitmişti. Bu hikâyeyi iyi biliyordum çünkü annem bana defalarca anlatmıştı. Annem Luz'un kollarında yatan, üzeri beyaz bir tülbentle örtülü küçük Maria'ya bakmış, sonra örtüyü kaldırıp onu incelemiş.

Tersyüz doğmuş bu, tersyüz edilmiş bir kazak gibi. Tek yapman gereken içini dışına çevirmen, demiş annem. Onu gidip kliniğe kaydettireceğim.

Sonra dağdan inmiş, Chilpancingo'daki kliniğe gitmek üzere otobüse binmiş ve Maria'nın doğumunu bildirmişti. Yerel klinik kırsal alanda hangi çocukların ameliyata ihtiyacı olduğunu

bu şekilde öğrenirdi. Birkaç yılda bir başkentten bedava ameliyat yapmak için doktorlar gelirdi ama bunun için hastaların doğumda kaydedilmesi gerekirdi.

Chilpancingo'ya bir grup doktorun gelmesi sekiz yıl sürdü. Uyuşturucu kaçakçılarının saldırılarından korumak için onlara askeri konvoy eşlik ediyordu. Ama tabii ki o saate kadar hepimiz Maria'nın yüzüne çoktan alışmıştık. Sırf bu yüzden kimi arkadaşları onun ameliyat olmasını istemiyordu. Onun mutlu ve normal olmasını istiyorduk ama tersyüz suratı tanrılardan korkmamızı sağlıyordu. Bu hali bizi korkunç cezalar konusunda tetikte tutuyor, bize sihirli dünyamızda bir şeylerin yolunda gitmediğini düşündürüyordu. Kuraklık ya da sel gibi efsanevi bir şeye dönüşmüştü Maria; Tanrı'nın gazabına örnek gösterilirdi. Bir doktor bu gazabı iyileştirebilir miydi, merak ediyorduk. Maria, efsaneyle öyle özdeşleşti ki gözümüze sanki taştan oyulmuş gibi görünmeye başladı.

Maria'nın güçleri olduğunu düşünüyorduk. Annemse bunun bir güç olduğunu asla düşünmedi.

Belasını arıyor, bulacak da, diyordu onun için.

Estefani ve Paula'yla üçümüz Maria'nın başına, bir insanın başına gelebilecek en kötü şeyin zaten geldiğini ve onun, Estefani'nin ağaçta gördüğü yılan örneğinde olduğu gibi, hiçbir şeyden korkmadığını düşünüyorduk. Uzun bir sopa alıp yılanı yere düşürene kadar dürten Maria'dan başkası değildi. Estefani, Paula ve ben avazımız çıktığı kadar bağırıp kaçışmıştık. Oysa Maria eğilip onu yerden almış ve başparmağıyla işaretparmağının arasında tutmuştu.

Yılana bakıp, demek çirkin bir suratın olduğunu düşünüyorsun ha, demişti, bir de bana baksana!

Dur, dur, demişti Paula. Isıracak şimdi seni!

Aptal, benim istediğim de o zaten, demişti Maria, sonra da yılanı yere fırlatmıştı.

Herkes aptal derdi. Bu onun en sevdiği kelimeydi.

Bir gün, ben yedi yaşındayken, Maria'yla okuldan eve yürüyorduk. Genelde okuldan birlikte çıkar, aşağıdaki otoyolda

annelerimizle buluşur, sonra da evlere dağılırdık. O gün, neden hatırlamıyorum, Maria'yla ikimiz yalnızdık. Ders yılı neredeyse bitmek üzereydi, üzgündük çünkü başkentten bir yıllığına gelen öğretmenimiz ayrılıyordu ve eylülde yeni bir gönüllü gelecekti. Taşrada insanların hayatı şehirden gelen gönüllülere bağlıydı. Gönüllü öğretmenlerimiz, sosyal hizmetlilerimiz, doktorlarımız ve hemşirelerimiz vardı. Buraya mecburi hizmet için geliyorlardı. Bir süre sonra onlara çok da bağlanmamayı öğrendik; annemin de dediği gibi *onu öyle yapın, bunu böyle yapın* cümlelerinden başka satacak bir şeyi olmayan pazarlamacılar gibi gelip geçici insanlardı.

Uzaktan gelen insanları sevmiyorum, derdi annem. Bizim kim olduğumuza dair fikirleri yok, ama bize bunu yapmalısınız, şunu yapmalısınız deyip duruyorlar. Şehre gidip onlara oranın kokuştuğunu söyleyip sonra da hani çimenler nerede, gökyüzü ne zamandır sarı diye mi sorsam? Kahrolası Roma İmparatorluğu'ndan farkı yok.

Bunu derken ne demek istediğini anlamadım ama Roma tarihiyle ilgili bir belgesel seyrettiğine emindim.

Maria'yla tek başımıza eve yürüdüğümüzde aylardan temmuzdu. Havanın sıcaklığını ve öğretmenimizin gidişi yüzünden duyduğum üzüntüyü net bir şekilde hatırlıyorum. Hava çok nemliydi, adım attıkça vücudum sanki bir çiçek gibi soluyordu. O kadar nemliydi ki örümcekler ağlarını havaya örebilmişti; yürüdükçe boşlukta sallanan ağ parçalarını yüzümüzden temizlemek zorunda kalıyor, bir yandan da saçımıza ya da bluzumuzun içine örümcek düşmesinden korkuyorduk. İguanaları ve kertenkeleleri gözkapaklarını bayrak gibi yarıya indirip uyutan, hatta böcekleri bile uykuya daldıran bir nemdi bu. Ayrıca sokak köpeklerini su bulmak için otoyola inmeye mecbur bırakıyor ve kanlı leşlerinin izi siyah asfaltı dağdan Acapulco'ya kadar ışartlıyordu.

O kadar sıcaktı ki bir an geldi daha fazla yürüyemeyip, birkaç dakikalığına soluklanmak için -önce civarda akrep ya da yılan var mı diye bakıp- olduğumuz yere çöküverdik.

Hiçbir oğlan beni sevmek istemeyecek, işte bu kadar. Ama umurumda değil, dedi Maria. Kimsenin suratımla alay etmesini istemiyorum. Annem kimsenin beni öpmek istemeyeceğini söyledi.

Bahsettiği öpücüğü hayal etmeye çalıştım, onun yırtık dudaklarına değen dudakları, yırtık ağzının içindeki dili. Hiçbir zaman çocuğu olmayacağını mı kastettiğini sordum, o da annesinin onun asla evlenmeyeceğini veya çocuk sahibi olmayacağını çünkü hiçbir erkeğin onu sevmeyeceğini söylediğini söyledi.

Ben zaten sevilme istemiyorum, dedi Maria, seilmeyi kim takar ki zaten?

Maria, ben de sevilme istemiyorum. Bunu kim ister ki? Öpüşmek kulağa mide bulandırıcı geliyor.

Dönüp öfkeyle bana baktı, o an yüzüme tüküreceğini ya da bana yumruk atacağını düşündüm, oysa o sırada beni ne kadar sevdiğini fark etmişti.

Maria bana öfkeyle bakmıştı çünkü burada herkes hep öfkeliydi. Meksika'nın her yerinde bilinirdi; biz Guerrero'lular öfke dolu insanlardık; hepimiz yatağın içinde, yastığın altında saklanan saydam beyaz akrepler kadar tehlikeliydik.

Guerrero'da ipler sıcaklığın, iguanaların, örümceklerin ve akreplerin elindeydi. Hayatın hiçbir değeri yoktu.

Annem hayatın hiçbir değeri yok, derdi. Dua eder gibi, durmadan şu eski şarkıyı söylerdi: Eğer yarın beni öldürecekse bugün öldür.

Bu şarkının çeşit çeşit versiyonu vardı onda. Bir keresinde babama şunu dediğini duymuştum: Eğer yarın beni terk edecekse bugün terk et.

Babamın geri gelmeyeceğini biliyordum. Gelirse annem gerçekten dediğini yapardı: Tırnak, tükürük ve kırılmış saçlardan bir yahni pişirecekti. Bu karışımı kendi âdet kanı, yeşil biber ve tavukla karıştıracaktı. Tarifini bana da vermişti. Kâğıda yazmamıştı ama nasıl yapılacağını anlatmıştı.

Bana, her zaman yemeği yapan sen ol, derdi. Kimsenin senin için yemek pişirmesine izin verme.

Tırnak, tükürük, âdet kanı ve kırkılmış saçlardan yaptığı yahni kesin lezzetli olurdu. Annem iyi bir aşçıydı sonuçta. Babamın gelmemesi hepimiz için en iyisiydi. Çünkü annemin bıçağı hep keskindi.

İntikama inandığını söylerdi annem. Bu intikam duygusu hem tepemde sallanan bir tehdit hem de almam gereken bir dersti. Beni hiçbir şey için affetmeyeceğini bilirdim ama affetmemeyi bana da öğretmişti. Bu yüzden artık kiliseye gitmediğini söylerdi, gerçi sevdiği azizler de vardı, ama bu affetme işlerini sevmiyordu. Gününün büyük kısmını babam geri gelirse ona ne yapacağını düşünerek geçirdiğini biliyordum.

Annemin uzamış otları bıçağıyla kesmesini seyredirdim ya da büyük bir taşla kafasını yararak bir iguanayı öldürmesini ya da dikenlerini kazıyarak bir agav yaprağını temizlemesini ya da boynunu elleriyle büktüğü bir tavuğu öldürmesini; etrafındaki her şey onun için babamın bedeniydi. Annemin kestiği domatesin, babamın ince dilimlere ayrılan kalbi olduğunu bilirdim.

Ön kapıya yaslanıp bedenini ahşaba dayadığında o kapı bile babamın sırtı olurdu. Sandalyeler onun kucağıydı. Kaşıklar ve çatalar, elleriydi.

Bir gün Maria koşarak bizim eve geldi. Kauçuk ağacı ve kısa palmiye ağaçlarıyla ormana dönmüş, yeşil kahverengi renklerde kocaman iguanaların güneşin altında yassı taşlara serildiği araziden geçerse birbirimize sadece yirmi dakikalık yürüyüş mesafesindeydik. İguanaların birden dönüp ısırıldıkları olurdu, özellikle de kırmızı parmak arası terliklerle seke seke yanlarından geçtiğimizde. Maria tek başına gelmişti, çünkü tavşandudağı yüzünden dışarı çıkmasına izin verilen tek kız oydu. Kimsenin onu istemeyeceğini biliyorduk, karşılığında bir şey istemeden öylece verilse bile. İnsanlar ona bakar bakmaz irkilirdi. Kapıda onu gördüğümde önemli bir şey olduğunu biliyordum.

Ladydi, diye haykırdı, Ladydi!

Annem Chilpancingo'ya pazara gitmişti. O yaştayken ortaklıkta dolaşmayacağımıza söz verirse annelerimiz evde tek başımıza kalmamıza izin verirdi. Ama göğsümüzde en küçük bir

tümsek oluştuğunda tamamdı. O andan itibaren, eğer dışarı çıkmamız gerekiyorsa güzel görünmememiz için önlemler alınırdı.

Maria kocaman açtığı kollarıyla bana yaklaştı ve sarıldı. Onu böyle görmek garipti çünkü hep bir eliyle ağzını kapatırdı. Maria sol elini, yüzünün yarısını örterek, sanki bir sırrı varmış ya da bir şeyi tükürecekmiş gibi ağzının üzerine kapatarak geri çekildi.

Ne oldu?

Durdu; soluğu kesilmiş, nefes nefeseydi. Benim yanıma yere oturdu, o gelmeden bir dergiden deftere yapıştırmak için fotoğraflar kesiyordum. Bu benim en büyük eğlencemdi.

Doktorlar geliyor!

Ona bir şey sormama gerek kalmadı. Şu meşhur doktorlar, Mexico City’de bir hastanenin pahalı ve önemli doktorları, tam sekiz yıl bekledikten sonra, şekil bozukluğu olan çocukları bedava ameliyat etmek üzere Chilpancingo’ya geliyorlardı. Maria, okuldan geldikten bir saat sonra klinikteki hemşirenin evlerine geldiğini anlattı. Ameliyata hazır olduğundan emin olmak için Maria’dan kan örneği almış, tansiyonuna bakmıştı. Cumartesi sabah altıda klinikte olmaları gerekiyordu.

Yani iki gün sonra! Paula’ya söylemek için sabırsızlanıyorum.

Anlaşılan, Maria ameliyattan sonra Paula kadar güzel olabileceğini düşünüyordu. Eski film yıldızlarının ve ünlü modellerin yüzleriyle dolu dergileri keserken ben bile hiçbirinin Paula karşısında şansı olmadığını biliyordum. Paula’nın annesi onun saçlarını hep kısacık da kesse, hatta kalıcı kızarıklıklar olsun diye cildine kırmızıbiber de sürse Paula’nın güzelliği ışıldamaya devam ediyordu.

Cumartesi sabahı Maria’nın annesinin yanında olmak için kliniğe gittik. Estefani’yle annesi de geldi.

Maria’nın erkek kardeşi Mike da oradaydı. Onu bir süredir görmediğimi fark ettim. Zamanının çoğunu Acapulco’da geçiriyordu. On iki yaşındaydı ama gözüme büyümüş göründü. Bileklerine deri bileklikler takmıştı, daha önce hiç öyle bir şey görmemiştim, kafasını da kazıtmıştı.

Kliniğin önüne üç askeri kamyonet park etmişti, on iki asker de nöbet tutuyordu. Yüzlerini örten kar maskeleri vardı. Ayrıca yün maskenin açık bıraktığı gözlerini kapatacak pilot gözlükleri takmışlardı. Enseleri terden parlıyordu. Küçük taşra kliniğini çevreleyen askerlerin silahları ateşe hazırды.

Kamyonetlerden birinin üzerine “Burada doktorlar çocukları ameliyat ediyor” yazan bir levha asılmıştı.

Bunca önlem uyuşturunca kaçakçılarının saldırıp doktorları kaçırmasını önlemek için alınmıştı. Uyuşturucu kaçakçıları doktorları iki sebepten kaçırırdı: Ya içlerinden birinin ameliyat olması gerekirdi, ki bu genelde kurşun yarası yüzünden olurdu ya da Mexico City’li doktorları kaçırıp fidye isterlerdi. Eğer koruma sağlanmazsa doktorların dağa gelmeyeceğini bilirdik.

Askerleri geçmeye çalıştık ama kliniğe girmemize izin vermediler, biz de Ruth’un köşedeki güzellik salonunda bekledik. Bir çocuğun daha ameliyat olacağını biliyorduk. İki yaşında, fazladan bir başparmağı olan bir çocuktu bu. İki yıl boyunca bu ikinci parmak, hakkında konuşulacak önemli bir konuydu. Herkesin bu konuda bir fikri vardı.

Dağda görülen deformasyonların gerçek nedenini aslında hepimiz biliyorduk. Herkes bunun kenevir ve haşhaş bitkilerini öldürmek için sıkılan zehir yüzünden olduğunu biliyordu.

Annem, ameliyattan önceki gün bir öfke ânında, Maria’nın her nasılsa öyle kalması gerektiğini söyledi. İki başparmağı olan oğlan çocuğuna gelince, onun da neden elini kökünden kesiyorlardı ki! Böylece belki büyüdüğü zaman doğduğu bu toprakları terk etmezdi.

Güzellik salonunun önünde dururken uzaktan bir ses duyduk, koşturan bir sığır sürüsü ya da alçaktan uçan bir uçak gibiydi. Bir saniye içinde hepimiz sesi tanıdık; bir arazi aracı konvoyuna aitti.

Kliniği koruyan askerler hızla harekete geçip kamyonetlerini kendilerine siper ettiler.

Biz güzellik salonunun i  tarafına, odanın arkasına doğru koştuk, pencerelerden olabildiğince uzağa ka ıştık. Ben lavabolardan birinin altına saklandım.

Dünya bir anda sakin ve kıpırtısız bir hale büründü. Köpekler, kuşlar, böcekler bile nefes almayı bırakmıştı sanki.

Kimsenin sessiz olun, sessiz olun demesine gerek kalmadı.

Birazdan havada uçacak kurşunları bekliyorduk.

Anacadde  zerindeki bütün duvarlarda, pencerelerde ve kapılarda kurşun delikleri vardı; burası aynı zamanda kasabanın ortasından geçen otoyoldu. Yara izleriyle kaplı dünyamızda kimse kurşun deliklerini doldurmakla ya da duvarları boyamakla uğraşmazdı.

On iki siyah arazi aracı hızla önümüzden geçti, o kadar s ratliydiler ki sanki yarışıyorlardı. Pencereleri siyah filmle kaplıydı ve gündüz olmasına rağmen farları yanıyordu.

Hepimiz süratle geçen araçların vınlamasını ve ayağımızın altında sallanan yeri her h cremizle hissettik. Dev araçlar arkalarında toz ve egzoz dumanı bırakmış ve zihnimizde tek bir isteğin yankılanmasına neden olmuşlardı: Ne olur burada durmayın.

Son arazi aracı da geçince, ta ki Ruth, tamam, gittiler, pek l , kim saçlarını yaptırmak ister, diyene kadar etrafı dinlediğimiz kısa bir sessizlik oldu.

Ruth gülümsedi, ameliyatların bitmesini beklerken herkese bedava manikür yapacağını söyledi.

Ruth bir çöplük bebeğiydi. Büyük bir hata sonucu doğmuş olmalıydı. Yoksa insan bebeğini muz kabuğu ya da çürük yumurta gibi neden çöpe atсын?

K r olasınca, bebeğini öldürmekle çöpe atmak arasında ne fark var, derdi annem.

Bunun da bir sınav sorusu olup olmadığını merak ederdim.

Büyük bir fark var, derdi sonra, kendi sorduğu soruyu cevaplayarak.  ld rmek daha merhametli olabilir.

Ruth, Bayan Silberstein'in çöplükten topladığı bebeklerdendi. Bayan Silberstein Los Angeles'lı Yahudi bir kadındı, elli yıl önce Acapulco'ya taşınmıştı. Bebeklerin çöpe atıldığı

söylentilerini duyunca, Acapulco'daki bütün çöp toplayıcılarına haber salmış, bebeklere bakmak istediğini bildirmişti. Son otuz yılda en azından kırk çocuk büyütmişti. Bu bebeklerden biri de Ruth'tu.

Ruth, içinde kirli bezler, çürümüş portakal kabukları, üç boş bira şişesi, bir kola kutusu ve gazeteye sarılı bir papağan leşi olan siyah bir çöp torbasından doğmuştu. Biri çöp kutusundaki torbadan gelen ağlama sesini duymuştu.

Ruth tırnaklarımıza oje sürdü ve bozulmasın diye kendi elleriyle bize patates cipsi yedirdi. Saçlarımı daha önce defalarca kesmişti ama ilk kez tırnaklarıma oje sürüyordu. Bu, hayatta beni bir kız olarak tarif eden ilk eylemdi.

Ruth, oval çocuksu tırnaklarımın her birine kırmızı ojeyi sürerken elimi nazikçe ellerinin arasında tuttu. Başparmak tırnağımı boyarken iki yan binada başparmağı kesilen oğlan geldi aklıma.

Ruth sonra oje kurusun diye ellerime üfledi.

Sen de üfle, dedi, kurusunlar ve hiçbir yere dokunma.

Döner sandalyenin üzerinde benden uzaklaşıp bu sefer annemin elini ellerinin arasına aldı.

Ne renk olsun Rita?

Sendeki en kırmızı oje hangisiyse o.

Ellerim mucizevi şekilde güzel görünüyordu. Havaya kaldırıp aynadan ellerime baktım.

Ne biçim bir dünya, dedi annem. Ne berbat bir hayat.

Dışarıda, kurşunlar yüzünden kırılan camın arkasında, kliniği koruyan maskeli askerleri görebiliyorduk. Üniformalarının üzerindeki tozu silkeliyorlardı. Arazi araçları küçük bir toz fırtınası yaratmıştı. Kliniğin içinde neler olduğunu hayal ettim, kafamın içindeki görüntüde Maria beyaz bir çarşafın üzerinde, parlak bir lambanın altında yatıyordu, etrafı doktorlarla çevrilirdi ve yüzü ikiye kesilmişti.

Arkamda annemin sesini duydum.

Bazen ben de haşhaş yetiştireyim diyorum. Herkes yetiştiriyor, öyle değil mi? Ne yaparsak yapalım öleceğiz, bari zengin ölelim.

Ah, Rita!

Ruth, öyle yumuşak ve yavaş bir şekilde Rita derdi ki, Riiitaaa diye gelirdi kulağa. Birisinin annemle böyle tatlı bir şekilde konuşması beni mutlu ederdi. Ruth'un sesi insanı iyileştirip dingingleştirirdi.

Sen ne düşünüyorsun, diye sordu annem.

Güzellik salonundaki sesler kesildi. Hepimiz Ruth'un ne cevap vereceğini duymak istiyorduk. Herkes Ruth'un bu civardaki herkesten daha zeki ve iyi olduğunu bilirdi. Ruth aynı zamanda Yahudi'ydi. Bayan Silberstein bütün çöplük çocuklarını Yahudi olarak yetiştirirdi.

Bir düşün, dedi Ruth. Bunun benim için nasıl olduğunu bir düşün. On beş yıl önce bu güzellik salonunu açtım ve adını ne koydum? *The Illusion*. Buraya bu adı verdim çünkü benim illüzyonum, hayalim bir şey yapmaktı: Hepinizi güzelleştirmek istedim, etrafımı mis gibi kokular sarsın istedim.

Ruth çöplük bebeği olduğu için çürümüş portakalların kokusunu, bir başkasının sabah içtiği portakal suyunun kokusunu asla aklından çıkaramamıştı.

Sizi güzelleştirmek yerine ne yapıyorum peki, diye sordu Ruth.

Herkes sessizlik içinde ojeli parmaklarına baktı.

Ne yapıyorum?

Kimse cevap vermedi.

Küçük kızları oğlan çocuğu gibi, yaşı büyük kızları sıradan, güzel kızları da çirkin göstermem gerekiyor. Burası bir güzellik salonu değil, bir çirkinlik salonu, dedi Ruth.

Kimse bu dediğine cevap vermedi, gevşek ağızlı annem bile.

Maria'nın annesi güzellik salonunun penceresinden içeri baktı. Bitti, dedi kırık camların arasından. Maria, Ladydi'yi görmek istiyor, dedi parmağıyla beni işaret ederek.

O oje silinmeden hiçbir yere gitmiyorsun, diye bağırdı annem.

Ruth beni kendine çekti, kucağına oturttu ve ojelerimi çıkardı. Asetonun kokusu ağzıma doldu, dilimde limonlu bir tat bıraktı.

İki odalı küçük klinikte, öndeki oda ameliyathaneye dönüşürülmüştü. Maria pencerenin altında bir sedyede yatarken bir hemşireyle iki doktor aletlerini topluyordu. Gözleri, gazlı bez yığınının arasından iki küçük siyah taş gibi bakıyordu. Bana bakışı öyle yoğundu ki aklımdan neler geçtiğini biliyordum. Onu doğduğumdan beri tanıyordum.

Gözleri şöyle diyordu: Oğlan nerede? Başparmağını aldılar mı? İyi mi? Kesilmiş parmağı ne yaptılar?

Maria'nın sorularını sorduğumda hemşire oğlanın yarım saat önce gittiğini söyledi. Parmağı kesmişlerdi.

Parmağa ne oldu?

Yakılacak, diye cevap verdi hemşire.

Ateşte?

Evet, ateşte yakılacak.

Nerede peki?

Buza koyduk. Alıp Mexico City'ye götüreceğiz ve orada yakacağız.

Güzellik salonuna döndüğümde herkesin ojeleri çıkarılmıştı. Kimse sırf tırnakları kırmızıya boyalı diye erkekler tarafından kaçırabileceği bir dünyaya adım atma tehlikesini göze almayacaktı.

Eve yürürken annem bana Maria'nın nasıl göründüğünü sordu. Onu bandajlardan dolayı göremediğimi ama hemşirenin, ameliyatın iyi geçtiğini söylediğini anlattım.

Onun dediğine bakma, dedi annem. Yara izi kalacak.

Mexico City ile Acapulco'yu birbirine bağlayan otoyolu dik-katlice geçtik ve küçük kulübemize gitmek üzere dev bir muz ağacının gölgesindeki patikayı tırmanmaya koyulduk.

Tam yürürken büyük bir iguana kenardaki çalılardan çıkıp patikanın diğer tarafına geçti. Hayvanın hareketini takip ederken patikanın sol tarafına doğru uzun bir sıra halinde ilerleyen kırmızı karıncaları fark ettik. Durup etrafa baktık.

Patikanın diğ er tarafında da aynı y  ne doğru giden bir başka karınca s  r  s   vardı.

Bir şey   lm  ş, dedi annem.

Yukarı baktı. Akbabalar havada daireler çiziyordu. Kuşlar d  n  p d  n  p duruyor, yere pike yapıp sonra yeniden y  kseliyorlardı.   l  m  n kokusu kanatlarındaydı.

Evimize gidene kadar tepemizde s  z  lmeye devam ettiler.

   eri girince annem mutfağa gitti ve giysinin kolundan d  rt k    k oje şişesi çıkardı. Biri kırmızı,      pembe renkteki şişeleri mutfak masasının   zerine koydu.

Ruth'tan oje mi çaldın?

Neden şaşırdığımı bilmiyordum. Birlikte ne zaman bir yere gitsek annem bir şeyler y  r  t  rd  . Sadece Ruth'tan çaldığına inanamamıştım.

Kapa  eneni ve gidip ödevini yap, dedi annem.

 devim yok.

O zaman sadece çeneni kapa, dedi. Git ellerini yıka, yıka ki onları yeniden kirletebilesin.

Annem pencerenin yanına gidip g  ky  z  ne baktı.

Bir k  pek, dedi.   len bir fare olsaydı bu kadar çok akbaba olmazdı.

Annemin temizlik yevmiyeleriyle geçiniyorduk. Her cuma okuldan sonra annemle otoyoldan yürür, bizi bir saat uzaklıktaki limana götüren otobüsü beklerdik. Beni evde bırakabileceği kim-sesi yoktu. Gittiği her yere ben de gitmek zorundaydım.

Reyes ailesi Mexico City'ye gelmeden önce annemin evi silmesi, yatakları yapması ve karıncaları, örümcekleri, özellikle de akrepleri öldürmek için her yere haşere ilacı koyması gerekiyordu.

Ben küçükken, annem ilaçlama işiyle ilgilenmeme izin verirdi. İlacın bir spreyci şişesi vardı. Annem temizlik yaparken ben de köşelere, yatakların altına, dolapların içine, banyolardaki lavaboların etrafına haşere ilacı sıkardım. Bu yüzden ağızımda günlerce sanki bakır bir tel emmişim gibi garip bir tat olurdu.

Garajın arkasında bir hizmetçi odamız vardı. Annem beni ipe yatağa bağlardı, böylece işini yaparken ben ortalıkta gezinirim, yüzme havuzuna düşerim diye endişe etmezdi. Beni bir bütün ekmek, bir bardak süt, birkaç pastel boya ve kağıtla saatlerce bağlardı yatağa.

Bazen bakmam için evden kitaplar getirirdi. Bunlar dünyanın en muhteşem evleri hakkındaki mimarlık kitapları ya da müzeler hakkındaki kitaplar olurdu.

Annem elbette Reyes ailesinden de bir şeyler çalardı. Pazar gecesi eve dönerken yolda oradan aldığı şeyleri görürdüm. Otobüs cayır cayır yanan asfaltın üzerinde kırmızı böceklerden ve kadınlardan ibaret bir yere doğru son sürat ilerlerken çaldığı şeyleri yavaşça cebinden çıkarır ve onlara bakardı.

Otobüsün karanlığında onu seyrederdim, bluzunun içinden bir cımbız, giysisinin kolundan da üç kırmızı mum çıkarıldığı olurdu.

Bir keresinde karşı yönden gelen araçların farları aracın içini aydınlatırken annem bana sürpriz yumurtalarla dolu küçük bir torba vermişti.

Al bakalım, bunları senin için aldım, demişti.

Çikolataları otobüste yemiş, bir yandan da pencereden dışarıya bakıp otoyolun iki yanında devam eden balta girmemiş ormanı seyretmiştim.

Maria dudak ameliyatı olduktan sonra her şey değişti. Eğer o gün Maria için kliniğe gitmeseydik eve yürürken tepemizde daireler çizen akbabaları fark etmeyecektik mesela.

Gidip ne ölmüş diye bakacağım, dedi annem, gökyüzüne baktığı pencerenin kenarından uzaklaşırken.

Sen burada kal, dedi.

Annem gelene kadar iPod’umda müzik dinleyerek bir saat bekledim, annem onu da Reyes ailesinden çalmıştı.

Geldiğinde endişeli görünüyor, başının sol tarafındaki saçlarını çekiştiriyordu. Saçından kıvrıkcık tutamlar fırlamıştı. Daddy Yankee’nin uzaklaşan sesiyle birlikte kulaklıklarımı çıkardım.

Ladydi, dinle, dedi annem. Dışarıda ölü bir adam var ve onu gömmemiz gerekiyor.

Nasıl yani?

Dışarıda kahrolası bir ceset var.

Kim ki?

Çıplak.

Çıplak mı?

Gözlerini kapatacaksın ve onu gömmeme yardım edeceksin. Git kaşık getir, büyük olsun, üstündekileri de çıkar, ben gidip küreği getireyim.

Kalktım, sabah kliniğe gitmek için giydiğim temiz kotu çıkardım, yerine eski bir kot ve tişört giydim.

Annem normalde karınca yuvalarını kazmak için kullandığımız kürekle geri döndü.

Pekâlâ, dedi. Beni takip et.

Annemi takip ettim. Tepemizde beş akbaba saydım. Annem yürürken sanki nefesi kesilmiş, soluk soluğa kalmış gibi sesler çıkarıyordu. Birkaç dakika içinde cesedin yanına vardık.

Eve çok yakınmış, dedim.

Eve çok ama çok yakın! Haklısın.

Evet.

Buraya atmışlar onu.

Kim peki?

Sana tanıdık geliyor mu?

Hayır.

Buralarda yürüyüşe çıktığınızda dev bir iguana, kocaman meyvelerle kaplı bir papaya ağacı, devasa bir karınca yuvası, bir kenevir ya da bir haşhaş bitkisi veya bir cesetle karşılaşabilirdiniz.

Genç bir çocuğun bedeniydi. On altı yaşında gibi görünüyordu. Sırtüstü yatıyor, güneşe bakıyordu.

Zavallı şey, dedi annem.

Güneşte yüzü yanacak.

Evet.

Elleri kesilmişti, beyaz ve mavi damarları kanlı bileklerinden iplik iplik toprağa sarkmış, şiş kurtçuklar gibi duruyordu.

Alnına bir P harfi kazınmıştı.

Pembe plastik bir çengeli olan büyük bir iğneyle gömleğine iliştirilmiş bir not vardı. Bebek bezi için kullanılan çengelli iğnelere benziyordu.

Annem bir yandan kazmaya koyulup, notta benim düşündüğüm şey mi yazıyor, diye sordu. *Paula ve iki kız mı yazıyor?*

Evet, öyle yazıyor.

Hey, buraya gel! Kazmaya başla. Acele etmemiz lazım.

Akbabalar üzerimizde daireler çizerken küreği, büyük kaşığı ve ellerimizi kullanarak toprağı kazdık.

Daha derin, daha derin, dedi annem. Daha derin kazmamız lazım, yoksa hayvanlar gece onu dışarı çıkarır.

İki saatten uzun süre kazmaya devam ettik, toprak bize saydam kurtçuklar, yeşil böcekler ve pembe taşlar verdi.

Annem toprağı kazdıķça ikide bir omzunun üzerinden ge-
riye, etrafa bakıyordu. Birilerinin bizi izlediğini hissediyorum,
diye fısıldadı.

Bıraksak da cesedin işini orman görse, daha iyi bir fikir değıl
mi, diye sordum. Ama daha bunu sorarken cevabını biliyordum.

Polisin ve uyuşturuu kaçakçılarının gözü akbabaların
üzerinde olurdu. Annem kuşların civardaki en iyi muhbirler
olduğunu söyledi. Kimsenin gizlice gelip kızına bakmasını is-
temiyordu.

Çukur yeterince derin olduğunda cesedi çukurun içine çek-
tik ve üzerini toprakla kapladık.

Ellerime baktım. Tırnaklarımın ta dibine kadar toprak dol-
muştu, ne kadar yıkasam da çıkmayacaktı. Haftalarca.

İşimiz bittiğinde annem, seni birlikte bir oğlanı gömmek
için doğurduğumu düşünmemiştim hiç, dedi. Falcı bunu tah-
min etmemişti.

Bir keresinde, annem yirmi yaşındayken, Acapulco'ya gitmiş
ve hayatında neler olacağını anlatması için bir falcıya para öde-
mişti. Acapulco'da anacadde üzerinde, iki barın arasında kira-
ladığı küçük bir yeri vardı bu falcının. Annem bana kadının ta-
belasından etkilendiğini söylemişti. Tabelada şöyle yazıyordu:
Eğer kaderini bilmiyorsan kadersizsindir.

Annem, dünyanın her yerinden turistlerin, ne diyeceğini duy-
mak için bu kadına para ödediğini görüyormuş hep. Ona bir gün
gitmesi gerektiğini biliyormuş. Ama içeri girip kaderinde ne ol-
duğunu dinlemek için gereken cesareti toplaması yıllar sürmüş.

Taşralı bir Kızılderiliydi, derdi annem. Kadın paramı öptü ve
fısıldayarak, paranın ne ülkesi ne de ırkı vardır, dedi bana. Para
benim cebimdeyse onu bana kimin verdiğini bilmem.

Annem her zaman konuyu bu anısına getirirdi; falcının hiç-
bir şeyi tahmin edemediğine. Başına ne gelirse gelsin, üstüne
basa basa şunu söylerdi: Falcı bunu tahmin etmemişti. Yıllar
geçtikçe hayal kırıklığı daha da büyüdü, annem nihayet kadının
söylediğı hiçbir şeyin gerçekleşmediğini fark etti.

Şuraya yazıyorum, Ladydi, dedi annem. Acapulco'ya gittiği-miz bir hafta sonu o falcıyı bulup paramı geri isteyeceğim.

Çocuğun üzerine son toprağı da attıktan sonra annem, haydi dua edelim, dedi.

Sen et, dedim.

Diz çök, dedi annem. Bu ciddi bir durum.

Birlikte beyaz kurtçukların, böceklerin ve pembe taşların üzerinde diz çöktük.

Maria'nın dudağını yaptırdığı ve küçük oğlanın fazladan başparmağının alındığı bu mutlu günde ortaya çıktı bu oğlan, inşallah yağmur yağar. Amin.

Sonra kalkıp eve yürüdük.

Mutfak lavabosunda ellerimizi yıkarken, annem, "Ladydi, Paula'nın annesine söyleyeceğim bunu. Bunu ona söylemem la-zım. Bilmesi gerekiyor," dedi.

Durdu. Cebinden cesede iğneyle tutturulan not kağıdını çıkardı ve bir kibritle tutuşturdu. Paula'nın adı küle döndü.

Paula, babasını hiç tanımamıştı. Bir yerlerde bir adam vardı ve Meksika'daki en güzel kızın babası olduğunu bilmiyordu!

Paula'nın annesi, Concha, kimseye Paula'nın babasının kim olduğunu söylememişti ama annemin bir teorisi vardı. Concha eskiden Acapulco'da zengin bir ailenin hizmetçisi olarak çalışı-yordu.

Concha işten kovulduğu gün, dağa iki şeyle geri gelmişti: karnında bir bebek ve elinde bir tomar para.

Anneme göre babasız bir kız çocuğu olmak kadar kötüsü yoktu. Dünya öyle kızları çiğ çiğ yerd.

Ellerimizi yıkadıktan sonra Paula'yla annesinin evine gittik, otoyolun kenarından kısa bir yürüme mesafesindeydiler.

Annem Concha'yla ceset hakkında konuşurken ben de Paula'yla oturdum. On bir yaşındaki Paula hâlâ zayıf ve cılızdı ama güzelliğı ortadaydı. Nereye gitse herkes dönüp ona bakı-yordu. Herkes yaklaşan şeyin ne olduğunu görebiliyordu.

Bu ziyaretten sonra annemle otoyola geri yürüdük, benzin istasyonunun yanındaki, geç saatlere kadar açık olan dükkâna

gittik. Annem altılı bira aldı. Bugünden sonra yemek yemeyi ke-
secek, artık sadece bira içecekti.

Paula'nın annesi ne dedi, diye sordum.

Pek bir şey demedi.

Korktu mu?

Ölesiye. O kadar ki sabaha çıkmaz.

Ne demek istiyorsun?

Bilmiyorum. Ağzımdan öylece çıkıverdi işte.

Ertesi sabah evden okula gitmek üzere çıktığımda annem
hâlâ uyuyordu. Yüzüne baktım. Orada ayna yoktu.

Dağda bulduğumuz haşhaş tarlasından kimseye bahsetmedik.

Maria'nın tavşandudağı ameliyatından bir yıl önce bulmuş-tuk mahsulü. Zamanını hatırlıyorum çünkü Maria o gün, çiçek-lerden korkuyorum, derken ağzını kapamıştı.

Bir gün Estefani, Paula ve Maria'yla yürüyüşe çıkmaya ka-rar vermiştik. Bu uygunsuz bir davranıştı çünkü ortalıkta do-laşmamıza, kendi başımıza yürüyüşe çıkmamıza asla izin yoktu. Bir cumartesi günü öğleden sonra Estefani'lerin evinden çıktık.

Estefani'nin ailesinin gerçek bir evi vardı. Üç yatak odası, bir mutfak, bir de salon. Estefani, annesi Augusta ve iki küçük kız kardeşi Manuela ve Dolores'le yaşıyordu. Bizim dağda her sene ABD'den Meksika'ya sadece Estefani'nin babası gelirdi. Ay-rıca onlara her ay para gönderirdi. Onun sayesinde elektriği-miz vardı; bu işi halletmesi için birine bir sürü para vermişti. Estefani'nin babası Florida'da bahçıvan olarak çalışıyordu. Bir ara da Alaska'da balıkçı teknelerinde çalıştığını biliyorduk. Florida'da ona çoğunlukla ABD'liler iş veriyordu ama buradaki şiddetten kaçan zengin Meksikalılar için de bir şeyler yapıyordu. Babası bu Meksikalıların pek çoğunun çocuklarının kaçırıldı-ğını söylüyordu.

Estafani'nin ABD'den gelen bir sürü oyuncacı vardı. Karan-lıkta ışığı yanan perili bir saati ve konuşan bir oyuncak bebeği vardı; bebek dudaklarını bile oynatıyordu.

Mutfaklarında mikrodalga fırın, ekmek kızartma makinesi ve elektrikli meyve sıkacağı vardı. Bütün eve gömme tavan ışık-ları döşetmişlerdi. Ayrıca hepsinin elektrikli diş fırçaları vardı.

Estefani'lerin evi, annemin konuşmayı en çok sevdiği konu-lardan biriydi. Annem üçüncü birasını da mideye indirince ya Estefani'lerin evi ya da babam hakkında konuşacağını bilirdim.

Kahrolası nevresimleri yatak örtüleriyle takım, havluları da yerdeki kilimle uyumlu. Asıl tabaklarının peçeteleriyle nasıl uyumlu olduğunu gördün mü, derdi. ABD’de her şey birbirine uymak zorunda!

Haklılığını teslim etmem gerekiyordu. Öyle ki, üç kız kardeş bile birbiriyle uyumlu giysiler giyerdi.

Şu yerdeki toprağa bak, derdi annem. Baksana! Baban bir torba çimento alacak kadar bile sevmedi bizi. Bizim örümceklerle yürümemizi istedi, karıncalarla yürümemizi. Akrep seni sokup öldürürse tüm suç babanın.

Her şey babamın suçuydu. Yağmur yağdığında babam akan bir çatı yapmış olurdu. Havalar sıcaksa evi kauçuk ağaçlarından çok uzağa inşa etmişti. Okuldaki notlarım kötüyse ben onun kıızıydım, onun gibi aptaldım. Bir şey kırarsam, mesela bir su bardağı, onun gibi sakardım. Çok konuşursam aynı onun gibiydim, çenem asla kapanmıyordu. Sessizsem yine onun gibiydim, herkesten üstün olduğumu düşünüyordum.

Bir gün Estefani’nin annesi üşütmüş, kendini odasına kapamıştı. Biz de dördümüz yürüyüşe çıkmaya karar verdik.

Haydi keşfe çıkalım, dedi Maria. Sesi boğuk çıkmıştı, çünkü o zamanlar hep eliyle ağzını, tavşandudağından görünen kırmızı et parçasını kapatıyordu.

Haydi Mexico City’ye doğru yürüyelim, dedi Paula. Hep oraya gitmeyi düşünürdü. Meksika haritasına baktığımız zaman hepimizin ilk seferde bulabildiği tek yerdi orası. İşaretparmaklarımız derhal Mexico City’nin ülkenin tam ortasındaki yerini işaret ederdi. Meksika bir vücut olsaydı Mexico City onun göbeği olurdu.

Tek sıra halinde yürüyerek bizi sık ormanın derinliklerine götüren iguana patikalarını takip edip Estefani’nin evinden yavaş yavaş uzaklaştık. Ben en arkadaydım. Maria en önde yürüyor, bir eliyle ağzını örtüyordu. Paula, annesi dişlerini siyah keçeli kalemle boyamasına rağmen ve kalem her yere bulaşıp dudaklarını bile siyah yaptığı halde güzel görünüyordu. Estefani, üzerinde birbiriyle uyumlu pembe renkte tişörtü ve

şortuyla önümde yürüyordu. Boyu şimdiden çok uzamıştı, hepimizden yaşça büyük görünüyordu. Arkadaşlarıma bakarken içimde bir merak uyandı, ya ben, dedim içimden, ya ben nasıl görünüyorum?

Annem, tıpkı babana benziyorsun, derdi. Kızıl-kahverengi bir tenin, kahverengi saçların, kahverengi gözlerin ve beyaz dişlerin var. (Öğretmen bir keresinde bize Guerrero'luların Afrika ve Kızılderili melezi olduğunu söylemişti.)

Maria, Paula ve Estefani'yle otoyoldan yukarıya, evlerimizin de yukarılarına tırmanarak Mexico City'ye doğru yürümeye devam ettik. Yavaş yavaş ormanın sıklığının azaldığını ve güneşin başımızın tepesini yakmaya başladığını hissettik. Yürümeyi sürdürüp adım atarken gözlerimizi yerden ayırmadık. Bir yılan ya da başka bir zehirli yaratığa basmak istemiyorduk.

Paula, çok yakında bu korkunç ormandan gideceğim, dedi.

Hepimiz, eğer biri buradan gidebilecekse onun televizyon reklamı yüzüne sahip Paula olacağını biliyorduk.

Sınırı geçiyormuşçasına, anbean, ormandan ibaret dünyayı geride bırakarak bir açıklığa vardık. Güneş fena halde yakıyordu. Lavanta ve siyahın mükemmel karışımıyla kocaman tarlaya gelince durduk, önümüzde haşhaş çiçeklerinden oluşan bir şenlik ateşi uzanıyordu.

Burası terk edilmiş benziyordu. Etraftaki tek şey yere çakılmış askeri bir helikopterdi; haşhaşların arasında, metal ızgara ve pervane kanatlarından bir yığın halinde duruyordu.

Tarla benzin kokuyordu.

Maria hızlıca elimi tuttu. Elimin içindekinin onun elma dilimi gibi küçük ve serin eli olduğunu bilmek için dönüp ona bakmam gerekmiyordu. Birbirimizi karanlıkta, hatta rüyamızda bile tanırdık.

Kimsenin, sessiz olun, susun ya da haydi, gidelim buradan, demesine gerek kalmadı.

Estefani'nin evine geri döndüğümüzde annesi hâlâ uyuyordu. Hep birlikte Estefani'nin odasına girip kapıyı kapadık.

Hepimiz uzaktan yaklaşan askeri helikopterlerin sesini iyi biliyorduk. Ayrıca papaya ve elma aromasıyla karışık parakuat* kokusunu da iyi biliyorduk.

Annem, o şerefsizlere para veriyorlar, derdi, uyuşturucu kaçakçıları veriyor, parakuatı haşhaşın üzerine serpmemeleri için, onlar da dağda başka her yere serpiyorlar, bizim üzerimize serpiyorlar!

Ayrıca haşhaş yetiştiricilerinin helikopterleri düşürmek için tarlaların üzerine teller gerdiğini de biliyorduk ya da bazen onları tüfekleri ve otomatik silahlarıyla öylece vurduklarını. Bu askeri helikopterler üslerine geri dönmek ve bitki öldürücü zehri serptiklerini raporlamak zorundalardı. Bu yüzden nereye serpebilirlerse oraya serpiyorlardı. Elbette tarlalara yaklaşmak istemiyorlardı çünkü vurulabilirlerdi. Helikopterler gelip de malzemeyi evlerimizin üzerine serpip ondan bir şekilde kurtuldukları zaman her şey amonyak kokardı ve günlerce gözlerimiz yanardı. Annem öksürüğünün asla durmamasının sebebinin bu olduğunu söylerdi.

Vücudum, derdi, kahrolası ordunun haşhaş tarlasına döndü. Estefani'nin odasında bu olayın aramızda sır olarak kalacağına dair birbirimize söz verdik.

Maria'yla ikimizin zaten bir sırrı vardı. Onun ağabeyi Mike'la ilgiliydi: Mike'ın silahı vardı.

Annem her zaman Mike'ın pisliğinin teki olduğunu, dünyaya bir kadının kalbini kırıp paramparça etmek için gönderildiğini söylerdi. Bunu Mike doğduğundan beri bildiğini söylerdi.

Maria Tanrı'nın o gün verebileceği bütün kötü talihle doğdu, derdi annem. Tanrı ona bir de öyle bir ağabey verdi ki... Çocuk kimsenin ağabeyi olmayı hak etmiyor.

Mike bize silahı otoyolun kenarında, yırtılıp açılmış büyük siyah bir çöp torbasının içinde bulunduğunu söyledi. Silah torbanın içindeymiş, metal parçaları yumurta kabuklarının arasında parlıyormuş. İçinde hâlâ iki kurşun varmış.

Ona inandım. Bir çöp torbasında her şeyi bulabilirdin çünkü.

* Bir tür herbisit. (e.n.)

Babam bir yılanı kuyruğundan tutup bir çikleti bölermiş gibi kıvırıp ikiye ayırabilirdi. Keskin ışıĒı iguanaları orman patikalarında saĒa sola kaçırtırdı. Hep bir şeyler hakkında şarkı söylerdi.

Şarkı söyleyebilirken neden konuşasın ki, derdi.

Her zaman iki parmağının arasında bir sigara, diğeri elinde bira, kafasında da kısa kenarlı hasır bir şapka olurdu. Diğeri gibi beyzbol şapkası takmaktan nefret ederdi.

Her sabah otoyola yürür, havuz kenarında barmen olarak çalıştığı Acapulco'ya gitmek için ucuz otobüslerden birine binerdi. Bu iş, Acapulco Bay Hotel'deydi. Annem temiz ve ütülü bir gömlekle pantolonu bir market torbasına koyardı; bunlar babamın işe gittiğinde giyeceğı giysilerdi.

Gün içinde annemi seyrederdim. Saatler ilerledikçe daha da heyecanlanırdı. Saat sekizde otobüsün babamı yolun aşağısında bıraktığını ve babamın dağdan yukarı bize doğru yürüdüğünü bilirdi. Ruj sürer, üzerine temiz bir elbise geçirirdi. Babamın yaklaştığını gözümüzle görmeden önce sesini duyardık, çünkü mutlaka şarkı söylerdi; sesi muz ve papaya ağaçlarının arasından bize ulaşırdı.

Nihayet kapıya geldiğinde gözlerini kapar, kollarını açardı. Önce kime sarılacağım, diye sorardı. İlk sarıldığı her zaman annem olurdu. Annem babama kendisinden önce ulaşmamı engellemek için sert bir şekilde ayağıma basar, beni iter, hatta bana çelme takardı.

Babam mutfağın içinden geçilen küçük odada otururdu, burası içeri girip de sivrisineklerden uzak kalabildiğimiz, oturma odası gibi bir yerdi. Orada oturup bize ABD'den ve Avrupa'dan gelen turistlere içki ve kola servis ederek geçen gününü anlatırdı.

Ara sıra dizi yıldızlarına ya da politikacılara servis yapardı. Bunlar bize en ilginç gelen hikâyelerdi.

Yıllar geçtikçe annem daha da öfkeli biri haline geldi ve daha çok içmeye başladı. Maria'nın tavşandudağı ameliyatından yaklaşık bir yıl kadar önce, hatırlıyorum, bir gece bana her şeyi uzun uzun anlattı.

Baban, Paula'nın annesi Concha'yla, Estefani'nin annesiyle ve buradaki herkesle yattı. Evet, bütün arkadaşlarımla tek tek, her biriyle. Bu ara kiminle yatıyor söyleyeyim mi, Ruth'la, dedi annem.

Annem bir şişe bira daha aldı ve kafaya dikti. Sanki gözleri kaymıştı.

Yani, Ladydi, diye devam etti, sen de artık tatlı ve sevgi dolu baban hakkındaki gerçeği biliyorsun. Her şeyi.

Lütfen, anne. Dur.

Sakin annenin sana yalan söylediğini söyleme.

Ardından gözyaşlarına boğuldu, gözyaşları sel oldu. Annem dev bir yağmur fırtınasına dönüştü.

Sen de bütün gerçekleri bil artık, diye hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Başka bir şey öğrenmek istemiyorum, dedim.

Maria'nın annesiyle de. Baban Maria'nın annesiyle de yattı, beni dinle, işte o zaman lanetlendiler. Babana Maria'nın tavşandudağının, onun tavşan suratının Tanrı'nın cezası olduğunu söyledim.

O zaman durdum, hiç kıpırdamadan, sanki yatağımın yanındaki duvarda beyaz saydam bir akrep görmüş gibi. Sanki kahve tenekesinin arkasında kıvrılmış yatan bir yılan görmüş gibi kıpırtısızdım. Okuldan eve koşarken yakıcı bitki zehrini baştan aşağı üzerime boşaltacak helikopteri bekler gibi kıpırtısız. Ottoyoldan sapıp yaklaşan bir arazi aracını duymuşum gibi; araba bir aslan gibi kükrerken ve ben hayatımda hiç aslan kükremesi duymamışken.

Tam olarak neden bahsediyorsun sen, anne?

Aman Tanrım, dedi annem, eliyle ağzını kapatarak. Sanki kelimeleri avcuma tükürmüştü, zeytin çekirdeği ya da erik çekirdeği gibi, çiğneyip yutamadığı sert bir et parçası gibi.

Sanki kelimeler ağzından fırlayıp odanın içine dökülmeden ve bana doğru yol almadan önce onları eliyle yakalamaya çalışmıştı.

Kelimeler bana yaydan fırlamış gibi ulaştılar. Vücudum sanki bir tilt makinesiydi de kelimeler metal toplar gibi kollarıma, bacaklarıma, boynuma çarpa çarpa yukarı aşağı hızla gidip gelerek nihayet kalbimin deliğinden aşağı düşmüşlerdi.

Bana öyle bakma, Ladydi, dedi annem. Kime diyorum... Ayrıca bu dedikodudan hiç haberin yokmuş gibi kibirli davranmayı da kes.

Oysa annem gayet iyi biliyordu ki babamın huyları hakkında hiçbir şey bilmiyordum, en azından bu huyu hakkında. Annem şunu da iyi biliyordu, çünkü sadece sarhoştur, aptal değildir, benim gözümde babamı öldürmüştü. Babamı, sadece beni sevdiğini sandığım kalbinin tam ortasından bir kurşunla vursa olurdu artık.

Bütün bunlara cevaben anneme, bir bira ver ve sakın yaşımın küçük olduğunu falan söyleme, dedim.

On bir yaşındasın.

Hayır, on iki yaşındayım.

Hayır, on bir yaşındasın.

Bir şişe bira açıp bana uzattı. Birayı aynı onun gibi, aynı onu daha önce yüz kere yaparken gördüğüm gibi hızla kafama diktim. Ve hayatımda ilk kez sarhoş oldum. Biraz alkolün her şeyi çözmeye yettiğini ânında öğrendim. Sarhoş olduğunda bir tabur sivrisineğin kolunu yiyip bitirmesini, bir akrebin elini sokmasını ya da babanın yalancı bir piç kurusu ve en yakın arkadaşının, şu yüzü arazlı olanın üvey kardeşin olmasını önemsemiyordun.

Annemin Maria doğduktan sonra ona bakmak için oraya nasıl da koşturduğunu hevesle anlatmasının nedenini anlıyordum şimdi. Bebeğin babama benzeyip benzemediğini görmek için gitmişti ve evet, benziyordu. Maria babamın tıpatıp aynısıydı. Belki

de Maria'nın babası da onları bu yüzden terk etmişti. Belki de onu korkutup kaçırın şey, Maria'nın tavşandudağı değildi. Belki de hayatının sonuna kadar karısının âşığından peydahladığı bebeği -babasına çok benzeyen yüzüne baka baka- besleyemeyeceğini düşünmüştü.

O gece babam dilinde bir sürü şarkıyla işten eve geldiğinde karısını ve kızını sarhoşluktan baygın halde buldu.

Ertesi sabah uyanıp annemi mutfakta, pencerenin kenarında bir taburede otururken buldum. Önceki gece babam bize şöyle bir bakmış, gecenin ilerleyen saatlerinde de annemin bana söylediği şeyleri ve onları bana neden söylediği hakkında sızlanmalarını dinlemiş olmalıydı. Babama şöyle demiş olmalıydı: Ona sonsuza kadar yalan söyleyeceğimizi mi düşünüyordun? Orada, Acapulco'da, insanlara o aptal kâğıt şemsiyeli margaritaları servis ederken kendini Frank Sinatra sanıyorsun.

Büyük bir kokteyl şemsiyesi koleksiyonum vardı, babam yıllar içinde getirmişti hepsini. Karanlıkta parlayan kokteyl karıştırma çubukları da getirmiş, gece parladıklarını görebileyim diye onları yatağımın çevresine yapıştırmama yardım etmişti. Babam bana ara sıra dolar da verirdi, ABD'li turistlerden aldığı banknotlar. Böyle böyle otuz dolar biriktirmiştım. Bu parayı odamda bir *Archie* çizgi romanının içinde saklıyordum.

Maria'nın üvey kardeşim olduğunu bilmek Mike hakkındaki hislerimi değiştirmişti. Ona karşı bir kardeşlik duygusu besler olmuştum. O günden sonra ona her doğum gününde hediye almaya başladım.

Bu olaydan hemen sonra babam iş bulmak için ABD'ye gitti. Sonrasında birkaç kere geri geldi ama en nihayetinde temelli gitti. Sonraki zamanlarda onu bize hatırlatan tek şey, küçük arazimizdeki en yüksek palmiye ağacına tutturulmuş çanak anten, geniş plazma televizyonumuz ve elbette Maria oldu.

Kasap dükkânında derimi yüzüp beni bir çengele assalar yeridir, dedi annem.

Babam ilk kez gitmişti. Hoşça kal demek için beni sarhoş uykumdan, üstelik yeni bayılmıştım, uyandırmamıştı bile.

Sana hoşça kal demedi çünkü gözlerine bakamazdı! Frank Sinatra yaşlı bir sokak köpeği gibi, köpek olmaktan utanan bir köpek gibi sıvıştı buradan, dedi annem.

Babamın kızına bir hoşça kal bile demeden evden gittiğini bütün arkadaşlarına haber verdi.

İki ay sonra ABD'den Meksika'ya uzanan bir dedikodu ağından duyduğumuza göre babam sınıra gitmiş ve Tijuana'daki nehri geçmeyi başarmıştı; San Ysidro gümrük kapısından bir kamyonun arkasında, tampon ile tekerin arasındaki gizli bölmede saklanarak geçmişti. Sonra da I-5 yolundan devam ederek ABD'ye giriş yapmıştı.

Sınırı geçer geçmez Teksas'a doğru ilerlediği haberi gelmişti, peş peşe şarkılarını söylüyordu; bu dedikodunun gerçek olduğunu onaylamamız için annemle ihtiyacımız olan tek şey de buydu.

Babam sınırı geçtikten sonra Florida'ya gitmiş ve orada bahçıvan olarak çalışıyormuş. Annem bunu duyunca yere tükürüp şöyle dedi: Bahçıvanmış! O yalancı orospu çocuğu bahçe bakımından ne anlar.

Onu bir kürek ya da tırmık taşıırken, gül dikerken hayal etmeye çalıştık. Tatlı diliyle ve cazibesıyla kendini her işe kabul ettirebilirdi.

Gittikten yaklaşık üç ay sonra bize nihayet para gönderdiğinde annem ağzını açıp tek kelime etmedi. Onu bunca sarsıp tek kelime edemeyecek kadar sessizleştiren şeyin ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Babamın yolladığı para Florida'daki Miami, Orlando ya da Palm Beach gibi şaşalı yerlerden gelmemiş, tersine Boca Raton diye bir yerden havale yapılmıştı. Annem için bu kadarı da fazlaydı.

Sıçan Ağzı'na gitmek için mi terk etti burayı, dedi.

Sonraki yıl öğretmenimiz Mexico City'den gelen biriydi ve adı José Rosa'ydı. Mecburi hizmetini yapıyordu ve öğretmenlik yapmak üzere bizim okula gönderilmişti. Bizim oraya gelip giden bu yabancılara çok fazla bağlanmamaya çalışırdık ama bazen bunu başarmak zordu.

José Rosa, kadınlardan ibaret dünyamıza gönderilen yirmi üç yaşında yakışıklı bir adamdı.

Annelerimiz bu genç öğretmene resmen âşık oldu; her sabah beslenme çantalarımızın içinde ona hediyeler gönderiyor, okulun çevresinde takılıyorlardı.

O sıralar Paula, Maria, Estefani ve ben çirkinleştirilip oğlan gibi giydirilmeye ilk defa karşı çıkmaya başladık. José Rosa'nın gözlerinin bize de kadınmışız gibi bakmasını istiyorduk.

İçimizde ona karşı koyan tek kişi Estefani'ydi. Ölmek üzere olan bir portakal ağacının altındaki tek sınıflık okulumuza gelirken onu ilk Estefani görmüştü. Onun şehirli kıyafetleri ve şehirli saç kesimiyle bir şehirli gibi yürüdüğünü görmüş, bir şehirli gibi konuştuğunu duymuştu.

Onun o şehirli öpücüğü kimin olacak? O gökdelen-öpücüğü kimin olacak? Böyle sormuştu Estefani.

İçimizde Mexico City'ye giden tek kişi Estefani'ydi. Aslında oraya defalarca kez gitmişti. Annesi hastaydı ve birkaç ayda bir doktora gitmeleri gerekiyordu. Estefani'nin annesi bir keresinde ölüme çok yaklaşmıştı. Hepimiz çok endişelenmiştik çünkü Estefani o zamanlar daha dokuz yaşındaydı. Estefani'nin babası Alaska'da balıkçı teknelerinde çalışmak için ABD'ye gitmek zorunda kalmıştı ve evde olmadığı için çocuklarıyla ilgilenemiyordu. Estefani, annesinin gittikçe daha da zayıfladığını, ne yaparsa yapsın kilo alamadığını söylüyordu. Annesinin koyu teni griye dönmüştü.

Ama hikâyenin aslı şuydu ki, Estefani'nin babası eve ne Alaska somonunun ne gökkuşağı ya da arktik alabalığının tadını ve kokusunu getirmişti. Çam iğneleri, boz ayı kartpostalları ya da kartal tüyleri de getirmemişti. Estefani'nin babası eve AIDS virüsü getirmişti. Getirip annesine vermişti onu, bir kutu çikolata ya da bir gül buketi verir gibi.

Chilpancingo'da, kapısı kurşunlarla delik deşik edilmiş ve bu yuvarlak yara izlerinden içerisinin karanlığının görüldüğü barın hemen yanında yirmi peso ödeyerek AIDS testi yaptırabileceğiniz bir klinik vardı. Erkekler ABD'ye gidip geliyor, kadınlar da barın önünden geçip AIDS testi yaptırmaya gidip gidip duruyorlardı. İçlerinde hasta olup olmadıklarını bilmek istemeyenler de vardı. Onlar dua etmeyi tercih ediyordu.

Estefani'nin annesine AIDS teşhisi konulunca kocası onu terk etti. Onun yüzüne bir kere, sonra bir kere daha ve en son bir kere daha olmak üzere tam üç tokat atıp ona orospu dedikten sonra. AIDS olduğuna göre demek ki onu aldatmıştı. Hepimiz bunun imkânsız olduğunu biliyorduk. Dağda hiç erkek yoktu.

Bu olaydan sonra, Estefani'nin o çok beğendiğimiz evi dağılmaya başladı. Evdeki cihazlar çalışmaz oldu, annesi yine de hiçbirini atmadı. Oyuncaklar kırıldı. Birbiriyle uyumlu havluların, kilimlerin havı döküldü.

Estefani böbürlenerek bir sürü şehirli erkek gördüğünü, çünkü annesiyle Mexico City'ye gittiğini, o yüzden de yeni öğretmenimizden hiç etkilenmediğini söyledi. Hatta dediğine göre José Rosa gördüğü diğer adamlar kadar yakışıklı değildi.

José Rosa sıcak bir ağustos sabahı sınıfa girdiğinde hâlâ üzerinde duran şehir havasının kokusunu aldık. Otomobil, egzoz dumanı ve beton kokuyordu. Epey solgun görünüyordu.

Bir bardak süt renginde, dedi Maria.

Hayır, film yıldızı gibi, dedi Paula.

Hayır, diye karşı çıktı Estefani. Kurtçuğa benziyor.

José Rosa hepimizle tek tek tanıştı ve elimizi sıktı. Elimin içindeki eli hâlâ şehre aitti. Soğuk ve kuru. Hiç mango soymamış ya da papaya bölmemiş gibi. José Rosa hasır bir şapka takıyordu.

Bize daha sonra bunun bir Panama şapkası olduğunu söyledi, ki bizce şık görünüyordu. Babamı saymazsak ilk kez beyzbol şapkası takmayan bir erkek görmüştük. José Rosa'nın kıvrır kıvrır siyah saçları, kaşlarına doğru yukarı kıvrılan uzun kirpikleri ve açık kahverengi gözleri vardı.

Annem onu gördüğünde, yani Ladydi, dedi, onun için de bir çukur kazmaya başlasak iyi olacak!

Okulun ilk günü, kaydolmak ve yeni öğretmenle resmi olarak tanışmak için annelerimizle gitmiştik. Her yeni ders yılının başındaki rutinimizdi bu. İlk gün hepimiz normalde nasılsak öyle görünüyorduk; üstümüz başımız dağınktı, sanki papaya ağaçlarının, iguanaların ve kelebeklerin ormandan gelen akrabaları gibiydik.

Kafasında hasır şapkasıyla José Rosa'yı görünce herkes o gün okul çıkışı Ruth'un güzellik salonuna hücum etti. Annelelerimiz saçlarını yıkatıp uçlarından aldırdı. Kıvrırcık saçlı anneler saçlarını düzleştirmek, düz saçlı anneler de saçlarını kıvrırcık yaptırmak istiyordu. İçlerinde sadece benim annem siyah saçlarını sarıya boyatmak konusunda ısrarcıydı. Ruth buna çok sevindi çünkü herkesin saç rengini değiştirmesi için uğraşırdı.

Ruth annelerimizi süslerken biz de güzellik salonunun sandalyelerinde dönüp durduk, güzellik salonunun kurşun delikleriyle bezeli camından yoldan geçen büyük yolcu otobüslerini seyrettik. Biz de saçlarımızı yaptırmak, tırnaklarımıza oje sürdürmek için deliriyorduk ama izin yoktu.

Ruth nihayet annemin ıslak saçlarından havluyu aldı. Siyah kıvrırcıkları sarı kıvrırcıklara dönüşmüştü. Salonda ani bir sessizlik oldu, hepimiz onun sarı pamuk şeker saçlarına öylece baka kaldık.

Okulun ikinci gününde herkes Noel için hazırlanmış gibiydi. Annelerimizin kahverengi yüzleri makyajla kaplıydı, dudaklarına ruj sürmüşlerdi. Hatta Estefani'nin annesi kirpik bile takmıştı; takma kirpikleri hasta ve yorgun yüzünden çıkan antenler gibi görünüyordu.

José Rosa sanki ormanın ortasına düşmüş dev bir ayna gibi girmişti dünyamıza. Ona baktığımızda kendimizi görüyor gibiydik. Her türlü kusurumuzu, cildimizi, yara izlerimizi, daha önce hiç fark etmediğimiz ne varsa hepsini onun yüzünde görüyorduk.

Onu ilk benim annem yemeğe davet etti. Anneme kalırsa, dilbilgisine hâkim olduğumu öğrenince José Rosa kulaklarına inanamayacaktı. Ayrıca yansımali sözcükleri ve fiilleri de biliyorsa, dedi. Biliyordum, değil mi?

Evin toprak zeminini baştan aşağı süpürdü, her şeyin tozunu aldı. Babam gittiğinden beri ilk kez ev işi yapıyordu.

Babamın neden gittiğini anlayabiliyordum, orman ve tabii annem yüzündendi ve o zaman bugünkü kadar sarhoş ve öfkeli bir kadın değildi ama beni nasıl bırakıp gidebildiğini hiçbir zaman anlayamayacaktım.

José Rosa annemin pırıl pırıl yaptığı evimize geldiğinde dışarıda, papaya ağacının altında oturduk; annemle José bira içtiler, ben de kola içtim. Annem José Rosa'ya bira şişesini uzatırken bardak vermedi. Guerrero'da herkes şişeden içerdi.

José bize yaptığı ziyaret boyunca dağ hakkında bir sürü şeyden şikâyet etti. Neden hiç bardak kullanmadığımızı ya da niçin evlerimiz olduğu halde neredeyse her gece dışarıda uyuduğumuzu anlamıyordu. José Rosa herkesin televizyon, çanak anten, çamaşır makinesi gibi cihazları varken kimsenin mobilyasının olmamasından ve hâlâ toprağın üzerinde yaşamamızdan şikâyet ettiği sırada, biz annemle sessizce dinledik.

José Rosa aydınlatma için eve kablo çekme yöntemimizi de eleştirdi, zaten yaptığımız şey yasadışıydı; aşağıdaki otoyolun lambalarından kablo çekiyor, kabloları da patika boyunca ağaçların arasından geçiriyorduk. Neden bu kadar çok sığır eti, neden bu kadar az meyve ve sebze yediğimizi anlayamıyordu. Hiç durmadan konuştu. José Rosa okulun oradaki büyük kurbağaların hayatında gördüğü en çirkin şey olduğunu bile söyledi. Küçük evini ele geçiren dev siyah karıncalara katlanamıyordu ve elbette havanın sıcaklığı da dayanılmazdı.

Artık sarışın olan annem, söylediği her şeyi dinledi, bir yandan arka arkaya bira içti. Terden dolayı makyajı yüzünden akıp gitmiş, boynuna doğru eriyordu. Ağzına ruj bulaşmış bira şişelerinin sayısı beşe ulaştığında (o sırada José Rosa bu sıcakta bile çorap giymesi gerektiğini çünkü küçüklüğünden beri böyle yetiştirildiğini anlatıyordu) annemin canı çoktan sıkılmıştı.

O an José Rosa ağzından baklayı çıkardı.

Hepiniz nasıl bu şekilde yaşayabiliyorsunuz, dedi, hiç erkek olmayan bir dünyada? Nasıl?

Annem nefes aldı. Öyle bir andı ki yerdeki karıncalar bile hareket etmeyi bırakmış gibiydi. José Rosa'nın sorusu -sanki söylenmiş kelimeler geçici olarak açığa alınabilirmiş gibi- nemli havada asılı duruyordu. Elimi uzatıp N, A, S, I ve L harflerine dokunabilirdim.

Siz televizyon seyrediyor musunuz, Bay Rosa, diye sordu annem, sadece öfkeliyken konuştuğu o çok ama çok yavaş tonla.

Elindeki boş şişeyi yanına, yere koydu.

Yerde altı tane boş şişe saydım. Büyük siyah karıncalar çoktan şişelerin içine girip çıkmaya başlamışlardı.

Siz erkekler hiç anlamıyorsunuz, değil mi, dedi. Burası kadınların ülkesi. Meksika kadınlara ait. Azıcık televizyon seyretseydiniz o zaman Amazonlarla ilgili programı da seyretmiş olurdunuz.

Nehri mi kastediyorsunuz, diye sordu José Rosa.

Annem ona kadın savaşçılardan, Amazon kelimesinin me-
mesiz anlamına geldiğinden söz etti.

Annem televizyon malumatına sahipti. Öyle derdi.

Hayır, o hikâyeyi bilmiyorum, dedi José Rosa.

History Channel seyretmeniz lazım, öğretmen bey. Biz hep History Channel seyrederiz, değil mi, Ladydi?

José Rosa Yunanlar hakkında konuşmak istemediği gibi Amazonlar hakkında hiçbir şey bilmediğinin anlaşılmasını da arzu etmiyordu.

Evet, gerçekten enteresan ama erkekler nerede, diye sordu José Rosa. Tam olarak nerede olduklarını biliyor musunuz?

Ah tabii, biliyoruz. Burada değiller.

Annem ayağa kalktı, iki odalı evimize doğru yürüdü. Aslında yürümekten çok, öne doğru kayıp plastik parmak arası terliklerinin ucundan fırlayarak tıpkı pençe gibi aşağı doğru kıvrılmış ayaklarını sürüye sürüye içeri girdi.

Burada bekleyin, bir yere kıpırdamayın, dedi ve yığma betondan sıcak evimizin karanlık gölgesinde kayboldu.

O zaman José Rosa'yla ilk kez yalnız kaldık. Kibarca yüzüme bakıp bana hep egzotik gelen şehirli sesiyle annemin hep bu kadar çok mu içtiğini sordu.

Annemin içeri girip biradan ve sıcaktan bayılıp kaldığını biliyordum. Yürüyüşünden anladığıma göre şu anda sarı kıvrıkcık saçları köşedeki küçük yatağın üzerindeki yastığa dökülmüştü ve gece geç saatlere kadar uyanmayacaktı.

Benimle gelin, dedim. Size bir şey göstermek istiyorum.

İkimiz de ayağa kalktık ve öğretmenim küçük evin etrafından dolanıp arka tarafa doğru beni takip etti.

Orada, dedim, bakın. Karşımızda bira şişesi mezarlığı duruyordu.

José Rosa kıpırdamadan durdu. Nefesi kesilmiş halde annemin üst üste atılmış yüzlerce kahverengi şişeden oluşan ve şimdi bir arı sürüsünün altında yükselen tepesiğine baktı.

Bira mezarlığının sağ tarafında iki papaya ağacının arasına çamaşır ipimiz gerilmişti. Annem evi temizlemişti ama çamaşır-ları ipten almayı unutmuştu. José Rosa rüzgârsız havada cansız şekilde asılı duran sarı ve pembe renkteki iç çamaşırlarımıza baktı. Külotlarımız delik deşikti; bazısının ağı kahverengileşmiş, kan lekelerini çitilemekten yıpranıp incelmışti.

Sen tam olarak kaç yaşındasın, diye sordu José Rosa bana, evin etrafından ön tarafa geri dönerken. *Tam olarak* ve *pek* gibi kelimeleri kullanarak konuşuyordu, bunlar kulağa kibar ve düzgün şehir kelimeleri gibi geliyordu.

Gitsem iyi olacak, dedi.

Annem çok içince herkes gitmek istiyordu. Buna alışkındım. Tamam. Annem uyudu. Sizi otoyola kadar geçireyim.

Onunla yürüyeceğim için rahatladı. Şehir insanlarının ormandan korktuğunu biliyordum ve o birçoğundan daha fazla korkmuş görünüyordu.

Otoyola doğru dik yokuşu inerken, ona neden buraya geldiniz, diye sordum. Ruth'un güzellik salonunun üst katındaki küçük bir odada kalıyordu.

Ona baktım; bağcıklı, siyah deriden şehirli ayakkabılarıyla kırmızı karıncaların üzerine basmamaya çalışarak yürüyordu. Aşağıya ayaklarına baktı, yukarıya ağaçlara baktı, sonra da önüne ve arkasına. Güneş batmak üzere olduğu için sivrisinekler boynuna ve kollarına saldırıyordu. Onları eliyle kovalamaya çalıştı. Orman aramızda şehirli bir adam olduğunu biliyordu.

Otoyola vardığımızda ona karşıya geçmeye iznim olmadığını, eve dönmek zorunda olduğumu söyledim.

Geceleri dışarıya çıkmamanız gerektiğini biliyorsunuz, değil mi, dedim. Birisi size bunu söyledi mi?

Gece uyuşturucu kaçakçılarına, orduya ve polise ait; tıpkı akreplere ait olduğu gibi, dedim.

José Rosa başıyla onayladı.

Her ne olursa olsun, evden çıkmayın, silah sesi ya da birinin yardım çağlığını duysanız bile, tamam mı?

Sağ ol, dedi, elimi tuttu, eğilip yanağımdan öptü.

Ormanda kimse kimsenin elini tutmaz ya da kimse kimseyi yanağından öpmezdi. Bu bir şehir âdetiydi ya da en azından sadece serin bir iklime has bir âdet olabilirdi. Bizim sıcak yöremizde dokunmak sadece daha fazla sıcak anlamına geliyordu.

Eve döndüğümde annem hâlâ ayrılmamıştı. Onun yatakta yatan suretini tanımam birkaç saniye sürdü. Saçını boyadığını unutmuştum. Sarı dağınık saçları küçük yastığını kaplamıştı.

Annemin elleri karnının üzerinde duruyordu. Yaklaşınca iki parmağının arasında parlak bir şey tuttuğunu gördüm.

Ertesi sabah canı sıkkın görünüyordu. Yüzüme bile bakmadı.

José Rosa ne zaman gitti? Gittiğini duymadım, dedi.

Sızıp kaldın, anne. Aklın neredeydi acaba? O benim öğretmenim!

Annem hızla atılıp sarı boyalı saçlarını çekiştirirdi. Kızgın mı yoksa üzgün müydü, bilmiyordum.

Nihayet şöyle dedi, o an içim dışıma çıkıyordu sanki, içim dışıma o kadar çıkıyordu ki, sanki kemiklerim dışarıdaydı ve kalbim göğsümün ortasında bir madalyon gibi sallanıyordu. Bu kadarını kaldıramazdım, uzanmak zorundaydım. Ladydi, o adamın karaciğerimi, dalağımı görebileceğine emindim. Eğilip tıpkı bir üzüm tanesi gibi gözümü yüzümden çekip koparabilirdi.

Anne, o elindeki silahla ne yapıyorsun?

Annem durdu ve bir süre sessizliğini korudu.

Ne silahı?

Anne, o elindeki silahla ne yapıyorsun?

Kimi erkeklerin öldürülmesi gerekiyor, diye cevap verdi annem.

Onun yanına oturdum ve nazikçe sırtını okşamaya başladım.

Benim şimdi okula gitmem lazım, anne, yoksa geç kalacağım, dedim.

Neden bu kahrolası yerde sarhoş olup kendini öptürebileceğin erkeklerle dolu bir bar yok?

Okula tek başıma gidiyorum o vakit. Çünkü gitmem lazım, anne.

Onu olduğu yerde bıraktım ve evden çıktım.

Yokuştan inerken, bir karınca ordusu birkaç sıra halinde dağdan aşağı, otoyola doğru ilerliyordu. Kertenkeleler de aynı yönde yürüyor ve epey hızlı hareket ediyorlardı. Yukarıda dolağan kuşlar da rahatsız görünüyor, uzaklaşıyorlardı.

O sabah dağdaki her şey bir güç tarafından aşağıdaki siyah asfalt nehre doğru itiliyor gibiydi.

Hemen sonra nedenini anladım.

Uzaktan, çok uzaktan bir helikopter sesi duydum.

Olabildiğince hızlı, okula doğru koştum.

Herkes çoktan gelmişti, sınıfın küçük kapısı kapalıydı.

Beni içeri alın, diye haykırdım.

José Rosa kapıyı açtı. Onu iterek içeri girdim, Maria ve Estefani'ye koştum, pencerenin kenarında durmuş yukarı bakıyorlardı.

Paula nerede, diye sordum.

Sınıf arkadaşlarım kafalarını sağa sola salladılar.

José Rosa'nın aklı karışmış, sersemlemişti. Maria, helikopter sesinin ordunun haşhaş tarlalarına parakuat atmak için yaklaştığı anlamına geldiğini söyledi.

Ormandaki her şey saklanmak için kaçışıyor, dedi. Tarım ilacının nereye serpileceğini asla bilemezsin.

Helikopterin yaklaştığını duyuyorduk, nihayet tek sınıflı küçük okulumuzun üzerinden geçti ve uzaklaştı.

Kokuyu alıyor musunuz, diye sordu Estefani.

Ben almıyorum, dedi Maria. Hayır.

José Rosa oturdu, deri evrak çantasından bir kutu beyaz tebeşir çıkarıp tahtaya gitti. Tepesinde Tarih, Coğrafya, Matematik ve İspanyolca konu başlıkları olan dört sütun çizdi.

Okul çantalarımızdan defterlerimizi ve kalemlerimizi çıkarıp José Rosa'nın yazdıklarını deftere geçirdik.

Tarih kelimesini yazdığım sırada kokuyu aldım. İspanyolca kelimesini yazdığım sırada aldığım kokunun parakuat olduğundan hiç şüphem kalmamıştı.

Üçümüz bunu biliyorduk. José Rosa ise bilmiyordu.

Ayrıca Paula'nın yokluğunun da farkındaydık.

Koku arttıkça zehrin sınıf kapısının altından içeri süzüldüğünü hissedebiliyorduk.

Maria kıpırdanıp duruyordu, tam ayağa kalkıp sınıftan çıkmamız için ısrar edeceği sırada, Paula iterek kapıyı açtı ve ağlayarak nefes nefese içeri girdi.

Baştan aşağı zehre bulanmıştı.

Gözleri kapalı ve dudakları sımsıkı kilitli ağlıyordu.

Hepimiz ağzımıza parakuat girerse ölebileceğimizi biliyorduk.

Helikopterden kaçarken terliklerini ve okul çantasını kaybetmişti. Elbisesi sıırıslılandı ve saçlarından yapışkan bir sıvı

damlıyordu. Paula gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Tarım ilacı insanı kör de edebilirdi. Bu kimyasal her şeyi yakardı çünkü.

Önce Maria sandalyesinden fırladı.

Ona dokunmamak için Paula'yı defteriyle iterek arkadaki küçük tuvalete yönlendirdi.

Estefani'yle ikimiz onları takip ettik. Tuvalette Paula elbisesini yırtarak çıkardı. Musluk suyuyla onu temizlemeye çalıştık ama su o kadar az akıyordu ki klozetin içinden avcumuzla su taşıdık. Gözlerini ve ağzını defalarca yıkadık.

Ağzımda zehrin tadını hissedebiliyordum. Birazı cildime bulaşmıştı, bunu bulaşan yerdeki yanmadan anlayabiliyordum; o kadarı bile kocaman bir haşhaş bitkisini üzüm tanesi kadar bir katrana dönüştürebilirdi.

José Rosa sessizlik içinde bizi seyrediyordu. Beyaz gömleğinin koluyla yüzünü örtmüş, ağzını ve burnunu kapatmış, kapıdan bakıyordu.

Zehri temizledik ama büyük kısmı çoktan Paula'nın vücuduna işlemişti. Paula ne konuşuyor ne ağlıyor; küçük tuvalette çıplak, öylece dikilmiş titriyordu.

Estefani'nin aklına onu sınıfın eski perdesiyle sarmalamak geldi.

Paula perdeye sarılı şekilde ormanın içinden otoyola, oradan da yukarıya evine yürüdük. Ona kendi plastik parmak arası terliklerimizi vermeyi teklif etsek de Paula hayır dedi ve bütün yolu topallaya topallaya, yalınayak yürüdü. Yoldaki otlarda parakuat olmasından ve bizi yakmasından korkuyordu.

Paula'yı annesine teslim ettik. Kadın sadece, an meselesiydi, diyebildi.

Zehri temizlemek için, tıpkı bir şişeyi yıkar gibi, Paula'nın vücudunun içini süngerle yıkayamayacağını hepimiz biliyorduk.

Eve geldiğimde annem evin arka tarafında yere oturmuş, bira mezarlığına bakıyordu. Saçları sarı bir hale gibi havaya kalkmıştı. Kahverengi cam şişeler ve metal bira kutuları öğle öncesi güneşinin altında ıslıl ıslıl parılıyordu.

Yanına oturdum.

Dönüp bana baktı, sonra güneşe baktı, bu kadar erken burada ne işin var, dedi.

Hâlâ titriyordum.

Aman Tanrım, Ladydi, dedi, ne oldu?

Bana doğru uzandı, kolunu omzuma koydu.

Ona bütün hikâyeyi anlattım.

Evladım, bu, elbette, bir alamet. Biz seçildik. Kuzu bile an gelir kurda dönüşür, dedi.

Annem haklıydı. Daha sonra, Paula kaçırıldığında o günün bir alamet olduğunu anladım. İlk o seçilmişti.

O gece Estefani, Maria, Paula ve ben ilk defa âdet gördük. Annem dolunaydan olduğunu söyledi. Estefani'nin annesiye zehir yüzünden, dedi, zehir içimizdeki bazı kötü şeyleri tetiklemişti.

Ama biz aslında ne olduğunu biliyorduk.

José Rosa, Paula'yı çıplak görmüştü. Onun koyu tenini, memelerini, memelerinin kıvılcı siyahı renkteki yumuşak uçlarını ve onları çevreleyen geniş kahverengi çeperi ve bacaklarının arasındaki siyah tüyleri. Onun genç ve ergen güzelliğini. O anda hepimiz kadın olmuştuk, öyle ki José Rosa sırf onu değil sanki hepimizi çıplak görmüştü.

Anneme Maria'ya onun üvey kardeşim olduğunu asla söylemeyeceğime söz verdim.

Durduk yere ortalığı karıştırmak istemezsin herhalde, dedi annem.

Ona söylemeyeceğim.

Maria büyüyüp de tavşandudağından kalan iz silindikçe babama daha çok benzedi. Babam onu görseydi aynaya baktığını sanabilirdi.

Annem de farkındaydı bunun. Gözlerini sakın bir şekilde Maria'ya dikip yüzünü inceliyordu. Onu kollarına alıp öpme isteği ile yüzünün ortasına bir tokat indirme isteği arasında mücadele veriyordu.

Maria'yı seviyordum. "Tanrı'nın unuttuğu, cayır cayır yanan bu kahrolası yeryüzü cehennemi"nde, annemin "dağımız" demekten hoşlandığı bu yerde en çok onu seviyordum, Maria buradaki en iyi insandı. Bir kırmızı karıncanın üzerine basmamak için etrafından dolanırdı.

José Rosa'nın öğretmenimiz olduğu yıl peş peşe bir sürü olay oldu.

İlk olay onun gelmesiydi. Bununla birlikte ona bira mezarlığımızı gösterdiğim, bizim eve yaptığı ziyaret vardı. İkinci olay da Paula'nın bitki zehriyle yıkandığı gündü.

O yılı ayrıca annemin sarı saçlarının uzamasına bakarak ölçebilirdik. Ders yılı sona erdiğinde siyah saç dipleri neredeyse kulağına ulaşmıştı. Saçlarını ne siyaha geri boyadı ne dip boya yaptırdı ne de kestirdi, çünkü Ruth'un güzellik salonu kapandı. Bu da -yani Ruth'un güzellik salonunun kapanması- yılın üçüncü olayıydı.

Kimse bir şey görmedi. Kimse bir şey duymadı. Ruth geride hiçbir iz bırakmadı.

Bir daha ondan hiç haber alamadık.

Estefani'nin büyükannesi, Sofia -kendisinin Ruth'un salonunun aşağısında OXXO diye bir dükkânı vardı- o gün her zamankinden erken kalkıp dükkânını açmıştı. Çünkü aralık ayının onuydu. Sofia dükkânının önünden geçerek Meksika'nın toprak yollarından ve otoyollarından yürüyüp 12 Aralık'taki Guadalupe Bakiresi Günü için Mexico City'ye gidecek insan kalabalığını bekliyordu.

Sofia her günkü gibi güzellik salonunun önünden geçti. Şeffaf, yeşil oluklu plastik kapı sokağa doğru sonuna kadar açıktı. Sofia içeri baktı, Ruth'a seslendi ama cevap gelmedi.

Sonradan o ânı anlatırken yerde gördüğü kırmızı damlaların kan mı yoksa kırmızı oje mi olduğunu bilemediğini söyleyecekti.

Kimse polisi aramak gibi aptalca bir şey yapmadı.

Bunun yerine bekledik.

Hâlâ girişinde *The Illusion* yazılı tabelası duran güzellik salonunun ne zaman önünden geçsek içeri göz atar ve onu yine orada görmeyi umardık. Ama içeride annelerimizin eskiden altında oturduğu iki saç kurutma makinesinden ve Ruth'un saçlarımızı yıkadığı iki lavabodan başka bir şey yoktu. Pencere pervazındaki yedi kollu şamdan hâlâ orada, kurşun delikleriyle bezeli camın önünde duruyordu.

Hepimiz Ruth'un kaçırıldığını biliyorduk.

Annem, bir daha asla canlı göremeyeceğimiz bir sürü ölü insan var, dedi.

José Rosa, Ruth'un ortadan kaybolmasından çok rahatsız olmuştu, o kadar ki Mexico City'den birilerinin gelip olayı soruşturması için iki ay uğraştı.

Dağda telefonlarımızın on iki kilometre uzaklıktaki bir kuleden sinyal alabildiği tek bir yer vardı. Burası okula giderken geçtiğimiz küçük bir açıklıktı.

Orada her zaman ya telefonda konuşan ya da ABD'deki akrabasından telefon bekleyen biri olurdu. Bu açıklık bizim dünyayla aramızdaki bağıdı. Burası iyi ve kötü haberlerin bize ulaştığı

yerdi. Annem izlediği bir Yunan tarihi belgeselinden sonra buraya Delfi adını vermişti.

Ormanın sesleri cep telefonlarından gelen seslere karışırdı burada. Nemli havayı dolduran sinyal seslerine, çağrı melodilerine, şarkılara, zil seslerine kadınların ince sesleri eşlik ederdi.

Bu açıklıkta kocalarından ya da oğullarından telefon bekleyen kadınlar olurdu. Kimisi orada günlerce beklerdi; günler haftalara, haftalar aylara, yıllara dönerdi ve telefonları hiç çalmazdı.

Bir keresinde burada annem babamla konuşuyordu, babam bizi daha tamamen terk etmemişti, annemin şöyle dediğini duymuştum, seni o kadar çok istiyorum ki şu an bu telefonu yutabilirim.

Orada bir erkeğin takıldığını görmekse garipti. José Rosa'nın oradaki varlığı herkesi biraz utandırıyor. Avukatlarla, polislerle ve savcılarla konuşurken ve birini oraya getirtip Ruth'un ortadan kayboluşunun soruşturulmasını sağlamaya çalışırken hayranlıkla onu dinlerdik.

Bir öğleden sonra Estefani'nin büyükannesi Sofia, José Rosa'yı rahatlatmak için ellerini omuzlarına koydu.

Kayıp bir kadın sağanak yağmurda su yolunda akıp giden yapraklardan biridir sadece, dedi.

Ruth kimsenin umurunda değil, diye ekledi annem. Bir araba gibi çaldılar onu.

O on iki aya damga vuran dördüncü olay da temmuz ayında, okulun son haftasında gerçekleşti. José Rosa'nın Mexico City'ye gitmek üzere bizi bıraktığı günden bir gün önceydi.

José Rosa'ya temizlik yaparken ve yıl boyunca duvara astığı posterleri indirirken yardım etmek üzere sınıftaydım. Ağustos ayının ortasında gelecek yeni öğretmen için sınıfı hazırlıyordu.

Dünya haritasını duvardan indirmiştik. Bir zamanlar Afrika ve Avustralya'nın coğrafi şekillerine baktığım ve denizlerin koyu mavisini seyrettiğim yerde şimdi boş bir tuğla duvar vardı.

Paula'nın çıplak vücudunu sarmak için kullandığımız perdenin yerine hiçbir zaman yenisi asılmamıştı.

Eskiden bir gökkuşakı posterı ve ışığın bir ucundan girip diğ-
ger ucundan yağmur damlaları olarak çıktığı bir şemanın asılı
olduğı duvara yaslandım.

Ben de üzgünüm, dedi José Rosa, sonra yanıma geldi.

Sütlü ve şekerli çay gibi kokuyordu.

Ellerini omuzlarıma, dudaklarını dudaklarımin üzerine
koydu.

José Rosa pencere camları, beton ve aya tırmanan asan-
sörler gibi kokuyordu. Yirmi üç yaşındaki elleri on üç yaşın-
daki yüzümü kavradı ve beni tekrar öptü. Gökdelen-öpücüğü
benim olmuştu.

Koş, çukura saklan.

Ne dedin anne?

Koş, çukura saklan. Şimdi. Sessiz ol.

Ne?

Sessiz ol. Sessiz.

Annem dışarıdayken bronz renkli bir arazi aracı görmüştü uzakta. Aslında görmekten ziyade duymuştu onu. Ormana bir anda sessizlik çökmüş, böcekler ve kuşlar bile susmuştu sanki.

Çabuk, dedi, koş. Koş.

Evin yan tarafında, küçük palmiye ağacının altındaki açıklığa doğru koşarak kapıdan çıktım.

Üstüne kuru palmiye yaprakları örtülmüştü çukurun. Yel-pazeye benzeyen yaprakları kenara ittim ve sürünerek içeri girdim. İçerideyken yapraklara uzandım ve onları çukurun ağzına doğru geri çektim. Çukur çok küçüktü. Babam bu çukuru ben altı yaşındayken kazmıştı. Yan yatıp dizlerimi çeneme çekmem gerekiyordu, televizyonda gördüğüm tarihi gömütlerdeki iskelet kalıntıları gibi. Yapraklardan oluşan çatının arasından üzerime düşen ışık huzmelerini görebiliyordum.

Yaklaşan motorun sesini duydum.

Arazi aracı küçük evimize yaklaşırken yer sallanıyordu, araba açıklığa geldi, tam çukurun, yani benim üzerimde durdu.

İçinde durduğum dar alan artık karanlıktı çünkü aracın gölgesindeydim. Yaprakların arasından arazi aracının metal parça ve boru ağından ibaret alt kısmını görebiliyordum.

Üzerimdeyken arabanın motoru durdu. Çekilen el freninin sesini duydum. Arabanın sürücü tarafındaki kapısı açıldı.

Yüksek ama kare şeklindeki erkeksi topuğuyla kahverengi bir kovboy çizmesi arabadan dışarı adım attı.

Bu çizmeler bizim buraya ait değildi. Bu sıcakta kimse böyle çizmeler giymezdi.

Adam arabanın kapısı açık vaziyette durup anneme baktı. Çukurdan sadece adamın çizmelerinin ve annemin kırmızı parmak arası terliklerinin birbirine dönük şekilde durduklarını görabiliyordum.

İyi günler, anne, dedi adam.

Adamın sesi buraya ait değildi. Adamın çizmeleri ve sesi Meksika'nın kuzeyindendi.

Burası hep bu kadar sıcak mıdır, diye sordu. Sence de çok sıcak değil mi?

Annem cevap vermedi.

Hey, anne, indir o silahı.

Arabanın diğer kapısı açıldı.

Dışarı bakmak istiyordum ama çukurun içinde dönemiyordum, ben de sadece kulak verdim.

Arazi aracının yolcu kapısından başka bir adam indi.

Adam iner inmez, onu vurup ortadan kaldırayım mı, diye sordu. Konuşması bitince boğazından hışırtilı bir ses geldi, öksürdü. Astımlı sesi sanki çölden geliyordu; çingiraklı yılanların, kum fırtınalarının sesi idi bu.

Kızın nerede, ha, diye sordu ilk adam.

Benim kızım yok.

Evet, senin kızın var. Bana yalan söyleme, anne.

Arazi aracına çarpan bir kurşunun sesini duydum.

Araç üzerimde sarsıldı.

Ardından *ta ta ta ta* diye patlayan makineli tüfeğin ve aynı anda evimizin kerpiç duvarlarını delen kurşunların sesini duydum.

Sonra ses kesildi. Orman önce genişledi, sonra büzüştü. Böcekler, sürüngenler, kuşlar sustu; hiçbir şey hiçbir şeye değmez, sürtünmez oldu. Gökyüzü karardı.

Makineli tüfek ateşlenip rüzgârı dağdan uzaklara savurmuştu.

Biz senin tek umudunduk, anne, dedi ilk adam.

İkinci adamın, epey bir iz bıraktım, ha, öyle değil mi, dediğini duydum, kulak tırmalayıcı sesi sonunda ıslığa dönüşmüştü.

İki adam arabaya geri bindi, kapıları sertçe kapattılar. Sürücü kontağı çevirdi ve motoru çalıştırdı. Çizmesiyle hemen üzerimdeki gaz pedalına bastığında çukurun içi egzoz dumanıyla doldu. Ağzımı açtım ve zehirli gazı içime çektim.

Araba geri geri gidip patikadan aşağı doğru uzaklaştı. Derin bir nefes aldım.

Zehri sanki bir meyvenin ya da çiçeğin kokusu gibi içime çektim.

Annem çukurda iki saat daha kalmamı istedi.

Tek bir kuş olsun, ötene kadar, o çukurdan çıkmıyorsun, dedi.

Çukurun ağzından palmiye yapraklarını çekip oradan çıkmama yardım ettiğinde hava neredeyse kararmıştı. Küçük evimize onlarca kurşun yağdırmışlardı. Papaya ağacımızda bile kurşun delikleri vardı, yumuşak gövdesindeki deliklerden tatlı özütü akıyordu.

Şuna bak, dedi annem.

Arkamı döndüm. Parmağıyla içinde saklandığım çukuru işaret ediyordu.

Eğilip baktım ve orada albino kabuklu dört akrep gördüm.

En ölümcül türdü bu.

Bu akrepler sana hiçbir insanın göstermeyeceği merhameti gösterdi, dedi annem.

Terliklerinden birini çıkardı ve vurarak hepsini öldürdü.

Annem, merhamet iki yönlü bir yol değildir, dedi. Sonra akrepleri avcuna aldı, kenara fırlattı.

Çukuru tekrar kapamak için palmiye yapraklarını kaldırdığımızda altında mavi bir astım spreyi bulduk. İkinci adamın evimize ve ağaçlarımıza ateş ettiği noktada, yerde duruyordu.

Bunu ne yapacağız, diye sordum. Ona dokunmaktan korktum.

Bunun için geri geleceğini sanmam, dedi annem.

Ama adam nefes alamayacak.

Bırak onu orada. Elini sürme.

Ertesi gün, dağın yukarısında cep telefonlarının bazen çalıştığı açıklıkta, adamların Paula'yı kaçırmayı başardıklarını öğrendik.

Maria bir ağacın altında tek başına oturmuş, tavşandudağı iziyle oynuyordu. Estefani'nin annesi Augusta, açıklığın tam ortasında durup elindeki telefonu yukarıya kaldırmış, sinyal yakalamaya çalışıyordu. Estefani'nin büyükannesi Sofia telaş içinde birisiyle konuşuyordu.

Paula'nın annesi Concha oturmuş, sanki gözleriyle çalmasını sağlayabilirmiş gibi elindeki telefona bakıyordu. Ara beni, ara beni, Paula, ara beni, diye fısıldadı telefona.

Annem Concha'nın yanına oturdu.

İlk bizim eve geldiler, dedi.

Concha başını kaldırıp bana baktı. Çukura mı girdin, diye sordu.

Evet, çukurdaydım, dedim.

Paula başaramadı. Köpekler havlamadı. Onların geldiğini duymadık. Köpekler havlamadı.

Concha dünyadaki en utangaç, en korkak köpeklerle sahipti. Hepsi onun otoyoldan topladığı, arabaların çarptığı hayvanlardı. Evin etrafında gölgeliklerde uyuklayan en az on köpeği vardı. Çoğu, çirkin sokak köpekleriydi. Annem, bu köpekleri zehirlemek lazım, derdi.

Concha cep telefonunu havada tutuyordu.

Köpekleri öldürdüklerini duymadım, dedi Concha.

Köpekleri mi öldürdüler?

Paula'yla televizyon seyrediyorduk, dedi Concha. Yeni banyo yapmıştık, havlularımıza sarılmış, koltukta oturmuş serinliyorduk. Arkamda bir ses duydum. Bize dokunacak kadar yakındı. Geldiğini hiç duymadım. Bana silahını doğrulttu. Diğer eliyle Paula'ya gel işareti yaptı. Benimle geliyorsun, dedi ama aslında demedi. Parmağını yukarı doğru kıvrarak aynı şeyi tekrarladı, sonra bir kez daha. Paula havluya sarılı halde ayağa kalktı. Adama doğru yürüdü, ikisi birlikte kapıdan dışarı çıkıp arazi

aracına bindiler. Paula hâlâ havluya sarılıydı, üzerinde sadece havlusu vardı.

Concha arkalarından dışarı çıkıp arazi aracının gözden kayboluşunu seyretmişti. Evin etrafı ölü köpeklerinin kanlarına bulanmıştı. İçeriden hâlâ açık televizyonun sesi yükseliyordu.

Yalınayak ve bir havluya sarılmış halde, dedi Concha tekrar, başını sağa sola salladı.

Küçük arazisinin kenarında, limon ağacının altında, Paula'nın saklanması için yıllar önce açtığı çukur duruyordu.

Köpekleri oraya gömdüm, dedi Concha. Onları birbirinin üstüne yığıp Paula'nın çukuruna gömdüm.

O gün Mike da açıklıktaydı. Ön dişleriyle ritmik şekilde çiklet çiğniyordu. Çikletin beyaz rengi dudaklarının arasında bir görünüyor, bir kayboluyordu. Onu birkaç haftadır görmüyordum çünkü zamanının çoğunu Acapulco'da geçiriyordu. Her zaman herkesten uzakta, elleri yukarıda, telefonu havada tutup sinyal arıyordu. Sağında solunda, bütün ceplerinde en az beş telefon bulunurdu. Çeşit çeşit telefon melodisi, titreşim vızıltısı ya da zil sesi, rap ya da elektronik müzikten oluşan bir müzik kutusu gibiydi. Bir ABD telefonu, bir Mexico City telefonu, bir Florida telefonu ve birkaç tane de Acapulco telefonu olduğunu söylerdi. Maria onun marihuana sattığını söylemişti. Bu yüzden parası vardı. Biz bu durumu pek takmazdık. Mike sayesinde bizim dağda yılın her ayı Noel gibiydi. Herkese hediyeler alırdı.

Eğer Mike buralardaysa zamanını açıklıkta geçirirdi. ABD'den, Avrupa'dan arayanlar olurdu onu. Hatta Facebook sayfası ve Twitter hesabı bile vardı. Görünüşe göre ABD'deki herkes Mike'ın "Meksika'da uyuşturucu alınacak çocuk" olduğunu biliyordu. Maria, Mike'ın ABD'de meşhur olduğunu söylemişti. ABD'nin resmi tatillerinde turistler, özellikle de bahar tatiline çıkmış çocuklar Meksika'ya gelmeden önce ona uyuşturucu sipariş ederlerdi. Mike'ın takma adı Bay Dalga'ydı.

Bütün gün kulağında iPod'u olduğu için Mike'la konuşmak mümkün değildi. Hip-hop ve rap dinler, sürekli belli bir ritme göre yürür, hareket ederdi. Hatta konuşurken bile kelimeleriyle

bir ritme uyardı. Bir hayali olsaydı New York'ta bir hip-hop dansçısı olmak olurdu. Eğer bir hayali olsaydı... ama yoktu. Hayatı hafta sonundan hafta sonuna yaşırdı, sanki pazartesten pazara o yedi gün, onun için bir mevsim gibiydi.

Paula'nın kaçırıldığı gün iPod'unu kapadı ve kot pantolonunun ön cebinin derinliklerine gönderdi.

O gün hepimizin duyduğu tek şey cep telefonlarının sessizliği. Hepsi buydu. Paula'nın kaçırılışının sesi. Çalan şarkı buydu.

Ertesi gün Paula'sız ilk günümüzdü.

Yeni öğretmenimizin mesleğine yaklaşımı öncekilerden çok farklıydı. Bay Rosa gayretkeşti ve Eğitim Bakanlığı'nın müfredatını takip ediyordu. Yeni öğretmenimiz Rafael de la Cruz'unsa umurunda değildi. Tek isteği mecburi hizmet yılını tamamlamak, buradaki işini bitirip nişanlısını bıraktığı memleketi Guadalajara'ya dönmekti. Ders yapmak yerine sınıfta oturup müzik dinliyorduk. Sınıfa bir CD çalar ve iki seyyar hoparlör getirmişti. Daha önce hiç klasik müzik dinlememiştik.

Her sabah okula gidip sıralarımıza oturuyor ve Bay de la Cruz'un gelmesini bekliyorduk. Her zaman geç kalırdı. Nihayet geldiğinde, ki bazen iki saate yakın geç kaldığı olurdu, sınıfa girer, küçük çantasından hoparlörleri ve CD çaları çıkarır, demek hâlâ buradasınız, derdi. Bunun ne anlama geldiğinden asla emin olamazdım. Ya nerede olacaktık?

Sadece Çaykovski çalardı. *Kuşu Gölü* sınıfın içinden süzülerek dışarı çıkar, ormanın içinden, evlerimizin, haşhaş ve kenevir bitkileriyle örtülü tepelerin üzerinden geçer; siyah, yağlı otoyola iner, Sierra Madre'yi aşardı, ta ki dans eden kuğuların sesi bütün ülkeyi kaplayana kadar.

Eşcinseldir kesin, diye haykırdı annem.

Yeni öğretmenimiz bizimle hiç ilgilenmiyordu. Ondan hoşlanıyordum. Okula geliyor, müzik çalıyor, tek odalı evine geri dönüyor ve ertesi güne kadar o odadan dışarı çıkmıyordu. Ama sınıfta, dört ya da beş saat boyunca, kollarımızı masalarımızda kavuşturup başımızı öne yaslamamızı, gözlerimizi kapatmamızı istiyor, bize müzik dinletiyordu.

Bu konserler boyunca Estefani uyuyakalıyor ve sonradan müziğin onu üşüttüğünü söyleyerek şikâyet ediyordu. Bütün yıl aynı şeyi yapacağımızı anlayınca okula battaniye getirip

omuzlarını ve sırtını örtmeye başladı. Estefani'nin annesi Augusta AIDS yüzünden daha da hastalanınca, Estefani daha da üşümeye başladı. Annesi kızının sıcaklığını emiyordu.

Maria, civardaki en iyi *cumbia* ve salsa yapan kişi olarak bu müziği dinlemekten şikâyetçi değildi. Matematik çalışmadığı sürece keyfi yerindeydi.

O sabahlarda başımı masaya yaslıyor ve gözlerimi kapatıyordum. Çaykovski'nin müziğinin içinde, yerin altındaki depremi hissediyordum. Ağaç köklerinin toprağın altında yayılışını duyuyordum. Haşhaş çiçeklerinin taçyapraklarını açışını duyuyordum.

Paula'nın sesini duymak için bekliyordum ama hiçbir şey duymuyordum.

Onun öldüğüne emindim. Hepimiz onun öldüğüne emindik. Bu yüzden Paula geri döndüğünde, annem, aman Tanrım, dedi, resmen tabutu açıldı, kız da içinden çıkıp geldi.

Okula gittiğimiz son seneydi. İlkokul diploması bizi çocukluktan çıkararak kapıydı. O sırada kimimiz on iki, kimimiz on üç, hatta on dört yaşına gelmiştik; mezun olmak çok uzun sürmüştü. Bazı yıllar öğretmenler öylece vazgeçip ders yılını yarıda bırakmışlardı, bazı yıllardaysa bir öğretmen bile gelmemişti.

Mezun olmamızı sağlayan tek şey Bay de la Cruz'un bir şey bilip bilmediğimizi önemsememesiydi. Sene sonu sınavı olmayacağını duyurdu, diplomalarımızı imzaladı ve buradan olabildiğince hızlı bir şekilde kaçtı. Burayı vücudunda bir kurşun deliği olmadan terk edebilmesinin büyük bir başarı olduğunu düşündüğüne emindim.

Okul bittiğine göre artık ne yapacağımızı düşünmemiz gerekiyordu. Estefani hiç seçeneği olmadığını biliyordu. Önündeki yılları annesinin ölümünü seyrederek geçirecekti. Maria bekleyip neler yapabileceğine bir bakacaktı. Mike eve para getiriyor ve annesiyle Maria'yı buradan gitmeye, Acapulco'ya taşınmaya zorluyordu. Onlara bir ev alacağını söylemişti. Kimse Paula'nın ne yapacağını sormadı bile, o artık bir bebek gibi yaşıyor ve bütün gün evde kilitli tutuluyordu.

Annemse bana, yol kenarında iguana satmayacaksın, dedi. Acapulco'da güzellik uzmanlığı okuluna gitmeyeceksin. Mexico City'de hizmetçi olmayacaksın. Sınırdaki fabrikalardan birinde  alışmayacaksın. Burada hiçbir şey yapmadan da kalmayacaksın, hamile kalmazsan da iyi edersin, yoksa seni öldürürüm.

Bir gün annemle a ıklıktayken Mike gelip yanımızda durdu. Bütün ceplerinde çalan,  ten, titreyen, carlayan telefonların müziğiyle sekip duruyordu. Sanki kemikleri derisinin altında dans ediyormuş gibi sürekli kıpır kıpır hareket ediyor, yerinde duramıyordu. Küçükken, bir ipin ucuna bağladığı evcil bir iguanayla gezerdi. Annesi iguanayı havuç ve patatesle bir tencerenin içine koyup pişirdiğinde kalbi çok kırılmıştı.

Mike ceplerinin birinden altın bir zincir çıkarıp anneme verdi. Sana her zaman güzel bir şey vermek istemişimdir, Rita, dedi. Evinde yeterince çirkinlik var.

Mike, Acapulco'da küçük çocukları için yardıma ihtiya ı olan ve dadı arayan bir aile tanıdığını söyledi.

Harika, dedi annem. Bu senin için harika olur, Ladydi.

Haftanın büyük bir bölümünde Acapulco'da kalman gerekiyor, diye açıkladı Mike. Ama çok para kazanırsın. Bu insanlar çok çok çok zengin. Mike çok kelimesini parmaklarını    defa şıklatarak vurguladı: şak. şak. şak.

Annem ailenin zengin olduğunu duyunca derhal ayaklandı.  alıp eve getirebileceğim bütün o şeyleri düşündüğünü biliyordum. Gözlerinin aynasında kendimi çantama bir ruj ve bir şişe şampuan atarken gördüm.

Buradan gitmemin nasıl bir şey olacağını biliyordum. Annemin ben yokken ağzı açık uyuyakalacağını biliyordum. Televizyonda History Channel açık olacak, Fransa'daki şatolar ya da satrancın tarihiyle ilgili cümleler odayı dolduracaktı. Etrafı boş şişelerle çevrili olacaktı. Uzun siyah karıncalar ağzına girip çıkacak ve yakınlarda onlara fiske vuracak bir kız evlat olmayacaktı.

Peki, dedim Mike'a. Peki.

Annemle açıklıktan ayrılıp birlikte eve yürürken Paula kaçırılmadan önce bulduğumuz cesedi altına g md ğ m z ağacın

yanından geçtik. O çocuğun kimin nesi olduğunu asla öğrenemedik. Kimse de gelip sormadı. Ormanın her yanda kulakları var, dedi annem. Burada sır olmaz.

O öğleden sonra Paula'nın başına gelenleri sonunda öğrendim.

Okula giden patikadan yürürken bir ağacın altında oturan Paula'ya rastladım. Toprağa oturmuştu, ama biz asla çıplak toprağa oturmazdık. Tenimizle toprağın arasına her zaman bir şey koyardık.

Üzerini bir çadır gibi kaplayan uzun bir elbise giymişti. Kuşaşın altında bacaklarına tırmanan böcekler olduğuna emindim.

Ayaklarımın altında sıcak, siyah toprağı hissettim.

Toprak bizi birbirimize ulaştırıyordu.

Onun elini tutmak istedim. Yüzü yere dönüktü, kucağındaki bir şeye bakıyordu.

Yavaşça ona doğru yürüdüm, sanki yürümeyi yeni öğrenmişim de küçük bir yılanı ya da bir iguana yavrusunu yakalamak istiyormuşum gibi. Ona yaklaşıncı vücudum onun vücuduyla güneşin arasında kaldı, gölgem üzerine düştü.

Başını kaldırdı, yere yanına oturdum. Bir dakikaya kalmadan siyah ve kırmızı karıncaların üzerime tırmanacağına emindim. Paula'nın elbisesinin üzeri karıncayla doluydu. Birkaçı kıyafetine tırmanarak göçe başlamış, boynunun çevresinde, kulaklarının arkasında yürüyordu. Paula hiçbirine fiske vermuyordu.

Britney Spears için üzölmüyor musun, dedi Paula.

Elbisesinin uzun kolları kıvrılmış ve dirseklerine sıyrılmıştı. Sol kolunda, kolunun guava kabuğı gibi soluk olduğu iç kısmında bir dizi sigara yanığı, halkalar, benekler, pembe yuvarlaklar vardı.

Biliyor musun, diye devam etti Paula, Britney'in bir sürü dövmesi var.

Öyle mi? Hayır, bilmiyordum.

Var, evet. Ayak başparmağını çevreleyen bir peri ve küçük bir papatya dövmesi var.

Hayır, bilmiyordum.

Sağ elinin üzerinde de bir kelebek, yine bir çiçek ve küçük bir yıldız var.

Ya. Gerçekten mi?

Evet. Vücudu bahçe gibi.

Benim kim olduğumu biliyor musun, diye sordum.

Ah tabii, evet. Sen Ladydi'sin.

Bacaklarından ve kollarından birkaç karıncayı elimle süpürdüm. Kalk, dedim. Burada daha fazla oturursan karıncalar seni canlı canlı yiyecek.

Karıncalar mı?

Annen burada olduğunu biliyor mu?

Onu bileklerinden tutup kalkmasına yardım ettim. Seni eve götüreyim, dedim.

Biraz daha seninle kalsam? Seninle olmaktan hoşlanıyorum, dedi Paula. Sen bana iyi davranıyorsun.

Onun elini tuttum ve birlikte birkaç adım ötedeki ağaç kütüğüne yürüdük.

Yerde oturamayız, dedim.

Yan yana oturduk, otobanda giden bir otobüsteymişiz gibi ileriye baktık. Elini avcumun içine aldım, kolunun iç tarafındaki yumuşak derideki sigara yanıklarına baktım. Kaplanlar ve aslanlar gördüm, dedi. Gerçektiler. Hayvanat bahçesindekilerden değil.

Anlatsana.

Orada hem arabalar için bir garaj hem de hayvanlar için bir garaj vardı.

Bana her şeyi anlatabilirsin.

Paula çiftliği tarif etti. Meksika'nın kuzeyindeydi, Tamaulipas eyaletinde, tam ABD sınırında. Önemli bir uyuşturucu kaçakçısı (McClane takma adıyla biliniyordu, adını *Zor Ölüm* filminde Bruce Willis'in oynadığı karakterden almıştı) orada karısı ve dört çocuğuyla yaşıyordu. McClane daha önceden polisti.

Ben onun köle-metresiydim, dedi Paula.

Köle-metres mi?

Evet. Biz kendimize öyle diyorduk. Hepimiz.

Çiftliğin sonunda McClane'in arabalarının durduğu bir garaj vardı, içinde dört BMW, iki Jaguar, bir sürü kamyonet ve arazi aracı vardı. Garajın yanında betonarme odalar vardı, içlerinde bir aslanla üç kaplan duruyordu. Paula hayvan bakıcılarından onların ABD'deki hayvanat bahçelerinden satın alındığını öğrenmişti. Ayrıca çiftliğin, küçük bir ev büyüklüğündeki dört büyük anıt mezardan oluşan küçük bir mezarlığı da vardı. Anıt mezarların içinde birer tuvalet bile bulunuyordu.

Orası bir hayvanat bahçesi değildi. Her gün aslan ve kaplan dışkıları toplanıyor, ABD'ye gitmek üzere uyuşturucu sevkiyatının içine koyuluyordu. Bu sayede sınırdaki narkotik köpeklerinin sevkiyattaki kokuyu alması engelleniyordu.

Paula'nın çiftlikteki görevi ara sıra McClane ile yatmak, ayrıca aslan ve kaplan dışkılarını paketlerin içine koymak ya da paketlerin dışına ince bir kat sürmekti.

Birisi bana hayvanların insan etiyile beslendiğini söyledi, dedi Paula.

Kütüğün üzerinde el ele otururken gökyüzü kararmaya başlamıştı. Alacakaranlığın içinde küçük sinek bulutları etrafımızı sarmaya başlamıştı ama Paula konuşmaya devam ediyordu. Ben de oturmaya devam edip beni ısırmalarına izin verdim. Paula vücudunda dolaşan ve onu ısıran böcekleri fark etmiyor gibiydi.

Sana plastik bir su şişesinden farkım olmadığını anlatmama gerek yok değil mi, dedi Paula. Canı isteyen herkesin alıp bir yudum içtiği bir şeyden farksızdım.

Başımı salladım. Hayır, hayır.

Beni kaçırın adamlar Matamoros'luydu. Beni kuzeye, oradaki bir partiye götürdüler. McClane'in kızının doğum günü partisiydi. On beş yaşına giriyordu.

Parti için büsbütün bir sirk kiralamışlardı. Çiftlik evinin yan tarafındaki bir alana bir sürü büyük çadır kurulmuştu. Bir adam uzun tahta çubukların üzerinde yürüyor, herkese pamuk şeker dağıtıyordu. Bir müzik grubu ve geniş bir dans pisti vardı.

Paula partiden uzak bir yere kurulmuş çadırlardan birine götürülmüştü. Müzik grubunun sesini neredeyse duymuyordu.

Bu çadırın içinde birkaç erkek ve otuzdan fazla kadın vardı. Çadırın bir kenarına sıra sıra plastik sandalye yerleştirilmişti. Açık alanın ortasında, üzerinde kola, bira, plastik bardaklar ve acı biber soslu yerfıstığı öbekleriyle dolu kâğıt tabaklar duran bir masa vardı. Çadırın içindeki kadınların hepsi kaçırılmıştı. Paula'nın annesinin köpeklerini öldüren ve onu beyaz bir havluya sarılmış, çıplak halde kaçıran uyuşturucu kaçakçıları şimdi onu satacaklardı.

McClane çadırdıydı. Kadınlara baktı ve onlara gülümsemelerini söyledi. Onların dişlerini görmek istiyordu. Ama Paula'nın ağzının içine bakmadı.

McClane, Paula'yı seçti. Meksika'daki en güzel kızı seçmişti. Paula bir efsane olmalıydı. Yüzü dergilerin kapaklarını süslemeliydi. Ona aşk şarkıları yazılmalıydı.

Ağaç kütüğünde yanımda oturmuş konuşurken Paula dümdüz karşıya bakıyordu. Artık yorulmuş gibiydi, hikâyesini sadece izlenimler şeklinde anlatarak devam etti.

Güneşin nasıl doğduğu ya da battığı hakkında bir şey bilmen gerekmiyor, dedi. Ne yediğimi, nerede uyuduğumu da bilmen gerekmiyor. Öte yandan, McClane'in iki yüzden fazla çizmesinin olduğunu bilmen gerekiyor. Nuh'un gemisindeki bütün hayvan ve sürüngen türlerinden yapılmış çizmesi olduğunu, hatta bir çiftinin eşek penisinden yapıldığını, bir çizmesini sadece pazar günleri giymeyi sevdiğini ve bu çizmelerin soluk sarı renkte olduğunu, herkesin onların insan derisinden yapıldığını söylediğini bilmen gerekiyor.

Paula'nın o günlere dair izlenimleri, sanki bir kâğıda alta listeliyormuşçasına dökülüyordu içinden. McClane'in kızının iki yüzden fazla Barbie bebeği olduğunu söyledi. Bebeklerden biri altın suyuna batırılmıştı ve gerçek zümrütten yeşil gözleri vardı. McClane'in horoz dövüşü için yetiştirdiği horozlarından topladığı tüyleri koyduğu bir kutusu vardı. McClane'in karnında bir yara izi vardı, sanki bir sihirbaz tarafından neredeyse ikiye bölünmüş gibi görünüyordu. Oğullarının hepsinin kendi oyuncak otomobilleri vardı. Bunlar hakiki otomobillerdi,

gerçek boyuttakilerin minyatürleriydiler, hatta benzinle çalışıyorlardı. Çiftlikte minyatür bir benzin istasyonu da vardı, yanında da aynı şekilde minyatür bir OXXO dükkânı.

Paula'nın çadırda karşılaştığı ve arada partilerde görüştüğü kadınlar Gloria, Aurora, Isabel, Esperanza, Lupe, Lola, Claudia ve Mercedes'ti.

Kimdi o kadınlar, diye sordum.

Benim gibi kızlardı, dedi. McClane'in kızının bir de içinde siyonu çekilen gerçek tuvaleti olan bir bebek evi vardı.

Sana ne ödediler?

Ah, ben hediye dim.

Kolunda neden sigara yanıkları var?

Onlardan hepimizde vardı, Ladydi. Bana bir kitabın sayfasını gösteriyormuş gibi kolunu ileri uzattı, iç tarafına baktı.

Eğer kaçırıldıysan, sol kolunun iç tarafını sigarayla yakarsın.

Neden? Anlamıyorum gerçekten.

Sen delirdin mi, diye sordu. Aptal mısın nesin?

Üzgünüm.

Bir kadın çok ama çok uzun zaman önce bunu yapmaya karar vermiş, artık hepimiz yapıyoruz bunu, dedi. Eğer bir yerde ölü bulunursak herkes bizim kaçırıldığımızı bilecek böylece. Bu bizim işaretimiz. Sigara yanıklarım birer mesaj.

Kolundaki yuvarlak izlere baktım, kolunu bir kürek gibi havaya kaldırmış duruyordu hâlâ.

İnsanların senin sen olduğunu bilmesini istersin. Yoksa annelerimiz bizi nasıl bulabilir ki?

Hava neredeyse kararmıştı.

Artık gitmemiz lazım, dedim. Gel benimle. Seni eve götüreyim.

Annesi kapıda durmuş bekliyordu. Bir elinde sütle dolu bir biberon vardı.

Bebeğimin uyku saati, dedi Concha. Allah aşkına ne yapıyordun ormanda?

Paula cevap vermedi, doğrudan içeri girdi.

Annesi beni bahçenin bittiği yere kadar geçirdi.

Sana bir şey söyledi mi, diye sordu Concha. Kimseye bir şey söyleme, dedi panik halde. Onun burada olduğunu nasıl bildiler? Kim onu takip etti, kim burada güzel bir kızın yaşadığını biliyordu? Onun için geldiler. Ne için geldiklerini biliyorlardı. Eğer geri döndüğünü öğrenirlerse, eğer bu ortaya çıkarsa, geri gelip onu alırlar. Buradan gitmemiz lazım. Hiç vakit yok. Bir gün falan içinde gitmemiz lazım. Bunu planlıyorum bir süredir. Ladydi, biz kaçıyoruz. Sana ne anlattı?

Bana sigara yanıklarından bahsetti.

Bunları kendi kendine yaptığını söyledi mi? Kaçırılan bütün kadınların bunu kendine yaptığını söyledi mi?

Başım la onayladım.

Ona inanıyor musun, diye sordu Concha. Ben kesinlikle inanmıyorum buna. Kendimi yakmayı hayal dahi edemem. Bu imkânsız.

Evet. Ben inanıyorum.

O an Paula annesinin arkasında belirdi. Beyaz, sanki du-mandan ibaret bir varlık gibiydi. Bir elinde biberonu tutuyordu. Çıplaktı. Karanlıkta, ay ışığından bir nehrin altında, onun meme uçlarını görebiliyordum, bacaklarının arasındaki siyah tüyleri ve vücudundaki sigara yanıklarından oluşan takımyıldızlarını. Orion ve Boğa takımyıldızlarını oluşturan sigara yanıklarından yıldızları görebiliyordum. Ayakları bile yuvarlak izlerle kaplıydı. Paula, Samanyolu'nun içinden geçmiş ve bütün yıldızlar vücudunda yanık izleri bırakmıştı.

Concha dönüp Paula'yı sanki dört yaşında bir kız çocuğu gibi kucağına aldı ve içeri taşıdı. Bu, Concha ve Paula'yı son görüşümdü.

Concha'nın üç köpeğini bizim evin yakınlarında yemek ararken gördüğümüzde gittiklerini anladık. Bu köpekler sokak köpeğiydi; Paula'nın kaçırıldığı gün köpeklerinin öldürülmesinden sonra sokakta bulmuştu onları Concha.

Gitmeden neden öldürmedi ki bu kahrolası köpekleri, dedi annem. Onlara bakacak halimiz yok. Onlara yemeleri için bir şey verme, Ladydi, duyuyor musun?

Gidip gitmediklerinden emin olmak için Paula'yla annesinin evine gittik.

İki odalı küçük eve vardığımızda her şey, ikisi birazdan geri dönecekmiş gibi görünüyordu.

Tabii ya, dedi annem. Ancak bu şekilde ortadan kaybolabilirsin: Sanki her an tekrar ortaya çıkacakmışsın gibi.

Küçük mutfak masasının üzerinde bir kutu taze süt duruyordu ve televizyon açıktı. Acapulco'dan haberler odayı dolduruyordu; bir barda silahlı saldırı olmuştu. İki yeni morg inşa ediliyordu. Sahilde kesik bir kafa bulunmuştu.

Annem bakınmaya başladı, bu benim çok iyi bildiğim türden bir bakınmaydı. Evden yarım şişe tekila, bir kahve makinesi ve büyük bir paket patates cipsi aldı.

Git, Paula'nın odasına bak bakalım ne kalmış. Belki giyebileceğin bir kot pantolon, bir tişört bir şey vardır, dedi annem.

Paula'nın küçük yatağı oradaydı. Bir dizi tuğlayla yerden yükseltilmişti. Bu onu geceleri etrafta dolanan fare büyüklüğündeki hamamböceklerinden uzak tutuyordu. Duvarda giysilerini astığı onlarca kalın çivi vardı, onlar sayesinde duvar bir giysi sergisi gibi görünüyordu. Yatağın altında yan yana dizilmiş bir sürü plastik parmak arası terlik ve tenis ayakkabısı vardı.

Yastığın üzerinde de iki boş biberon duruyordu, yatağın yanındaysa bir ayakkabı kutusu vardı.

Kutuyu açtım.

Bir anda içime ormanın boğucu sıcaklığı doldu. Damarlarımda karıncalar ve örümcekler dolaşmaya başladı.

Kutunun içinde birkaç fotoğraf vardı. Paula'nın içindeki tatlı kız çocuğunu boğup yok eden adamın küçük kara gözlerinin içine baktım. Fotoğraflarda bir adam ve ailesi vardı. Adam kırmızı beyaz kareli bir gömlek, beline oval gümüş tokalı kalın bir deri kemer taktığı bir kot pantolon giymişti. Aynı zamanda yüksek topuklu siyah kovboy çizmeleri vardı. Bunlar Meksika'nın kuzeyinden gelen insanlardı. Kıyafetlerinden her şey anlaşıyordu. Fotoğraftaki McClane'di.

Fotoğrafları kutudan çıkardım, pantolonumun içine sokuşturdum. Kutunun dibinde küçük bir defter de vardı, onu da alıp cebime koydum.

O sırada annem kapıda belirdi.

Bunu düşünmek korkunç ama birisi Paula'yı yıllarca takip etmiş olmalı, dedi annem. Onu büyürken resmen göz hapsinde tutmuşlar.

Bir elinde tekilayı, diğerinde patates cipsini tutuyordu.

Çok uzun zaman önce seçilmiş, dedi annem. Bizim bir ağaçta büyüyen elmayı seyretmemiz gibi büyümesini seyretmişler onun: Biz nasıl elma olgunlaşana kadar bekleyip öyle koparıyor-sak onlar da aynısını yapmışlar.

Eve yürürken, hareket ettikçe kot pantolonumun içindeki fotoğrafların ince sert kâğıdını hissediyordum. Annem beyaz plastik sandaletlerini evde bırakmış, Concha'nın, öndeki bantlarında kırmızı çiçekler olan, yeşil, plastik parmak arası terliklerini giymişti.

Annem nereye baktığımı gördü ve bakışlarını ayaklarına indirdi.

Yani, Ladydi, dedi, Concha artık bunları giymeyecek, öyle değil mi?

Elinde de tekila şişesiyle cips paketini taşıyordu.

Bir süre sessizlik içinde yürüdük, ta ki annem aniden kafasını çevirip yere tükürene kadar.

Birisi bizim buralar için bir sembol ya da bayrak falan yaratmaya kalkarsa bu kesinlikle plastik parmak arası terlikler olmalı, dedi.

Eve gittiğimizde kapı açıktı ve Mike içeride oturmuş bizi bekliyordu. İçeride beklemesi bana tuhaf geldi. İnsanlar normalde bunu yapmazdı. Kimse yokken eve girip beklemezlerdi. Evimiz onun ağır tıraş losyonunun kokusuyla dolmuştu, çiklet gibi naneli bir kokusu vardı.

Mike mutfağın ortasında, buzdolabının kapağı ardına kadar açık şekilde, sanki ateşin karşısındaymış gibi oturuyordu. Bacağının üzerinde iki telefon duruyordu. Mike'ın saçlarını uzatmaya başladığını görebiliyordum, birkaç yıl önce tamamen kazımişti, şimdiyse bütün kafası küçük siyah çalılarla kaplı gibiydi.

Kafan karıştı, burayı kendi evin sandın herhalde, dedi annem Mike'a.

Tekilayı ve patates cipsini mutfak masasının üzerine koydu. Kapa şu kapıyı, diye emretti.

Sinirlenme, küçük anne, dedi Mike, derhal yerinden fırladı ve elinin tek hareketiyle buzdolabının kapağını kapattı.

Mike bizim burada yaşını almış bütün kadınlara “küçük anne” derdi. Benim annemin bile -kendisi iltifattan hiç hoşlanmazdı- hoşuna gidiyor gibiydi. Evimize girdiği, etrafa bakındığı ve buzdolabını açtığı için Mike'a haykırmak üzere olduğunu biliyordum ama küçük anne sözü onu durdurdu. Sanki kelimeler sırtını okşamış, annemi kedi gibi mırılayacak hale getirmişti.

Buzdolabı, bizim burada sahip olduğumuz en önemli eşya, en önemli mobilyaydı ya da kim ne derse oydu işte. Buzdolabı bizim Kuzey Kutbu'na, kutup ayılarına, foklara ve buzullara açılan kapımızdı. Sıcak bir günde herkes kapısını açıp etrafına otururdu. Gün içinde soğutmak için yastıklarımızı buzdolabında tutardık. Pamuk yastıklarımız bira kutuları, yumurta kutusu ve plastik ambalajlı peynirlerin arasında dururdu. Böylece geceleri bir saat kadar soğuk pamuklu kumaşın üzerine koyabilirdik kafamızı.

Yastığın bir tarafı ısınınca diğer tarafını çevirirdik. Yastık zihnimizi ve rüyalarımızı serinletirdi. Bu fikrin mucidi annemdi. Dağdaki herkes aynı şeyi yapardı.

Buzdolabı annemin dua ettiği birkaç önemli şeyden biriydi. Soğuk bir bira buzdolabını sevmeye yeter, derdi.

Annem kendine bir shot tekila doldurdu ve dişiyle cips paketini açtı.

Sonra Mike'a dönüp, n'aber, dedi.

Mike pazartesi sabahı, aşağıda, otoyolun kenarında buluşacağımızın haberini verdi; yani iki gün sonra birlikte Acapulco'ya giden otobüse binecektik. Yanlarında çalışacağım aileyle sabah on birde randevum vardı ve orada kalmaya hazır şekilde çanta yapmam gerekiyordu.

Annemi evde içkisiyle bırakıp, Mike'ı otoyola inen patika'nın bir kısmına kadar geçirdim. Ona Maria'yı sormak istiyordum. Artık okula gitmediğimiz için onu nadiren görüyordum. Maria'nın evine gitmeyi sevmiyordum çünkü annesi Luz'un bir zamanlar babamın metresi olduğu gerçeğiyle yüzleşmek kolay değildi. Dağdaki herkes bu skandaldan haberdardı, Mike da biliyordu tabii, çünkü o herkes hakkında her şeyi bilirdi. Kim olduğunu bilmeyen tek insan Maria'ydı. Tavşandudağının Tanrı'nın verdiği bir ceza olduğunu bilmeyen tek kişi Maria'ydı. Ona üvey kardeşim olduğunu söylemek istiyordum, beni kız kardeşi olarak daha çok sevmesini istiyordum, ama aslında kim olduğunu öğrenince benden nefret etmesinden korkuyordum.

Mike'tan Maria'ya onu görmek istediğimi söylemesini rica ettim. Maria'ya akşama doğru benimle okulda buluşmasını söyle, dedim.

Mike aynı anda çalmaya başlayan üç telefonunun zil sesine uygun ritimde seke seke tepeden indi. Sanki asla sinyal almayan ölü bir bölgenin üzerinde bir kapak açılmış ve Mike'ın üzerine yıldırım düşmüş gibi sinyal yağmıştı.

Eve gitmek üzere geri döndüğümde fotoğrafları hatırladım; hâlâ pantolonumun içinde, onları tıktırdığım yerdeydiler. Elimi sokup yumuşak kartona basılı kare fotoğrafları çıkardım.

Altı fotoğraf vardı. Birinde, McClane olduğunu sandığım bir adam vardı, küçük bir uçağın yanında pistte ayakta duruyordu. Diğer iki fotoğrafta grup halinde duvara yaslanmış kadınlar vardı. Paula bu iki fotoğrafta da vardı. Başka bir fotoğraf yine McClane'e aitti, yan yana dizilmiş bir sıra ortaçağ zırhının önünde duruyordu. Sanki bir kalede gibiydi.

Son iki fotoğrafta kırmızı renkte bir at taşıma römorku vardı. İki ya da üç atın taşınabildiği, kamyonet ya da arazi aracı tarafından çekilebilecek türde küçük bir araçtı. Fotoğraflardan biri kapıdan akan kanı göstermek üzere özenle çekilmişti.

Eve döndüğümde, annemi elinde sineklikle çıldırmış gibi sinek öldürürken buldum. Son bir aydır hava çok sıcaktı ve sinek saldırısı vardı. Bunlar bir de büyük, etli sineklerdi, sırtları tüylüydü. Isırdıklarında günlerce yanan kırmızı bir iz bırakıyorlardı. Mutfak masası ve yerler kanlı siyah beneklerle doluydu.

Diz çök ve sinekliğe dua et, dedi annem. Kim açık bıraktı şu lanet kapıyı?

Biliyorsun, dedim.

Annem sert bir ifadeyle yüzüme baktı ve sonra sineklere vurmaya devam etti. Reyes'lerin evinden çaldığı sinekliği hatırladım, en az iki yıl önceydi. Sinekliğe dua et, dedi annem.

Annem sineklerden nefret ediyor ama onları öldürmeye bayılıyordu. Küçük mutfağımızda o sırada yaşanan şey, ona keyif veren bir kan banyosuydu.

Yine de annem kazananın her zaman sinekler olduğunu biliyordu, bunu hepimiz biliyorduk.

Annemin ve siyahlı kırmızılı ölü sineklerin yanından geçtim, koşup Paula'nın fotoğraflarını odama, şiltenin altına sakladım.

Mutfağa geri döndüğümde, annem kucağında sineklikle masada oturuyordu. Sinekliğin naylon telinde ezilmiş sineklerden kalan kanlı parçalar duruyordu. Birasından büyük bir yudum aldı, neredeyse şişenin yarısını mideye indirdi. Sonra şişeyi dudaklarından çekerek uzaklaştırdı. Bu hareket büyük bir emme sesi çıkardı.

Annemin sebep olduğu toplu katliamın ortasında kendime bir sandalye çekip oturdum.

Çok kızgınım, dedi annem.

Ne oldu?

Televizyonda bir dergi hakkında konuşuyorlardı; dergi, kadın olmanın ne olduğuyla ilgili bir sayı hazırlıyormuş!

Yani?

Onlara gerçeğı söylemek isterdim.

Gerçek ne ki, anne?

Kadının bütün dünyasının iç çamaşırının içinde olduğu.

Öyle mi?

Sence o şehirli kadın yazarlar şu korkunç duygu hakkında da yazacaklar mı? Hani şu, iç çamaşırında kan gördüğün ve bunun tek bir anlama geldiğini bildiğin, bebeğini kaybetmekte olduğunu anladığın zaman hissettiğin o korkunç duygu!

Sen neden bahsediyorsun, anne, diye sordum.

Sinek katliamı ve ardından iç çamaşırları hakkındaki sızlanmasından sonra onun için endişelenmiştim. Gözlerindeki bakış, dağdaki o büyük depresyondan sonra yüzünde gördüğüm bakışı hatırlatmıştı bana. Sonrasında, depresyonun sonrasında yani, her şey sona erdikten sonra, bunun olacağını önceden anlamamız gerekirdi, demişti.

Depresyondan iki hafta önce iki odalı küçük evimiz etrafta yaşayan bütün canlıların istilasına uğramıştı. Karadullar, kırmızı tarantulalar, saydam beyaz akrepler, kahverengi akrepler her yerdedi. Tavanın her yerinde kırmızı karıncalar yürüyordu. Televizyonun arkasında siyah kurdeleden bir düğüme benzeyen bir yılan yuvası bulmuştuk.

Annemin bu duruma tepkisi gece gündüz televizyon seyretmek oldu. Yemek yapmayı bıraktı. O kadar ki bir parça kuru tortilla ve peynir için evin altını üstüne getirmek zorunda kalıyordum. Hatta bir keresinde ton balığı konservesi bile açtım ki bu bizim normalde asla yemediğimiz bir şeydi, çünkü annem tadının kedi mamasına benzediğine karar vermişti. Annem o

günlerde sadece televizyon seyretti çünkü burada tek çıkış yolu buydu.

Ben öldürebildiğim kadar çok sayıda böcek öldürüp kurutulmuş mango yerken annem Petra'ya seyahat etti, yaşadıkları mağaradan kovularak bir Bedevi köyüne yerleştirilmiş, betonarme bir devlet konutunda yaşayan bir aileyi ziyarete gitti. Ailenin develeri de yandaki betonarme garajda yaşıyordu. Annem Hindistan'a da gitti, oraya sağlık turizmi için gelmiş insanların ucuz ameliyatlarını seyretti. Kâinat Güzellik Yarışması'nı seyretti. History Channel'da hiç yerinden kalkmadan altı bölüm *VIII. Henry ve Eşleri*'ni seyretti.

O deprem öncesi günlerden birinde kapımızda sahipsiz bir koyun belirdi. Ben hem televizyondan hem de annemden uzaklaşmak için dışarı çıkmıştım, koyun da işte tam orada, papaya ağacının gölgesinde oturuyordu.

Anneme haber vermek için içeri girdiğimde annem beni süzdü, herhalde birazdan gelip Meryem ile Yusuf'un kapıda olduklarını ve kalacak yere ihtiyaçları olduğunu söyleyeceksin, dedi.

Günlerdir ilk kez ağzını açıp bir şey söylemişti. Ama sonra bakışlarını televizyona çevirip ölü köpekbalıklarının midelelerinde bulunan nesnelerle ilgili bir programı seyretmeye devam etti. Ekranda, adam bir gemi güvertesinde bir köpekbalığının karnını yarıyor ve bir alyans çıkarıyordu.

Dışarı çıkıp koyuna biraz su verdim. Hayvan küçük diliyle suyu çabucak içti. Hayatımda ilk kez mavi göz görmüştüm, televizyonda değil, gerçek hayatta.

Eve geri girdiğimde koyun da peşimden geldi.

Annem döndü, hayvana baktı, bu koyun değil, Ladydi, dedi, bu bir kuzu, tam da kesim zamanında geldi.

Annemin tam olarak ne demek istediğini anlamadım. Kuzuyu öldüreceğimiz ve akşam yemeğinde yiyeceğimiz anlamına gelebilirdi söyledikleri, öte yandan annem kutsal kitabın dilinden konuşuyor da olabilirdi, çünkü evimiz böcekler için bir Nuh'un Gemisi'ne dönüşmüştü.

Hayvanın mavi gözlerinin içine baktığım için onu yiyemeyeceğimi biliyordum. Nihayetinde onu evden dışarı, dağdan aşağı kovaladım. Gümüş rengi büyük bir Acapulco otobüsünün altında kalmamasını diledim.

Dağdaki bütün bu deliliğin sebebi depremdi. Haberlerde merkez üssünün Acapulco Limanı'nın hemen dışında olduğunu duyduk.

Annem, bizden bahsediyor, dedi heyecanla. Biz Acapulco Limanı'nın hemen dışında yaşıyoruz! Elbette merkez üssü tam buradaydı, tam altımızda!

Deprem sabah yedi otuzda oldu. İki odalı evimiz sallanmaya başladığında kahvaltı ediyorduk. Dışarıda yerin dalgalar halinde sarsıldığını gördük, yeryüzü sanki sudan oluşuyordu.

Annemin sinekleri öldürdüğü, iç çamaşırlar hakkında mızıldandığı ve çok içtiği o gün, içimde ilk kez bir korku hissettim. Annem kırılıp parçalanıyordu. Kırılan parçalarını görebiliyordum.

Bana ne söylemeye çalışıyorsun, anne? Daha açık ol.

Annem başını geriye attı, gözlerini devirdi.

Evet, evet, evet. Bazı günler tırnaklarımın kenarındaki derileri dişlerimle çekip kopararak yemen için sana verirdim.

Doğru mu söylüyorsun?

Bir yaşında bile değildin. Pilava karıştırırdım. Ya ne yapsaydım? Vücutlarından deri parçaları kesip çocuklarını besleyen kadınlar varmış. Televizyonda duymuştum.

Kahretsin, anne, dedim.

Anne sütüyle arasında ne fark var söyler misin?

Doğru, anne, dedim, Mexico City'nin o havalı yazarları bunu yazmayacak!

Bütün bunlar doğru mu değil mi, Tanrı bilirdi. Annem hırsızlık yaptığı gibi yalan da söylerdi. Yalan söyleyebiliyorken insan neden doğruyu söylesindi ki? Annemin hayat felsefesi buydu. Annem otobüse binse taksiye bindiğini söylüyordu.

Annem sızana kadar akşamı zor edeceğimiz belliydi. Paula'nın evinden gelen tekila şişesi artık boştu. Annem kalktı, buzdolabından bir bira daha aldı.

Onları öldürdüm, dedi, temizleyebilirsin.

Lavabonun yanından eski bir bez parçası aldım; sandalyelerdeki, masanın üzerindeki, duvarlardaki sinekleri temizlemeye koyuldum.

Birkaç saat sonra, okulda Maria'yla buluşmak üzere evden çıktığımda annem beşinci birasını içiyordu. Yatağında uzanmış, kahvaltı gevreğinin kutusundan yırttığı bir karton parçasıyla kendini yelpazeliyordu. Televizyonun sesi sonuna kadar açıktı. Baygın vaziyette Amazon'daki vahşi hayvanlarla ilgili bir program seyrediyordu.

NatGeo neden buraya gelip bizim dağı çekmiyor, diye sordu.

Evden uzaklaşırken durup arkama baktım. İki odalı binadan yukarıya, asla yapılamamış ikinci kata doğru paslı demir filizleri uzanıyordu. Dağdaki bütün evler böyleydi. Evlerimizi ikinci bir katın hayaliyle inşa etmiştik. Ama bütün evlerde ikinci kat yerine çanak antenler vardı. Dağa uzaydan baksak burası binlerce açık şemsiyeden oluşan beyaz bir arazi gibi görünürdü.

Maria sınıftaydı. Eski sırasına oturmuş, çocukluğumuzdan kalma bir resim gibi duruyordu. Saçlarını kafasının tepesinde döndürüp topuz yapmıştı. Onun bu modeline balerin topuzu derdik. Topuzu o kadar sıkıydı ki, gözlerini bile doğru düzgün kırpamıyordu.

Ona her baktığımda yüzünde babamı görüyordum ve gerçeği söylememek için kendimi zor tutuyordum.

Hatta bazen babamın neye benzediğini hatırlamamın tek sebebinin Maria'nın bana onu anımsatması olduğunu düşünüyordum. Annem, babamın orada bir ailesi daha olduğunu öğrendiğinde onun bütün fotoğraflarını tortilla gibi ocakta yakmıştı. Fotoğraflar ocağın üstünde köşeleri kıvrılarak tek tek yanmıştı, ta ki siyahımsı gri bir küle dönüşene kadar. O gün babamın Sinatra gülümsemesinin, doğum günü pastalarımın ve doğum günü balonlarımın dumanın içinde kapıdan çıkıp gidişini seyretmiştim.

Maria'nın tavşandudağından kalan yara izi neredeyse yok olmuştu. Ama ne zaman ona baksam hep o eski yüzünü

görüyordum, o kırılgan ve narin, hayali ve acı dolu yüzü. Yara izi geçmişti ama onu hâlâ Maria yapan şey tavşandudağıydı.

Onunkinin yanında duran eski sırama oturdum. Yıllarca böyle oturmuştuk. Matematik ya da güzel yazı çalışırken kurumuş, hışır hışır olmuş küçük kız çocuğu dirseklerimiz birbirine değdi. Burada evden ve ormandan uzaklaşabiliyor, başka bir hayatın hayalini kurabiliyorduk.

Maria bana Estefani'nin annesi Augusta'nın ateşinin çok yüksek olduğunu, yarın sabah Mexico City'ye gideceklerini, orada ona ihtiyaç duyduğu ilaçları verecek bir AIDS yardım derneği olduğunu anlattı. Augusta altı yıldır AIDS hastasıydı ve şehre gidip gelmeler artık rutinleşmişti.

Maria'ya Paula ve Concha'nın dağdan temelli gittiğini söyledim.

Maria'ya fotoğraflardan bahsettim. Fotoğrafları duyunca ayağa kalktı.

Ruth, dedi Maria. Ruth'u sordun mu ona?

Dağda herkes Ruth'un ortadan kaybolmasıyla Paula'nın kaçırılmasının birbiriyle ilişkili olduğuna emindi.

Başımı iki yana salladım.

Sormadım. Üzgünüm, dedim.

Maria parmağını tavşandudağı izinin üzerinde gezdirdi. Ameliyat günü annemle Ruth bir paket *Salem* sigarasının tamamını içmişlerdi. Mentollü duman, güzellik salonunu doldurmuştu. Maria'yla ben küçüktük o zaman; Ruth'un kül tablasından izmaritleri çalıp okalıptüslü *Halls* şekeriyemiş gibi filtrelerini emmiştik. Maria'nın yüzüne baktığımda naneli sigara filtrelerinin tadını alabiliyordum.

Fotoğraflara dikkatlice baktın mı? Fotoğraftaki kadınlardan biri Ruth olabilir mi diye dikkatlice baktın mı?

Hayır.

Yürü, gidiyoruz.

Ayağa kalktık ve okuldan bizim eve doğru yola koyulduk. Bütün yolu hızlı hızlı, neredeyse sekerek, Ruth'un yüzünü

fotoğraflarda bulma umuduyla yürüdük. Çocuksu bir neşeyle ormanın içinden hayaller kurarak koş a koş a geçtik.

Her şey birdenbire oldu, kolu bir yılan çevikliğiyle hareket etti. Duvarda gölgesini gördüm, o kadar hızlıydı ki, sanki bir akrep iğnesini kaldırmış ya da bir iguana dilini bir sivrisinek sürüsüne doğru fırlatıvermişti. Her şey çok hızlı oldu. Annemin elinde küçük silahı vardı, onu vurmaya hazır dı. Sanki bütün Sierra Madre aynı anda sessizliğe gömülmüştü. Kırılan kemiğin sesini duydum; daha önce hiç duymadığım bir sest i bu.

Kurşun Maria'nın, üvey kız kardeşimin, babamın diğer kızının, babamın tıpkı ona benzeyen kızının vücuduna girdiğinde kırılan kemiğin sesiydi duyduğum.

On şişe bira tek ilayla karışınca bu olabiliyor. Annemin o anda şırıngayla kanını alıp baksalar sarı renkte olacağından emindim. Kanı tüpe koysalar ve tüpü ışığ a tutsalar, içindeki sıvının saf *Corona* olacağından emindim. Ama bizim burada kimse test yapmazdı, kimse polisi de aramazdı.

Polisi aramak bir akrebi evine çağ ırmak gibi bir şeydi. Annem, kim böyle bir şey yapar ki, derdi hep.

O öğleden sonra anneme ne olmuştu? Gün akşama dönüyordu, dış arısı alacakaranlıktı. O ışıkta, o neredeyse karanlık diyebileceğimiz ışıkta kapısına gelen kişinin kim olduğunu düşünmüştü de ateş etmişti?

Maria'nın yanına diz çöktüm ve babamın yüzüne baktım. Maria'nın yüzüne bakmak sanki bir göle bakmak gibiydi. Onun darmadağın yüzünü, dikişleri ve tavşandudağının izini görüyordum ama yüzeyin altında, sanki taşlardan oluşan bir göl yatağı ve gümüş balıklar vardı.

Yaraya bakmak için giysilerini sıyırdığımda ellerimde ılık kanını hissettim.

Maria gözlerini açtı, birbirimize baktık.

Ne oldu, diye sordu.

O kahrolası silahı nereden buldun anne? Kelimeler sanki tükür gibi çıkmıştı ağzımdan. Elimi Maria'nın beline doladım.

Mike'tan.

Maria'nın kanı ormanımızı kutsarken azalarak yok olup yavaş yavaş gezegeni terk eden anneme tutunmak istedim.

Beni bir dakika öncesine götürün, beni bir dakika öncesine götürün, dedi annem.

Kafasının içinde zamanı geri sarıyordu. Geri sar, diyordu içinden. Geri sarma düğmesine bas.

Annem bana her zaman ölümün hep zamanında geldiğini, asla geç kalmadığını söylerdi.

Tepemizden geçen bir bulutla oda karardı. Dışarıda bir pa-pağan öttü.

Annem yığılr gibi yere çöktü, iyileşecek, dedi. Sadece bir sıyrık.

Maria'nın kolunu bir mutfak havlusuyla sardım ve kolumu beline doladım. Birlikte düşe kalka evden çıktık, yoldan aşağı in-meye koyulduk.

Otoyolda kimse yoktu. Birkaç büyük yolcu otobüsü yanımız-dan hızla geçti. Siyah asfalt, plastik parmak arası terliklerimi-zin altında yanıyor ve sıcaklık yüzünden arabalardan akan mo-tor yağı yolu maviye, yeşile boyuyordu.

O korkunç sıcakta bir yirmi dakika dikildik, birkaç taksi geçti ama birini bile durdurup bizi hastaneye götürmesini sağla-yamadık. Kimse arabasında kan istemiyordu. Onlara hastaneye gideceğimizi söyler söylemez önce Maria'nın yüzüne baktılar, bakışlarını havluya sarılı koluna indirince gaza basıp ortadan kayboldular. Guerrero'da bazı taksilerde "Kanayan Kişiler Bine-mez" yazan tabelalar vardı.

Maria'nın koluna bakıp duruyor, mutfak bezinin kanın hep-sini emmesini hatta kanamayı durdurmasını umuyordum.

Sonunda bir taksici durdu ve bizi almayı kabul etti.

Maria'nın koluna baktı.

O kolu bir naylon torbanın içine sokmadığınız sürece içeri alamam, dedi.

Torpedo gözüne uzandı, oradan naylon bir market torbası çı-karıp bana uzattı.

Kolu bunun içine sokun.

Ne dedi, diye sordu Maria.

Kolunu torbaya sok, yoksa arabaya binemezsin.

Dikkatlice Maria'nın yaralı kolunu tuttum ve sanki kuzu baçağıymış gibi market torbasına soktum.

Peki, kolu artık torbada, dedim. Haydi gidelim.

Ucuna düğüm at.

Efendim?

Bağla.

Torbanın ucundan tuttum, naylon saplarıyla Maria'nın kolunun üzerinde küçük bir düğüm attım. Maria hiç karşı koymadı. Sanki annem onu vurduğu için kolu artık bizim aileye aitti.

Yolda giderken, kimi kızdırdınız, diye sordu taksici.

Meksika'da, ülkede olup biten her şeyi sadece taksiciler bilirdi. Eğer bir olay hakkında bilgi almak istiyorsan taksiye bin, derlerdi. Bence birisi mesela Jacobo Zabludovsky (annemin, Meksika'daki son onurlu insan olduğuna yemin ettiği eski gazeteci) bütün taksicileri toplamalı ve ülkede neler döndüğünü onlara sormalıydı. Paula ve Ruth'a ne olduğunu bilen bir taksici mutlaka vardır derdi annem.

Acapulco yolu bir saatten daha az sürdü. Maria'ya benim üvey kardeşim olduğunu ve annemin onu bu yüzden vurduğunu, annemin sarhoşken onu babam sandığını söylemek istiyordum. Ama sessiz kalmak zorundaydım çünkü taksicinin kulakları haberleri duymak için tetikte bekliyordu.

Adamın bir boksörünkine benzeyen elleri vardı: İri kemikli eklemleri yara izleriyle kaplıydı. Direksiyona sertçe sarılmıştı. Arka koltuktan gelebilecek herhangi bir bilgiyi duyabilmek için radyoyu bile kapatmıştı.

Kimi kızdırdınız, diye sordu taksici yeniden.

Cevap vermemeye karar verdim ve Maria'yı iki kolumun arasına alıp sardım.

Aynadan bize baktı.

Vurulmayı hak ettiğinize göre çok ama çok yaramaz kızlar olmalısınız.

Yer yer kırışmış kıvrırcık siyah saçlı bir adamdı. Gözlerinin kenarlarını kırıştıran büyük bir gülümsemesi vardı.

Kazaydı, dedim.

Kaza mı? Herkesinki de kaza yani.

Lütfen.

Maria sanki orada değilmiş gibi, o kötü kız, dedi. Adam hapse girecek, biliyorsunuz, değil mi?

Evet.

Adam hapse girecek. Acildeki doktorlar kurşun yarasını görür görmez, yani, nasıl desem, polise haber verirler kesin. Yasa bu.

Kazaydı.

Kesin çok acıyordur.

Dudaklarımı sıktım. Aynada bana bakmaktan bir an olsun vazgeçmiyordu. Gözlerimi kaçırmam gerekiyordu. Yola bakmaktan çok beni inceliyordu.

Çok acıyor olmalı, dedi.

Eminim öyledir, dedim.

Hey, baksana, arkadaşın konuşmayı biliyor mu? Ben hep derim, birisi konuşmuyorsa o zaman kesin bir şeyler saklıyordur.

Doğru da, canı acıyor, dedim. Canı çok acıdığı için konuşmıyor.

Bana küçük memelerini göstermeye ne dersin, dedi. Eğer gösterirsen sana para veririm. Yaralı arkadaşının bana bir şey göstermesine gerek yok, sadece sen.

Belki başka zaman, dedim.

Bana kızımı hatırlatıyorsun. Sen bir acıbadem kurabiyesisin.

Solgun görünen Maria'ya baktım. Dudaklarıyla *piç kurusu* dedi.

Koltukta biraz doğruldum. Eteğimi altımdan çektim. İç çamaşırlarımın üstünden arabanın siyah kumaş döşemesine çişimi yaptım. Sidiğimin ılık ıslaklığını çıplak bacaklarımda hissediyordum. Annem bana intikam almayı öğretmişti. Bunun beni gururlu hissettireceğini biliyordum.

Dönüp Maria'nın kolunu tuttum ve balerin topuzu biraz zorluk çıkarsa da başını okşadım. Naylon torbanın içindeki koluna

baktım, torbada kan yoktu. Kanı torbanın içine akmıyordu. Kolunu gövdesine yakın şekilde aşağıda tuttuğu için, kan torbanın bağlandığı yerden akıp gövdesinin yan tarafından süzülüyordu. Kısa kollu kırmızı bluzunun göğsünü örten kısmının sırlıslıkla olduğunu görebiliyordum.

O an Maria'nın başı geriye düştü ve gözleri kapandı.

Onun öldüğünü düşündüm.

Maria, uyan, uyan, diye fısıldadım.

Taksici dönüp bize baktı. Küçükhanım, arkadaşınız ölse iyi olur, böylece ben de sizi yolun kenarında bırakabilirim.

Hayır, ölmedi.

Eğer ölürse ikinizi de yolun kenarında bırakıyorum, ona göre. Umarım ölür çünkü sizden kurtulmak istiyorum artık.

Gri renkte geniş sahili ve onu çevreleyen otelleri ve apartmanları gördüğümde ve iyot kokusunu aldığımda Maria'nın yaşayacağını biliyordum. Bana yaslanıp kollarımın arasına kıvrılmıştı. Hindistancevizi yağı kokan başını sevgiyle öptüm, çünkü o benim kardeşimdi ve çok yakında bunu öğrenecekti. Bu sırrı sakladığım sürece onu sevebilirdim.

Sahili gördüğümde Acapulco'ya ilk gelişimi hatırladım. Babam o zaman hâlâ bizimle yaşıyordu, biz de onu çalıştığı yerde ziyaret ediyorduk. Küçük bir otelde, barda çalışıyordu. Annemin, sırtını açıkta bırakan, boyundan bağlı beyaz bir elbise giydiğini hatırlıyorum. Yüksek topuklu beyaz ayakkabılar giymiş, parlak kırmızı renkte ruj sürmüştü. Bana da kırmızı yazlık bir elbise giydirmiş, saçlarımı tarayıp iki yandan örmüştü.

Babanı ziyarete gidiyoruz, sürpriz yapmak için genç kız gibi güzel görünmemiz lazım, demişti.

Otobüse binmek için yoldan aşağı yürürken ayağında terlikleri vardı, beyaz topuklularını da elinde taşıyordu.

Otobüste, çantasında taşıdığı küçük bir aynada rujunu tazeledi. Kollarında yer yer kızarıklıklar vardı, çünkü bütün sabah cımbızla kollarındaki siyah tüyleri almıştı.

Otobüs durağından babamın çalıştığı otele gitmek üzere taksiye bindik.

Otel sahile bakıyordu. Babam dışarıda, yüzme havuzunun yanında, çatısı palmiye yapraklarından bir barda çalışıyordu. Güneş ışığı çatının küçük aralıklarından kırılarak geçiyor, içki şişelerini parlatıyordu. Daha önce hiç yüzme havuzu görmemiştim. Öğle sonrası güneşi suyun üzerinde ısıldıyor, havuzu sanki kristallerle doluymuş gibi gösteriyordu. Müzik sistemi yerel bir radyo kanalına ayarlanmış, ortamı çimbalo, bongo ve davul sesleriyle dolduruyordu.

Babam beyaz bir pantolon ve inci beyazı bir guayabera* giymiş, bara yaslanmıştı. Sigara içiyordu. Sigaranın dumanı güneş ve tuzla karışıyordu.

Bizi görünce sigarasını bir kül tablasına koydu ve bana doğru kollarını açtı. Beni kucaklayıp havaya kaldırdı. Limon ve saçının kabarıklığını indirmek için her sabah sürdüğü Alberto VO5 kokuyordu.

Beni yere indirip bu sefer anneme kolunu uzattı, onu bara götürdü. Birlikte bar sandalyelerinde oturup sahili seyrettik. Babam anneme bardağının kenarı tuzlanmış bir margarita hazırladı, kenarına küçük kırmızı bir kâğıt şemsiye de ilaştirdi. Benim için de zencefilli gazoz ve portakal suyundan pembe renkte asitli bir içki hazırladı, benim bardağımın içine de denizkızı şeklinde bir karıştırma çubuğu koydu.

Annemle babam koyu tenlerini iyice ortaya çıkaran beyaz giysilerinin içinde çok güzel görünüyorlardı. Annemle otobüse binip eve dönene kadar bunun, hayatımın en mutlu öğleden sonrası olduğunu düşündüm.

Biliyordum, dedi annem, bir parça tuvalet kâğıdıyla rujunu silerken. Babanın o garson kızla ilişkisi var!

Tam olarak kimden bahsettiğini biliyordum.

Annem çok zayıf bir kadındı. Kendini tarif ederken serçeparmasını havaya kaldırır, serçe kadar sıskayım, derdi.

Annemin serçeparmağı benim için her zaman onun vücudunun sembolü olmuştu.

* Sıcak iklimlerde, özellikle Latin Amerika'da genelde erkekler tarafından giyilen, önde ve arkada dikey pilileri olan bir gömlek türü. (ç.n.)

Garson kız çok dar giysiler giymiş, o kadar ki karnı kot pantolonundan fırlamıştı, yürürken de bacakları birbirine sürtünüyordu. Tam bir güzellikti. Babam her zaman kadının etine dolgun olması gerektiğini söylerdi. Annem kilo almak için neler yaptı, hiçbir işe yaramadı. Babam, sıska bir kadına sarılmak, kemiğe sarılmakla aynı şey, derdi. Gerçek bir erkeğin yas-tık gibi yumuşacık bir kadın istediğini söylerdi.

Ama asla, bir deri bir kemiksin Rita, kilo alman lazım Rita ya da kuş kadarsın Rita, demezdi. Babamın zalimliği hiçbir zaman bu kadar aleni değildi.

Kadın yüksek tabanlı kırmızı renkte plastik parmak arası terlikler giyiyordu. O terlikleri asla unutmayacaktık.

Annemin yanılmadığını biliyordum. Kadın bana çok tatlı davranmıştı ve bu olabilecek en kusursuz işaretti. Cebinden bana vermek üzere bir şekerleme çıkarsa şaşırmazdık. Babam tabii ki ilişkisini reddetti.

Otobüs karanlık dağların arasında, rüzgârlı yolda, sahilden uzaklaşıp bizim eve yaklaştıkça portakal suyunun midemi yak-tığını hissettim, başım dönmeye başlamıştı. Otobüsten indiğimize annemin ayakkabılarının yüksek topukları yere değer değmez çiklete dönmüş sıcak asfalta gömüldü. Ayakkabılarını, balçığın içinden çıkarmak için bacaklarını yukarı çeke çeke yürümek zorunda kaldı.

O gün annemin öfkesinin ilk günü olarak tarihe geçti. Öfkesi bir tohumdu ve o öğleden sonra ekilmişti. Maria'yı vurduğunda tohum kocaman bir ağaç olmuş, kinli gölgesiyle hayatımızı tamamen kaplar hale gelmişti.

O gece babam eve geldiğinde bütün giysilerinin kapının önüne fırlatıldığını gördü, ıslak toprağın üzerine küçük bir yığın halinde yayılmışlardı.

Yatakta uzanıp ikisinin fısıltıyla konuşmalarını dinledim, ki bunlar daha çok çığlığa benzeyen fısıltılardı.

Bir şey vardı, dedi annem. Öyle dediğini tahmin ediyordum. Bir şey söyleme, dedi babam. Öyle dediğini tahmin ediyordum. Kızgın fısıltıları kırık kelimeler ve cümlelerden oluşuyordu.

Tanrı'yla konuşacağım, dedi annem. Öyle dediğini tahmin ediyordum.

Sabah babam ocağın yanında kahvesini içiyordu. Üzerinde gömlek yoktu çünkü bütün giysileri kapının önüne atılmıştı. Hepsinin çoktan küçük siyah karıncalarla kaplandığına emindim. Giysileri böceklerden arındırmak için hepsini tek tek silkelemek zorundaydı.

Günaydın, Ladydi, dedi.

Omuzunda etrafında küçük sıyrıklar olan kocaman bir iz vardı. Gördüğüm şey bir insan ısırığıydı.

O günden sonra annem bir daha aşk şarkısı dinleyemedi. Oysa o geceden önce tam bir şarkı delisiydi. Radyo hep açıktı; annem evi temizlerken, yemek pişirirken ya da babamın beyaz iş gömleklerini ütülerken Juan Gabriel ya da Luis Miguel'in şarkılarıyla fırıl fırıl döner, kıvrır, sallanırdı. O gün radyo kapandı, galiba annemin mutluluğu da tıpkı radyo gibi kapanmıştı.

Annem, aşk şarkıları bana kendimi aptal gibi hissettiriyor, diyordu.

Sen aptal değilsin, anne, diyordum o zaman ona.

Şarkılar sanki çok fazla şekerleme, dondurma, pasta yemişim, bir sürü kola içmişim gibi yapıyor beni. Sanki, bir doğum günü partisinden eve dönmüşüm gibi.

Bir keresinde, Estefani'nin evindeyken radyoda bir aşk şarkısı çalmaya başladı. Melodisi ânında bütün odalara yayıldı. Annem panikleyip şarkıdan kaçmak için koşarak kendini dışarı attı ve küçük bir portakal ağacının dibine kustu. Kustuğu şey aşkın melodisi, akorları, valsi ve vurmalarıydı. Yeşilin üzerine yemyeşil renkte bir aşk kinydi kustuğu. Peşinden koştum, annem kusarken saçlarını tuttum.

Baban bendeki müziği öldürdü, dedi.

Acapulco'ya gelmek aklıma, anneme yanlış kehanetlerde bulunan falcıyı da getirmişti. Acaba kehaneti bu olayı da kapsıyor muydu? Falcı ona kızının kardeşini vuracağını da söylemiş miydi?

Hastaneye doğru kalabalık caddelerden ilerlerken taksinin camından dışarı baktım. Tişört satan dükkânları seyrettim, *taco* tezgâhlarını, restoranları.

Acapulco, annemin evlilik yüzüğünü demirciye kestirdiğimiz günü de getirdi aklıma. Guerrero'da insanlar pek yüzük takmaz. Ellerimiz ve parmaklarımız sıcakta şişer ve eğer elinde yüzük varsa bir daha asla çıkarılamayabilir.

Babam bizi terk ettikten sonra annem ince altın yüzüğünü hiç çıkarmadı. Yüzük, parmağının içine gömülerek parmağının bir parçası oldu, şişmiş etlerinin arasında neredeyse kayboldu. Bazı soğuk gecelerde domates ya da soğan doğrarken şişkin parmağında bir altın parıltısı gördüğüm olurdu.

Annem bir sabah parmağındaki yüzüğü çıkarmaya çalıştı. Kayganlaştırmak için sabunlamayı, yemeklik yağ sürmeyi denedi ama hiçbir işe yaramadı.

Birkaç saat sonra Acapulco'ya gidiyoruz, şu kahrolası yüzüğü kestireceğiz, dedi.

Peki anne.

Eğer kesemezlerse parmağımı keserim, o kadar.

Otobüse binip de Acapulco'ya doğru yola çıktığımızda neden böyle bir karar aldığı ortaya çıktı. Annemin Kitab-ı Mukaddes'e dayanan mantığı beni yine şaşırtmamıştı. Bir rüya görmüştü.

Annem tıpkı Musa gibi rüyalarına kulak verirdi. İnsanların bugünlerde yaşadığı pek çok sorunun rüyalarına kulak vermelerinden ve onlara göre hareket etmemelerinden ileri geldiğini söylerdi. Çekirgelerin bir gün buraya geleceğini rüyasında görseymiş, yıllar önce dağdan taşınırmışız. Bu rüyanın ona görünmemesi büyük talihsizlikti.

Yüzüğümle ilgili bir rüya gördüm, dedi.

Rüyasında önemli bir mesaj vardı.

Evlilik yüzüğümü parmağımdan çıkarmazsam kuşlar cıvıldamayı keseceklermiş, dedi. Rüyasında karanlıkta ayakta duruyormuş, bir portakal ağacının dallarında da papağanlar, kanaryalar ve kırlangıçlar varmış. Hepsinin gagaları açılmış ama

sesleri çıkmıyormuş çünkü hepsi boyunlarını geriye atmış gökyüzüne bakıyorlarmış.

Demirci, annemin elindeki yüzüğü keskin bir ege ile kesti. Sadece bir saniye sürdü.

Demirci ikiye bölünmüş yüzüğü annemin avcuna bırakırken, bunu daha önce binlerce kez yaptım, dedi.

Annem virgül şeklindeki iki altın parçasına baktı.

Ben ne bok yiyeceğim ki bunlarla, dedi.

Demirci, annemin Meksika'nın ötücü kuşlarını kurtardığından habersizdi.

Acil serviste Maria'nın kolunu diktiler, bandajladılar. Doktor onun şanslı olduğunu söyledi. Kurşun sadece kolunu yaralamıştı.

O gün annemin hem şanslı hem şanssız günüydü.

Doktorlar Maria'yla ilgilenirken, annesi Luz geldi. Demek annem ona her şeyi anlatmıştı.

Luz'un yüzüne bakamadım.

Bakışlarımı hastanenin muşamba döşemesinden kaldıramadım.

Bunun bir intikam olduğunu biliyordum çünkü. Luz annem hakkında şikâyetçi olmayacaktı. Luz başına gelenleri hak etmişti. Arkadaşının kocasıyla gönül eğlendirmeye nasıl cüret edebilirdi! Hesaplaşma zamanı gelmişti ve dua etsin kızı hayattaydı.

Bir filmde olsaydık, annem Maria'yı vurduktan sonra büyük bir aydınlanma yaşar, öyle ki içmeyi bırakırdı. Bir filmde olsaydık, bütün hayatını alkoliklere ya da zor durumdaki kadınlara yardım etmeye adanmıştı. Bir filmde olsaydık, Tanrı onun pişmanlığını görür, onu ödüllendirirdi. Ama bir filmde değildik.

Annem pamuklu nevresimin altında uzanıyordu. Televizyon kapalıydı. Yıllardır ilk kez ormanın derin ve büyük gürültüsünü duyuyordum. Cırcırböceklerini duyuyordum, evin etrafında dolanan sivrisinek sürülerinin sesini duyuyordum.

Beyaz kumaşın altındaki bedeni iri bir kaya parçasını andırıyordu. Yatağın yanında, yerde üç boş bira şişesi duruyordu. Boş şişelerin kahverengi camı, pencereden giren ay ışığında altına batırılmış gibi görünüyordu.

Yatağın kenarına oturdum.

Annem nevresimden mağarasının içinden mırıldandı; onu baban sandım.

Haydi uyu, anne.

Gerçekten ama gerçekten onu baban sandım.

Odanın sessizliğinde uzanıp uzaktan kumandayı almak ve televizyonu açmak istedim.

Böyle bir sessizlikle ne yapacağımı bilmiyordum.

Televizyonun sesi bana sanki hep parti veriyormuşuz ya da sanki geniş bir aileymişiz gibi hissettirmişti. Televizyon sesi teyzeler, amcalar, erkek kardeşler, kız kardeşler demekti. Birinin suç işlediği bir dağda, yalnız bir annenin ve kızının sessizliği yeryüzünde kalan son iki insanın sessizliğine benziyordu.

Annemi orada bıraktım ve odama gittim. Tişörtümü çıkardım. Üzerinde Maria'nın kanı vardı. Eteğimi ve külotumu da çıkardım, kurumuş sidikten katılaşmışlardı. Yatağıma uzandım.

Paula'nın fotoğraflarıyla birlikte aldığım defter hâlâ yatağımın ayakucundaki kot pantolonumun arka cebindeydi. Uzanıp aldım, yatakta oturup okumaya başladım. Defterdeki elyazısı Paula'ya aitti. Silik bir kalemle yazılmış listeler vardı. İlk sayfada bir hayvan listesi vardı. Satırlara şöyle yazılmıştı: iki kaplan, üç aslan ve bir panter.

Hemen sonraki sayfalarda kadın isimlerinden bir liste vardı. Kimilerinin soyadları vardı, kimilerinin yoktu. Liste şöyleydi: Mercedes, Aurora, Rebeca, Emilia, Juana, Juana Arrondo, Linda Gonzalez, Lola, Leona ve Julia Mendez.

Defterin geri kalanı boştu, sadece son sayfada Paula'nın adresi yazılmıştı: Chulavista, Guerrero, Chilpancingo'nun dışında, Concha evi.

Defteri kapattım, fotoğraflarla birlikte şiltenin altına koydum. Sonra yatağa uzanıp uykuya daldım.

Televizyonun sesiyle uyandım. Mexico City'deki büyük arenada bir boğa güreşi yayınlanıyordu televizyonda.

Yatakta uzanıp sesleri dinledim. Yıllar önce bir daha seyretmeyeceğine yemin etmesine rağmen annemin neden boğa güreşi seyrettiğine anlam veremedim. Bir belgeselde seyretmişti, atların güreş sırasında kişnememesinin ya da feryat etmemesinin sebebi ses tellerinin kesilmesi idi. Geniş plazma televizyonumuzda boğaların ağladığını da görmüştük. Yaşadığımız dağdan, gözyaşlarının gözlerinden yuvarlanıp indiğini, kanla ve dökülmüş pullarla kaplı kumda benekler bıraktığını görmüştük.

Gerindim, odadan çıkıp mutfığa yürüdüm. Annem mutfak masasında oturmuş bira içiyordu. Önünde bir tabak kavrulmuş yarfıstığı ve üzerine turuncu tozbiber serpilmiş sarımsak vardı.

Başını kaldırıp bana baktı. Korkmuştum. Artık bir şeyler değışsin istiyordum. Bundan böyle nasıl olacaktı her şey? Biz kimdik? Biralı sarı gözyaşları annemin yanaklarında izler bırakmıştı.

Paula gitmişti. Estefani, annesi daha iyi bir sağlık yardımı alabilsin diye Mexico City'ye taşınıyordu. Maria bir daha asla benimle konuşmayacaktı. Ruth'u kaçırmışlardı, geri dönmeyecekti. Babam uzaklardaydı.

O sabah dağ bomboştu.

Ellerimi yumruk yaptım, böylece kaybettiğimiz insanları parmaklarımla sayamayacaktım.

Annem bana baktı, birasından büyük bir yudum aldı. Farklı görünüyordu. O an bebekken yaptığım gibi parmağını

emseydim ağzıma artık mango ve bal tadı gelmeyeceğini biliyordum. Annemin parmakları sirkede beklettiği, zamanla yumuşayıp lastikleşen, beyaz renkten mora dönen tavuk kemikleri tadında olmalıydı.

Dağdaki bütün böcekler sokak kapısının önüne üşüşmüş, Maria'nın hâlâ yerde duran kanıyla besleniyorlardı.

Şimdi kapıya çıksam böceklerden oluşan bir yolun beni doğrudan otoyola götüreceğine emindim.

Anne, kapının önünü temizlememişsin, dedim. Karıncalar mı yapsın bu işi?

Annem yeni yüzüyle bana baktı.

Ben kan temizlemem, dedi annem. Bu benim işim değil.

O günden sonra annem, başı bir kulağı hep yukarı bakacak şekilde eğik, bir şey duymak için bekledi. Onun, babamın otobüsten inip, sıcaktan erimiş asfalta basan ve bizim eve doğru tırmanan "Made in America" kovboy çizmelerinin sesini duymak için beklediğini biliyordum. Babam şöyle diyecekti, sen benim kızımı vurdun!

Annem mutfak masasında oturup bana bakmaya devam etti.

Ladydi, dedi, tüm bu olanlar Maria'nın kahrolası bir fotokopi makinesinden çıktığının kanıtı!

İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün Mike beni otoyolun kenarından aldı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Sanki annem onun kız kardeşini vurmamıştı. Sanki beni yolun kenarından kırmızı bir Mustang'le almamıştı; oysa beni Acapulco'da küçük bir oğlana bakacağım ilk işime gitmek üzere otobüse bindirmiş olması gerekiyordu.

Sabah dokuzda buluşmak üzere sözleşmiştik. Geleceğini düşünmüyordum. Önümden cipler geçiyor, beni toz ve egzoz dumanına boğuyorlardı. Bir saat öyle geçti. Mike nihayet kırmızı, üstü açık yepyeni bir arabayla geldi, uzanıp kapıyı açtı ve eliyle binmem için işaret etti. Kulağında iPod kulaklıkları vardı, o yüzden eliyle işaret etmişti.

Müzik o kadar yüksekti ki kulaklıklarından ritmini duyabiliyordum. Otoyolda hızla ilerlerken Mike parmaklarıyla direksiyonda ritim tutuyordu. Bir ara bana Trident Cool Bubble çiklet ikram etti. İki tane almam için parmaklarıyla iki işareti yaptı. İki tane aldım, sert çikleti çiğneyip, bir yandan yolda ilerlerken ağzımın içinde patlayan küçük balonlar şişirdim.

Mike direksiyonu dizleriyle tutarak bir sigara yaktı. Başparmağına büyük taşlı altın bir yüzük takmıştı. İşaretparmağında da bir Z harfi dövmesi vardı. Z harfini görünce içime derin bir sessizlik çöktü. Hiçbir şey söyleme, hiçbir şey söyleme, dedim kendi kendime. Z, Meksika'daki en tehlikeli uyuşturucu kartelinin sembolüydü. Herkes bunu bilirdi.

Mike, Maria'nın başına gelenler hakkında belli ki hiçbir şey söylemeyecekti. iPod'unu takmış rap dinliyordu. Ben de etrafa bakıp keçi sürülerini seyrettim. Ona bakınca Maria'nın ona ait olmadığını düşündüm. Ona benzemiyordu bile. O an, o arabada otururken Maria'nın bu dünyada en sevdiğim insan olduğuna emin oldum. Bunu daha önce bilmiyordum, onun yaralı kolunu ellerimde tuttuğumda bile bu kadar emin değildim.

Önceki akşam eşyalarımı toplamama yardım ederken, geri dönme, demişti annem. Eşyalarımı toplamama yardım eden kadın, yeni annemdi. Oadaki bu yeniliğin neye dönüşeceğinden hâlâ emin değildim. Karşımda duran “Maria’yı vurduktan sonraki” annemdi. Birbirimizi tanımamız için zaman gerekiyordu.

Gidenlerin hedefi geri dönmemektir. Eskiden dağda yaşayan tek parça büyük bir topluluktuk ama Mexico City’den Acapulco’ya giden Sun Otoyolu’nu inşa etmeleriyle bu sona erdi. Annem otoyolun bizi ikiye böldüğünü söylerdi. Bir bedeni ikiye bölen neşter gibi. Kimimiz siyah asfaltın bu tarafında kaldı, kimimiz diğer tarafında. Bu da herkesin sürekli bir o yana bir bu yana geçmesi anlamına geliyordu. Annemin annesi bu yolu geçmeye çalışırken bir yolcu otobüsünün altında kalmıştı; kendi annesine, benim büyük büyükanneme bir sürahi süt götürüyordu. O gün yol boydan boya kan ve süte bulanmıştı.

Geçtiğimiz birkaç yılda en azından yirmi insan otoyoldan karşıya geçerken öldürüldü. Köpekler, atlar, tavuklar ve iguanalar da arabaların altında kaldılar. Arabaların ezdiği yılanların leşleri yola kırmızı yeşil renklerde şeritler çizdiler.

Büyükanneme araba çarptıktan sonra, annem onun bazı eşyalarını sakladı. Büyükannemin parti ayakkabıları hâlâ annemin yatağının altındaki kutuda duruyordu. Ama ayakkabılar ikimize de olmuyordu; ikimizin de ayak tabanları düzdü ve parmaklarımız hayatımız boyunca parmak arası terlik giymekten yayılmıştı. Büyükannemin zarif ayakkabıları mavi satenden yapılmıştı ve burunlarında şirin bir mavi fiyonk vardı. Büyükanneme bu ayakkabıları ünlü bir oyuncu vermişti; verenin Elizabeth Taylor olduğuna yemin ederdi. Büyükannem Tarzan’ı oynayan Johnny Weissmuller’a ait Los Flamingos otelinde temizlikçi olarak çalışıyordu. Acapulco’nun o eski romantik günlerinden bugüne kalan tek şey, annemin yatağının altındaki mavi saten ayakkabılardı.

Ladydi, bana söz ver, güzelleşmeyeceksin, demişti annem evden ayrıldığım sabah.

Mutfak masamızda (masamız bira, konserve tonbalığı, karnıcalar, patates cipsi ve pudra şekerli hazır çöreklerden oluşan bir sunaktı o anda) ona söz verdim; asla ne ruj sürecektim ne parfüm; saçlarımı asla uzatmayacak, her zaman oğlan gibi kısa saçlı olacaktım.

Her zaman kenarda dur, görünür olma, dedi annem.

Tamam, anne.

Paula'nın fotoğraflarını ve defterini yanıma alsam mı bilemedim, en sonunda hepsini çantama koydum. Burada ormanda bırakırsam ya böcekler kemirir ya da nem yüzünden kısa zamanda küfle kaplanırlardı.

Ailelerimizin yıkımı otoyolun yapımıyla başladı. İnsanlar çalışmak zorunda oldukları için yavaş yavaş buradan ayrılmaya başladı, bir sürü insan bu yüzden ABD'ye gitti. Büyükbabam, annemin iki erkek kardeşi ve aileleri, hepsi San Diego'ya taşındı. Büyükanneme araba çarptıktan sonra hepsi burayı terk etti. Hiçbir zaman geriye bakmak istemediler; onlardan bir daha hiç haber almadık. Annem uyuşturucu kaçakçılarının nihayet yaşadığımız dağ yeri bir etmeyi başardığını söyledi. Hiçbir topluluk bu kadar trajediyi kaldıramazdı.

Dağda geriye sadece iguanayı avokado yaprağına sarıp pişirmeyi bilen birkaç kadın kalmıştı.

Mike arabayı Pasifik Okyanusu'na doğru sürerken klimadan yüzüme vuran serinlik hoşuma gitmişti.

Otoyolda ilerlerken yolu açmak için kırdıkları pembe kayalara baktım. Sanki sıyrılmış, açılmış deri gibi görünüyordular.

Acapulco'ya doğru yolu yarıladığımızda Mike otoyoldan çıkıp toprak bir yola saptı. Dönüp ona baktım ama iPod'unun içinde o kadar kaybolmuştu ki varlığını unutmuş gibiydi. Etrafa bakarken dağda yaşayan ve televizyon seyredip bira içen annemi düşündüm. O an kendimden o kadar utandım ki. Çünkü bu büyük mavi gezegende tek isteğim babamı bulmaktı.

Arabanın hızıyla etrafımızı bir toz bulutu sardı. Her yerde gidebildiğini göstermek için toprak arazide ani manevralar yapılan o otomobil reklamlarında gibiydik. Bir reklamda olsaydık Mike'la ikimiz dar kot pantolonlar giymiş ve siyah güneş gözlükleri takmış iki sevgili olurduk. Kıvrıkcık saçlarım da fönlü olup sırtımdan dalga dalga dökülürdü.

İki kenarında palmye ağaçları olan bir yolda yirmi dakika kadar gittik, en sonunda viran bir kulübeye vardık. Kulübenin önündeki iki ağacın arasında sarı bir hamak sallanıyordu.

Uzun boylu kel bir adam kulübeden çıktı, o sırada Mike motoru kapattı. Adam bize yaklaşmadan orada öylece durup bekledi.

Mike kulaklıklarını çıkardı.

Bana, burada kal, uslu dur ve arabadan inme, dedi.

Adam o kadar zayıftı ki pantolonu kalçasına kadar düşmüştü, mavi tişörtüyle kemeri arasından koyu teni görünüyordu. Kalça kemikleri dışarı fırlamış, gövdesinin iki yanında derin çukurlar oluşturmuştu. Yalınayaktı. Geniş bir hasır şapka takmıştı; şapkası aşınmış ve eskiydi.

Elinde bir makineli tüfek tutuyordu, silahı bize doğrultmuştu.

Burada ne yapıyoruz, diye fısıldadım Mike'a, sanki dışarıdaki adam bizi duyabilirmiş gibi.

Kıpırdama.

Burada ne yapıyoruz?

Sessiz ol. Sessiz ol.

Mike arabadan indi, elini adama doğru uzatıp dur anlamında bir işaret yaptı.

O benim kız kardeşim, dedi Mike yüksek sesle. Hey, endişelenme. Kız, kör.

Adam bana baktı, sonra yeniden Mike'a baktı.

Evet, kör. Doğuştan kör.

Adam silahını indirdi.

Mike dönüp arabaya doğru bir şey tuttu, kapıların kilitlendiğini duydum. Elindeki şey arabanın uzaktan kumandasıydı, beni içeriye kapatmış ve arabanın camlarını da kilitlemişti.

Mike adamla birlikte kulübeye girdi. Kulübenin sağ tarafında palmiye ağaçlarının gölgesine park etmiş üç siyah Escalade vardı. Arazi araçlarından birinin tamponuna deri kayışla iki Rottweiler bağlanmıştı. Köpekler sıcakta deli gibi havlıyor, kırmızı dilleri ağızlarından sarkıyordu. Bir agav kaktüsünün uzamış etli yapraklarının üzerinde güneşte kuruyan, küçük kız çocuklarına uygun iki elbise gördüm. Biri beyaz, diğeri maviydi.

Geçen her dakika dünya daha da sessizleşiyor gibiydi. Böceklerin vızıltısı bile kesilmişti. Kilitli ve sıcak arabanın içinde yavaş yavaş pişmeye başlamıştım.

Agav kaktüsünün üzerinde kuruyan elbiselere bakınca dal gibi incecik kız çocuğu kolları belirmişti zihnimde. Giysiler neredeyse kurumuş, esintiyle havalanıyor, sıcak havada uçuşuyorlardı.

Kaktüsün yanında, oyuncak kova ile oyuncak süpürge vardı.

Trident Cool Bubble çikletin pembe rengi ve pamuk şeker tadı gitmişti.

Zihnim arabanın sıcaklığında kapıldığım hayaller içinde amaçsızca uçuşmaya başlamıştı.

Motor, klima ve camlar kapalı haldeyken, vücudum içerideki bütün havayı emip tüketmişti. Kot pantolonum bacaklarımla te-riyle ıslanmış, baştan aşağı su içinde kalmıştım. Susamıştım, başım dönüyordu ve sıcak yüzünden neredeyse uyuşmuş vaziyet-eydim. Kulübenin, Rottweiler'ların ve sıksa adamın üzerinde

uçuşan martılar görüyordum. Boğucu düşümde kuşların bulutlar olduğunu ve beyaz elbiseli küçük bir kızın yerden martı tüyleri topladığını hayal ettim.

Öyle bir an geldi ki on dakikadır mı yoksa iki saattir mi arabanın içinde olduğumu artık bilemez oldum. Mike kulübeden çıkıp da köpekler ona havlayınca kendime geldim.

Mike arabaya yürüdü. Kot pantolonundan anahtarını çıkardı, uzaktan arabaya doğru tuttu, camların altındaki kilitlerin açıldığını duydum. Yüzünü güneşten kaçırıp yere bakarak hızla arabaya yaklaştı. Kapıyı açıp içeriye süzüldü.

Ne oldu, diye sordum.

Uyukladın mı yoksa?

Kimdi o adam?

Camı aç.

Mike aramıza küçük bir naylon torba bıraktı.

Motoru çalıştırdı, arabayı döndürdü, otoyola doğru toprak yoldan ilerlemeye başladı.

Mike zihninde çalan hip-hop müziğin ritminde parmaklarıyla direksiyona vuruyordu.

Terlemişti, saçından damlayan ter boynundan aşağı iniyordu. Direksiyonu dizleriyle tutup hızla tişörtünü çıkardı, seri hareketlerine bakınca bunun her zaman yaptığı bir şey olduğunu düşündüm.

Kolunun üst kısmında koyu kırmızı bir gül, onun da yanında “25” dövmesi vardı. Yanında otururken sanki çiçeğin kokusunu alabiliyordum. Gülün kokusu sanki bir gül ağacına eğilmişim de yumuşacık gül yapraklarını kokluyormuşum gibi gerçkti.

Sana neden Ladydi diyorlar ki, annen prensesi çok sevdiği için mi, diye sordu.

Hayır, Mike.

Ona annemin bana Ladydi adını verdiğini çünkü Prens Charles'ın Diana'ya yaptıklarından nefret ettiğini söylemeyecektim.

Televizyonumuz sağ olsun, annem bütün hikâyeyi baştan sona biliyordu. Bir erkek tarafından ihanete uğramış bütün

kadınlara düşkündü annem. Bu özel bir nefret türü, bir tür ısırap kardeşliği idi. İhanete uğramış kadınların bir azizesi olsaydı, o Lady Diana olurdu, derdi. Bir gün, Biography Channel'dan, Prens Charles'ın Diana'ya hiçbir zaman âşık olmadığını itiraf ettiğini öğrenmişti annem.

Keşke yalan söyleseydi, demişti. Keşke yalan söyleseydi.

Annem bana Ladydi adını Diana'nın güzelliği ve şöhreti yüzünden vermemişti. Utancı yüzünden vermişti. Annem Lady Diana'nın gerçek bir Külkedisi masalı yaşadığını söylerdi: kırık cam ayakkabılarla, ihanetle ve ölümle dolu odalar...

Bir doğum günümde bana başında tacı olan plastik bir Lady Diana bebeği hediye etmişlerdi. Babam benim için ABD'den getirmişti bebeği. Aslında yıllar içinde bana onlardan bir sürü getirmişti.

Adım annemin intikamıydı. Onun için bir tür hayat felsefesi. Affetmeye inanmazdı. İntikam felsefesinde böyle pek çok senaryosu vardı. Mesela intikam aldığınız kişi intikam eylemlerinizden haberdar olmak zorunda değildi, tıpkı babam ve benim adım meselesinde olduğu gibi.

Tanıştığım insanların neredeyse hepsi adıma şaşırp birkaç kere yüksek sesle tatl tatl tekrar ederdi, ben de böyle zamanlarda ağzımın içinde neredeyse şeker tanecikleri hissederdim. O sırada Diana'nın yüzüyle benim yüzümü karşılaştırıp bana üzül-düklerini bilirdim. Benim koyu rengimi onun açık rengiyle kıyaslarlardı.

Acapulco'nun kenar mahallelerinde Mike uzun bir tünelin içinden geçti, tünel sahile ulaşmadan önceki son tepenin içinden geçiyordu. Daha önce otobüs ya da taksiyle bu tünelden defalarca geçmiştim.

Karanlık tünelden çıktığımızda okyanusun parlak gün ışığı arabanın içini doldurdu.

Mike'ın açık mavi kot pantolonunda kan lekeleri gördüm.

Kanın gül gibi kokabileceğini artık biliyordum.

Annem bir keresinde izlediği belgeselde Z'lerin* insanları nasıl katile dönüştürdüklerini seyretmişti; insanları elleri arkadan bağlı bir halde diz çöktürüp kendi kusmuklarını ya da başka birininkini yemeye zorluyorlarmış.

Mike'la Acapulco'nun 40'lardan, 50'lerden kalma, şimdi-lerde terk edilmiş harap evlerle dolu eski mahallelerine doğru ilerliyorduk. Son yıllarda insanlar bu evleri satın alıp tamir ettirmeye başlamıştı. Bu evler Caleta ve Caletilla sahillerinin yukarı taraflarına, dağa, kayaların içine inşa edilmişti. Buranın sol tarafında koy, tam karşındaysa Roqueta Adası görünüyordu. Sağdaysa engin okyanusu görmek mümkündü.

Bak, sana bir şey söyleyeceğim, dedi Mike, bugüne kadar baban anneme hep para gönderdi.

Ne?

Evet, bugüne kadar baban anneme hep para gönderdi.

Sana inanmıyorum. Bize yıllardır para göndermedi.

Yani... Anneme gönderiyor. Her ay.

Lütfen bunun doğru olmadığını söyle. Bu doğru olamaz.

Peki. Doğru değil.

Nerede yaşıyor babam? Para nereden geliyor?

New York'tan.

Mike yeni beyaza boyanmış büyük bir evin önünde durup giriş kapısında beni indirdi.

Haydi, dedi. Burası işte. İn.

Beni bıraktı ama kendisi arabadan inmedi. Birini öldürdüğünde görgü kurallarını unutuyor olmalıydın.

Söz dinledim. Bir katilin sözünü dinlemek gerektiğini biliyordum. Kulübeden Mustang'e getirip arabada aramıza koyduğu naylon torbayı bana verdiğinde de söz dinledim. Ona lazım olana kadar göz kulak olmamı istediğinde de söz dinledim. Söz dinledim ve onu fermuarı kırık çantamın içine koydum. Söz dinledim. Söz dinledim. Söz dinledim.

* Los Zetas: Meksika'nın önde gelen suç örgütü ve uyuşturucu kartellerinden biri. Z'ler anlamına gelen adını örgüt lideri Arturo Guzmán Decena'nın kod adı Z1'den almıştır. (e.n.)

Mike arabanın camını açtı.

Birkaç gün sonra torbayı almaya geleceğim, dedi.

Peki.

Hiçbir şey çalma.

Ben hırsızlık yapmam.

Ananın kızısın.

Kapa çenen!

Zili çaldım. Mike arabayla uzaklaştı. Birinin bana kapıyı açmasını beklemedi.

Bir-iki dakika sonra, beyaz ütülü önlüğüyle soluk pembe üniformalı bir hizmetçi kapıyı açtı. Düz kıvr saçları örülmüş, yeşil kurdelelerle bağlanıp tepeden tutturulmuştu; bu haliyle alnına kadar inen bir saç bandı ya da bir taç gibi görünüyordu. Kadın yetmiş yaşlarındaydı, teni kızıl kahverengiydi, açık kahverengi küçük gözleri vardı. Bir sincaba benzediğini düşündüm.

Karşımda duran kişi aynı zamanda bir hortlaktı, daha doğrusu annem görse ona hortlak derdi. Annem eski olan her şeye hortlak derdi. Yıllar içinde birimiz ne zaman bir şeye hortlak dese diğeri onun ne demek istediğini anlar hale gelmişti. Mesela sepetin içindeki bir şey, bir ağaç, tortillanın tadı, hatta bir şarkı hortlak olabilirdi.

Kadın kısık sesle konuşarak orada yaşayan ailenin bir haftadır evde olmadığını söyledi. Ne zaman geleceklerini bilmiyordu. Adı Jacaranda'ydı. Peşinden eve girerken kadının hindistancevizi yağı ve portakal kokusu çalındı burnuma.

Jacaranda evin Domingo ailesine ait olduğunu söyledi; aile Bay Luis Domingo, Bayan Rebeca Domingo ve altı yaşındaki oğulları Alexis'ten oluşuyordu.

Jacaranda bana evi gezdirirken annemin arkamdan geldiğini hissedebiliyordum. Annemin beyaz deri koltuklara, onlarla uyumlu beyaz deri kirlentlere, üzerinde küp biçimindeki kaidelerinde dengede duran bronz balerin heykelleri bulunan cam sehpalara, serin beyaz mermer zemine, beyaz karo mutfak zeminine ve paslanmaz çelik lavaboya tükürdüğünü neredeyse duyabiliyordum.

Annemin, her şey o kadar temiz ki canımı yakıyor, dediğini duyabiliyordum. Kesin benden her şeyi tarif etmemi isterdi, etrafa şöyle bir bakınca buna emin olmuştum. Evden neyi yürütüp ona götürebileceğimi bilmek isterdi. Annemin bu eve bakıp, evimizin daha da kirli olması için dua etmeliyiz, diyeceğine emindim.

Salonun pencereleri bir bahçeye açılıyordu; bahçe bir yamacın kenarındaydı ve yukarıdan okyanusa bakıyordu. Büyük bir begonvilin altında gerçek boyutlarda bronzdan bir at heykeli vardı. Bahçenin bir kenarında kaplumbağa biçiminde, açık mavi taşlardan bir yüzme havuzu vardı.

Jacaranda cam kapıyı açtı; beni bahçeye, hizmetçilerin odasına giden patikaya yönlendirdi. Hepimizin kendi odası vardı ama banyo ortaktı.

Odamda tek kişilik bir yatak ve bir sandalye ile garaja bakan küçük bir pencere vardı. Oda çiçek parfümlü deterjan kokuyordu. Penceremden dışarı baktım, garajda yan yana park etmiş üstü açık bir Mercedes ile siyah bir Escalade vardı.

Jacaranda benim de onunki gibi bir üniforma giymem gerektiğini söyledi. Bana üzerimi değiştirmemi, yerleşince de mutfağa gelmemi salık verdi, benim için öğle yemeği hazırlayacaktı.

Eşyalarımı çantadan çıkardım, Paula'nın fotoğraflarıyla defterini ve Mike'ın naylon torbasını şiltenin altına sakladım. Küçük odada onları koyacak başka bir yer yoktu.

Cep telefonum çaldı. Arayan annemdi.

Onun açıklıkta elini havada tutarak ayakta durduğunu, telefonun çekmesi için uğraştığını hayal edebiliyordum. Kolu telefonu havada tutmaktan ve bir o eline bir bu eline geçirmekten ağrımış olmalıydı.

Berbat bir yer, değil mi, dedi.

Evet. İğrenç bir yer.

Ciddi misin? Nasıl bir yer?

İyi.

Ama nefret ettin, değil mi?

Evet, nefret ettim.

Yalanlar ikimiz arasında el değiştirip durdu. Doğru olan, denizin esintisiyle dolu tertemiz evi çoktan sevmiş olmam, anneminse derhal eve dönmemi istemesiydi.

Dayan, bir şans ver bakalım, kal orada.

Evet, anne, deneyeceğim.

Eğer sevmezsen ne zaman istersen eve gelebilirsin.

Hat kesildi. Bu her zaman olan şeydi ve numarayı tekrar tekrar çevirmen gerektiği anlamına geliyordu. Hepimiz Carlos Slim'in, yani telefon şirketinin sahibinin bu sayede dünyadaki en zengin adam olduğunu bilirdik. Adam Meksika'da herkesin aradığı numarayı tekrar tekrar çevirmesini resmen garanti altına almıştı.

Ne yapabiliriz ki, derdi annem. Ailemizi aramaktan vaz mı geçeceğiz? Doktoru aramaktan vaz mı geçeceğiz? Kaçırılmış çocuğunu bulmana yardım edebilecek, onu bulmana bir ihtimal yardım edebilecek herhangi birini aramaktan vaz mı geçeceğiz? Tabii ki tekrar tekrar çevireceğiz numarayı!

Telefonu kapatıp mutfağa gittim. Serin karo zemini ormandan getirdiğim kırmızı plastik parmak arası terliklerimle geçtim.

Jacaranda ocakta peynir ve taze yeşil biberli tortilla yapıyordu, bana mutfak masasına oturmamı söyledi. Mutfaktan koy görünüyordu.

Masa her şey üç kişilik olacak şekilde kurulmuştu. İnce ince dilimlenmiş meyve kabuklarıyla dolu uzun kristal bardaklardaki limonataların hemen yanında kişiye özel tuzluk ve biberlikler bile vardı.

Jacaranda buzluktan bir buz kalıbı çıkarıp ieceklerimize yıldız şeklindeki buzlardan koydu.

Sonra önüme iki tortilla bırakıp masaya oturdu. Gövdesini sandalye ile cam masa arasına zar sor sığdırmıştı.

Bir kere bebek doğurdun mu, karnın sanki yeniden bebek ister gibi o büyüklüğe geri dönmeye çalışıyor, dedi.

Jacaranda ellerini karnının üzerine koyup gururla, on bir ocuk doğurdum ben, dedi.

Yemeğimi yerken bana bu evde sekiz yıldır çalıştığını anlattı. Bundan önce kırk yıldan fazla süre bir otelde temizlikçiymiş.

Otelde çalışınca, insan doğasıyla ilgili bilmediğin şey kalıyordu.

Tortillalarımı yerken bir yandan da onu dinliyordum.

Çoğu kibar olur ve kadınların neredeyse hepsi kocasını aldatır.

Ona annemin bu bilgiye itiraz edeceğini söyledim.

Hayır, diye ısrar etti. İnsanların anlamadığı bir şey var. Erkekler yakalanıyor ama kadınlar yakalanmıyor.

Jacaranda ayrıca, insanların otel odalarından nasıl her şeyi, hatta ampulleri bile çaldığından bahsetti. Sonra ilk işini hatırladı; sokaklarda kapı kapı dolaşıp yoksul kadınlara saçlarını satmayı isteyip istemediklerini soruyormuş. O zamanlarda bir saç örgüsünü on pesoya satın alıyormuş. Bazen kadınlar uzun örgülerini ya da atkuyruklarını oracıkta kesiveriyorlarmış. Jacaranda da bu yüzden yanında her zaman keskin bir makas bulunduruyormuş. Ama kadınların saç örgüleri çoğunlukla kutuda, torbanın içinde dolaplarda ya da çekmecelerde duruyormuş.

Bu Çin'den sentetik saç getirmelerinden önceydi, diye açıkladı. Kadınların saçlarının hâlâ uzun olduğu yıllardı.

Artık kimsenin pek öyle uzun saçı yok.

Evet, eskiden kadınlar saçlarını dizlerine kadar uzatırdı.

Eskiden burada, Acapulco'da, küçük bir peruk imalathanesi olan bir kadın için çalışıyordum. Kapı kapı dolaşıp topladığımız saçlar önce üç kategoriye ayrılırdı: kısa, orta boy ve uzun.

Sonra dezenfekte edilir, boyanır, en son peruk ya da postişe dönüştürülürdü. Bu postişler o zamanlar çok modaydı ve Mexico City şehir merkezindeki bir dükkânda satılırdı.

Sende hâlâ bu saçlardan var mı, diye sordum.

Hayır.

Eskiden kafalarında Guerrero'lu yalınayak Nahua yerlilerinin saçlarıyla Meksika'daki partilerde dans eden zengin kadınları hayal ederdim.

Bir gün, o gün hiç aklından çıkmıyordu, sadece tek bir evden on saç örgüsü satın almıştı. Bunlar beş nesil kadına ait saçlardı. Saçlar siyahtan kıra, kırdan beyaza renk renkti.

Bütün örgüler kolum boyundaydı.

Hayal etmesi hiç kolay değil.

Eskiden kendi saçımla nakış işlerdim. Saçımı ip gibi kullandım, dedi Jacaranda.

Annem düğme dikmek ya da eteklerinin kenarını onarmak için hâlâ kendi saçını kullanıyor.

Evet, ben de aynıyı yapardım.

Burada başka biri daha mı yaşıyor, dedim masadaki üçüncü yeri işaret ederek.

Evet. Julio, bahçıvan. Bugün gelmedi ama yarın gelir, diye cevap verdi.

Yemekten sonra bana evi gezdirdi.

Odadan odaya dolaşırken, küçük kâğıt parçaları çiğniyordu. Hamur olmuş beyaz kâğıt, dişlerinin arasında bir görünüp bir kayboluyordu. Jacaranda bu alışkanlığı küçükken edindiğini anlattı, annesi ona çiklet alamayacak kadar yoksulmuş. Arkadaşlarına gerçekten çiklet çiğnediğini göstermek için yapıyormuş bunu ama sonradan alışkanlık olmuş.

Bütün odalar sanki içlerinde kimse yaşamıyor gibiydi. Yerler tertemizdi, yere bir dilim elma düşürsem ya da bir parça kırmış ekmek, hiç düşünmeden alıp yiyebilirdim. Vücudum zeminde daha kirliydi. Yerde karıncalar için tek bir kırıntı ya da bir akrep için tek bir örümcek yoktu. Hiçbir yerde örümcek ağı yoktu. Ayrıca evde tek bir kişisel eşya da yoktu; ne sandalye arkasına asılı bir ceket ne masada kıvrılmış bir dergi ne çerçevede bir fotoğraf.

Ebeveyn yatak odasında büyük boy bir yatak vardı; bahçeye ve devamında okyanusa bakan dev pencereye dönüktü. Üzerindeki duvarda asılı, çarmıha gerilmiş ahşaptan bir İsa figürü vardı. Oda, ortasında jakuzi ve masaj yatağı olan büyük bir banyoya uzanıyordu.

Yatak odasında bir de kapalı bir kapı vardı, oraya bakmadık. Jacaranda orasının giysi odası olduğunu ve giysilerin orada durduğunu söyledi.

Kapısı kilitli, dedi.

Yatak odasının yanında oğlanın odası vardı.

Küçük, daha okula gitmiyor, diye anlattı Jacaranda. Onunla oynaman gerekecek.

Burası, içinde birinin yaşadığını belli eden tek odaydı. Her yerde oyuncaklar vardı; her şeyin üzerinde, yerde üst üste yığılı haldeydiler. Yatağın üzerinde bir yastık yığını gibi atılmış neredeyse otuz pelüş hayvan vardı. Şifonyerin üzerinde içi şekerle dolu üç büyük kavanoz duruyordu. Kırmızı, sarı ve yeşil M&M'ler Acapulco güneşinde parılıyordu.

Oğlanın yatağı balina şeklindeydi.

Jacaranda oğlanın odasının yanındaki televizyon odasını da gösterdi. Odada duvarın tamamını kaplayan bir ekran vardı, bu yüzden sinemaya benziyordu. Ekranın karşısında iki kanep, üç koltuk ve iki büyük armut koltuk vardı. Bir duvar yerden tavana kadar DVD koleksiyonuyla kaplıydı.

Film seyredip patlamış mısır ya da sosisli yiyorlar, bunu yapmayı seviyorlar. Aynı filmi defalarca seyredebilirler, dedi Jacaranda.

Bunun gibi evleri televizyonda görmüştüm.

Daha önce hiç mermer zeminde yürümemiştim ama televizyonda görmüştüm, sanki buzun üzerinde yürümek gibiydi. Daha önce hiç iki çatal, iki bıçak, bir çorba kaşığı ve ütülü keten peçetesiyle kusursuz bir şekilde kurulmuş bir masada oturmamıştım ama televizyonda görmüştüm. Daha önce hiç tuzluk kullanmamış, kendi bardağımın içindeki yıldız şeklindeki buzlara bakmamıştım. Ama tüm bunları televizyonda görmüştüm.

Mısır'daki piramitlere gitsem oranın da tanıdık geleceğini biliyordum. Ata binebilir ya da Afrika'da çıkacağım bir safaride cip kullanabilirdim. Lazanya pişirmeyi de kementle buzağı yakalamayı da biliyordum. Bunların yanı sıra, yine televizyonda seyrettiğim ve televizyondan edindiğim bilgi hazinemi

oluşturmama yardımcı olan bazı şiddet olayları ve felaketler de vardı, onları da hatırlıyordum.

Onları düşününce ağızıma ekşimiş, orman sıcağında uzun süre beklemiş sütün tadı geldi. Aynı şekilde, gerçek hayatta şahit olsam, bir sel felaketi de tanıdık gelirdi. Evet, bir araba kazası da tanıdık gelirdi. Evet, bir tecavüz de aynı şekilde tanıdık gelirdi. Evet, mesela ölebilirdim, ölüm döşeğı bile bana tanıdık gelirdi.

Sonra Mike'ı düşündüm, çiftlikteki halini, elbiselerine sıçramış kanı. Viran kulübeye girmedığım halde içeride ne olduğunu biliyordum.

Bütün hayatımı televizyonda seyretmiştim.

Odamdaki ilk gecemde yatağa uzanıp geniş garajı ve arabaları gören pencereden dışarıyı seyrettim. Bakacak başka bir şey yoktu.

Odam benzin kokuyordu. Sanki Pemex benzin istasyonunda uyuyordum.

Böcekler konusunda endişe etmeme gerek olmadığını biliyordum. Ev sürekli dezenfekte edilmekten çürük limon gibi kokuyordu.

O gece aklımda bir soru dolanıp durdu. Acaba Maria artık biliyor muydu? Ona Tanrı'nın onu tavşandudağıyla cezalandırmasının nedeninin bu olduğunu açıklamış olmalıydılar. Bu annesinin babamla yaşadığı yasak ilişkinin lanetiydi. Birisi ona gerçeği anlatmış olmalıydı, birisi annemin onu neden vurduğunu açıklamış olmalıydı.

Maria aynaya bakıp yüzünün her detayında babamın yüzünü görüyor muydu?

Mike'ın söylediği şeyin doğru olup olmadığını merak ediyordum, babamın Maria'nın annesine para gönderip göndermediğini. Eğer annem bunu öğrenirse gidip babamı bulurdu. Gerçekten bulurdu. Ona duyduğu açlık da böylece sona ererdi.

Paula'nın fotoğrafları ve defteriyle birlikte Mike'ın içine bir eroin paketi yerleştirdiği naylon torbayı sakladığım yatağımda uzanırken aklımdan bunlar geçiyordu.

Eroin torbası elli küçük paketten oluşuyordu.

Ertesi sabah Julio, yani bahçıvan kapıdan içeri girer girmez ona âşık oldum.

Sanki kapıdan içeri değil de doğrudan doğruya bedenimden içeri yürümüştü.

İçeri girip kaburga kemiklerime tırmanmıştı. Dua et, dedim kendime.

O an onun boynunu koklamak, ağzımı ağzına dayamak, onu tatmak, ona sarılmak istedim. Bahçenin kokusunu, otların kokusunu, palmiye ağacının kokusunu, gülün ve yaprakların, limon çiçeğinin kokusunu duymak istedim. Bahçıvana âşık olmuştum. Adı Julio'ydu.

Bütün sabah bahçede peşinde dolandım. Julio budadı, kazdı, kesti. Parmaklarıyla limon ağacının yapraklarını ovuşturdu, kokladı. Kot pantolonunun arka cebinden gümüş renkte birkaç yassı tohum çıkarıp toprağa gömdü. Büyük bir bahçe makasıyla otları kesti.

Bir saat kadar sonra garajdan merdiven almaya gitti, gerçek boyutlardaki bronz atın yanında, duvar boyunca uzamış pembe begonvili budayacaktı. Julio gereğinden fazla büyümüş dalları budarken havaya sarı polenler uçuşuyor, çiçeklerse konfeti gibi dökülüp yeri kaplıyordu.

Julio yirmilerinin başındaydı. Bütün gün güneşte çalışmaktan teni iyice kararmıştı. Başının üzerinde siyah bir taç gibi duran kısa Afro saçları ve açık kahverengi gözleri vardı.

Julio çiçeklere ve yapraklara çok nazik davranıyordu. Gülleri sanki onları tutmaktan onur duyuyormuş gibi alıyordu avcunun içine. Asmaları saç tutamlarıymışçasına doluyordu parmaklarına. Çimlerin üzerinde nazikçe yürüyordu. Öyle ki sanki küçük yaprakların ağırlığı altında kırılmasını, hatta bükülmelelerini dahi istemiyordu.

Oysa ben hayatım boyunca bitkilerle mücadele etmek zorunda kalmıştım. Ağaçlar tarantulalarla kaplıydı. Asmalar her şeyi sarıp sarmalıyordu. Büyük kırmızı karıncalar köklerin altında yaşıyor, yılanlarsa hep en güzel çiçeklerin yakınlarında saklanıyordu. Helikopterlerden atılan bitki ilacı yüzünden ölmekte olan, kurumuş, kahverengi, tekinsiz ormanlık alanlardan da uzak durmam gerekiyordu. Zehir yıllardır toprağı yakıp yok etmeye devam ediyordu. Bizim dağda yaşayan herkes şehrin, hiçbir böceğin hayatta kalamadığı o betonun hayalini kurardı. Bir insanın neden bir bahçe isteyeceğini asla anlayamazdık.

Yoldan geçen arabaların ve kamyonların sesi kulağıma bir ırmağın sesi gibi geliyordu, çünkü Julio'ya âşık olmuştum. Yolcu otobüslerinden gelen mazot kokusu çiçekler gibi, giriş kapısındaki beş günlük çürümüş çöpse şekerleme gibi kokuyordu. Beton duvarlar aynaya dönüşmüştü. Çirkin ellerim artık denizyıldızlarıydı.

Bahçede peşinde dolandığım saatler boyunca Julio benimle hiç konuşmadı.

Her gün o gittikten sonra odamda oturup dua ediyordum; begonvil ağaçları, güller, kameriyeler, limon ve manolya ağaçları kuruyup gitsin, çimenlik ayırkolarıyla kaplansın diye. Julio hastalanmış bahçeye bakmak için her gün gelmek zorunda kalsın diye dua ediyordum.

Gece çok geç saatte, ben uyuduktan sonra cep telefonum çaldı. Arayan annemdi. Öfkeliydi.

Sarhoş muydu, elindeki telefona bağırırken açıklıkta gecenin karanlığında tek başına mıydı, bilmiyordum. Telefonu iyi çekmiyordu. Sesim onun kulağına sanki şehrin caddelerini ve dağı aşıp sonra da otoyoldan ilerleyip ulaşacakmışçasına ben de bağırmaya başladım.

Hem hat kötü olduğu hem de annem bağırıp durduğu için beni neden aradığını anlayamıyordum.

Tek başına Delfi'de ne yapıyorsun sen? Saat geç oldu. Ortalık karanlık. Eve git! diye bağırdım.

Onu çaldın! Onu alıp gittin ve iznimi bile almadın!

Ne aldım?

Bana ayak yapma! Neyi aldığını biliyorsun!

Neymiş?

Şimdi derhal otobüse biniyorsun ve onu bana geri getiriyorsun!

Konuşmamız bir süre böyle devam etti ama sonra nihayet hat kesildi. Annemin neyi çaldığımı düşündüğünü hiç anlamadım. Geri de aramadı.

Gözlerimi kapadım ve annemin sonrasında ne yaptığını hayal etmeye çalıştım. Küfredip telefonu kapattı. Sonra da küçük evimize doğru ayakları parmak arası terliklerinin önünden taşmış, bir papağan dala nasıl tutunursa plastik tabana öyle tutunmuş halde paldır küldür tepeden indi. Tökezleyip kaya kaya inişini gözümün önüne getirebiliyordum.

Umarım gökyüzünde ay yoktur diye dua ettim, umarım olabilecek en karanlık gecedir, kaybolur ve tökezleyip ağaca tutunduğunda elini akrep sokar. Sonra tam tersi olsun diye dua etsem de bunlar hiçbir zaman yeterli olmazdı.

Eve geldiğimde Jacaranda bana iki üniforma vermişti. Ben de tıpkı onun gibi pembe bir elbise giyiyor, üniformanın üzerine de beyaz bir önlük takıyordum.

Ertesi sabah mutfağa gittiğimde Jacaranda çoktan kalkmış, kahve yapıyordu. Bana yağda sosisli yumurta ikram etti.

Ona patronlarımızın ne zaman geleceğini sordum ama bilmiyordu. Sonora eyaletinde, Nogales'teki akrabalarını ziyaret etmek üzere güya sadece hafta sonu için gitmişlerdi.

Saat yavaş yavaş öğlene yaklaşırken Jacaranda yanında çalıştığımız aileyi anlattı.

Bay Domingo epey kuzeyde, Laredo'da hemen sınırı geçince, Coahuila'daki bir çiftliğin sahibiydi. Çiftlik beyaz kuyruklu büyük geyikleriyle meşhurdur. Hayvanların hepsi adamın arazisinde yetiştiriliyordu.

Geçen ocak ayında Jacaranda ilk kez çiftliğe gitmişti. Çitlerle çevrili kocaman bir arazisi vardı; çiftlik evinin bir tarafı geyiklerle doluydu. Evin arkasında yaşlı aslanlar ve kaplanların

olduğu kafesler duruyordu, Bay Domingo bunları hayvanat bahçelerinden satın alıyordu.

ABD'den gelen zengin insanlar orada avlanmayı seviyorlar, dedi Jacaranda. Bir geyiği öldürmenin bedeli iki bin dolar.

Azmış.

Az mı? Bilmem. Kuşlar bedava. Maymunlar da bedava.

Maymunları da mı var?

Ama kimse maymunları öldürmek istemiyor, dedi.

Ya, gerçekten mi? Neden?

Bedava bir şeyi kim öldürmek ister ki!

Jacaranda oradayken Teksas'tan bir grup işadamı çiftliği avlanmak için kiralamıştı.

Çiftlik evindeki geniş salonda kutupayısından bir kilim seriliydi, duvarlarda da onlarca geyik kafası vardı.

Geniş silindirli bar sandalyeleri fil ayağından yapılmıştı. Lambalarsa elektrik kablolarının geçmesi için uzun bir matkapla oyulmuş geyik bacaklarıydı.

Jacaranda, Bay Domingo'nun yılda bir kere Afrika'ya avlanmaya gitmeyi sevdiğini, oradan bir keresinde ölü hayvanlarla dolu iki kamyonun geldiğini anlattı; hayvanlar kamyonda içi boş giysiler gibi dümdüz yatıyormuş, sonra da tahnit edilmişler.

Odadaki bütün hayvanların cam gözlerini temizlemek Jacaranda'nın göreviymiş.

Bay Domingo gözlerin parlak, gerçek gibi görünmesini seviyor, dedi Jacaranda.

Haftada iki kere bir kovaya su ve çamaşır suyu koyuyor, merdivene çıkıp bir bez parçasıyla hayvanların cam gözlerini temizliyor, gözler böylece hayat dolu bir şekilde ıslı ıslı parlıyordu. Jacaranda hayvanların kürklerinde kurşunun girdiği deliği aradığını ama kusursuz bir şekilde dikildikleri için asla bulamadığını söyledi.

Jacaranda, Bayan Domingo'yu Sonora'lı nüfuz sahibi bir aileden gelen hoş bir kadın olarak tarif etti. Kadın kibar ve zarıftı ama kocası hiç onun gibi değildi. Bayan Domingo Acapulco'da yaşamaktan nefret ediyordu, Jacaranda, kadının buradan ayrılma

isteği yüzünden Bay Domingo'yla sürekli kavga ettiğini söyledi. Bayan Domingo vaktinin çoğunu film seyrederek geçiriyordu.

Diğer kadınlar gibi alışverişe ya da güzellik salonuna gitmeye meraklı değil. Hep evde, film seyrediyor ve oğluyla oynuyor, dedi Jacaranda. Bay Domingo zaten onların evden çıkmasından hoşlanmıyor.

Bay Domingo Acapulco'da doğmuştu, birkaç yıl önce ölen babasının küçük bir oteli vardı, burası Jacaranda'nın yıllarca çalıştığı yeri.

Buraya da öyle geldim. Aile için zaten otelde çalışıyordum, odaları temizliyordum, dedi.

Kahvaltımızı bitirdikten sonra Julio'nun gelmesini beklemek için bahçeye çıktım, böylece yine bahçede peşinde dolanacak, onu çalışırken seyredebilecektim.

Bahçeden okyanusu görebiliyordum, o gün koya iki büyük gemi demirledi. Rıhtımların birinden birkaç küçük tekne, yolcuları alıp alışveriş için Acapulco'ya getirmek üzere açıldı.

Julio gelince ne yapsa gözümü üzerinden ayırmadım, bir an bile peşinden ayrılmadım. Çok sakindi ve ona duyduğum hayranlığı kabullenmişti. Yanında başka nasıl davranabileceğimi bilmiyordum. Ona âşıktım, onu istiyordum ve daha önce kimse beni böyle bir adanmışlığa karşı uyarmamıştı.

Benden bir şey istesin, bana bir bardak su getir desin diye ölüp bitiyordum.

Şu makası tut da merdiveni getireyim, desin diye bekliyordum. Ondan talimat almak istiyordum.

Ona itaat etmek istiyordum.

Önünde diz çökmek istiyordum.

Sessiz bahçede birlikte yürüdük ve yan yana budanan, ekilen şeylerin sesine âşık olduk.

Her gün Jacaranda'yla kalkıp banyo yapıyor, tertemiz beyaz önlükle pembe üniformalarımızı giyiyorduk. Jacaranda beyaz plastik hemşire ayakkabıları giyiyordu, bense hâlâ eski plastik parmak arası terliklerimi giyiyordum.

Her gün patronlarımız gelecek diye hazırlanıyorduk. Biz her gün evi temizlerken Julio da uzun bir kepçeyle yüzme havuzuna düşen yaprakları topluyordu.

Jacaranda'ya evi idame etmesi ve yiyecek satın alması için verilen para yavaş yavaş bitti. Kilerdeki her şeyi yedik. Bir kere-sinde sıcak domates soslu, tortillaya sarılmış havyar bile yedik.

Ama şampanya şişelerine de şarap kasalarına da elimizi sürmedik.

Bir gün Jacaranda ve Julio'yla birlikte limonata içerken Jacaranda bize dönüp, dün teyit ettiğim bir şeyi size söylemem lazım, dedi.

Nedir, diye sordu Julio.

Hepimiz bundan şüpheleniyorduk ama ben artık eminim. Bu eve bir daha kimse gelmeyecek. Nogales'e giden otoyolda hepsi aylar önce öldürülmüş.

Bir daha kimse gelmeyecek, dedi Julio.

Çocuk da mı öldürülmüş, diye sordum.

Haberlerde söylemişlerdi. Kimliklerini tespit etmek uzun sürmüş. Çok insan ölmüştü.

Meksika'nın her yerinde kimsenin geri dönmediği bir sürü ev olduğunu herkes bilirdi.

Jacaranda, ben burada kalacağım, dedi, o sırada da başka bir iş bakacağım.

Ben de, dedi Julio.

Ben de, diye cevap verdim.

Julio peşinde dolanmamdan memnundu. Hâlâ bahçeye bakmaya devam ediyor, çünkü bunu en başından beri bahçeye duyduğu saygıdan yapıyordu. Onun için bahçe makasını tutuyordum, o zaman sanki elini tutmuşum gibi geliyordu. Torbalar dolusu kuru yaprak, merdiven, bahçe makası, tırmık ya da yüzme havuzunun kepçesi; hepsi benim için onun bedeninin bir parçasıydı.

Bir gün peşinden garaja girdim. Oradan manolya ağacının altına serpmek için çiçek coşturan alacaktı. Çiçek coşturanları

orada tutuyorlardı, tıpkı benzin istasyonlarındaki gibi pompası olan dev bir yakıt tankının yanında istiflenmiş haldeydiler.

O önde, ben arkada karanlık ve sıcak garaja girerken, bir kibrit, küçücük bir alev, sadece bir kibrit bütün evi havaya uçurmaya yeter, dedi Julio.

İçeri girince bana yaklaştı. Bedeninin ağırlığıyla beni Mercedes'in kapısına yasladı, belimde kapının kolunu hissedebiliyordum.

Önce beni kenara çekip arabanın kapısını açtı, sonra bacaklarım kapıdan dışarı sarkmış halde, tamamen sırtüstü arka koltuğa uzanana kadar geriye doğru itti. Araba deri ve parfüm kokuyordu. Ardından pembe üniformamı yukarı çekip iç çamaşırımı bileklerime indirdi. Parmak arası terliklerimin ayaklarımdan kayıp yere düştüğünü duydum.

Julio o günden sonra eve yerleşti. Sabahları bahçede oluyordu. Bitkileri buduyor, çimenleri biçiyor, yüzme havuzuna ilaç koyuyordu. Öğleden sonra birlikte film seyrediyorduk.

İlk başlarda küçük odamda, dar yatakta uyuyorduk ama bir süre sonra jakuzisinde yıkanıp büyük boy yatağında uyuduğumuz ebeveyn yatak odasına taşındık. Jacaranda bu duruma bir şey demedi. O da artık oğlanın odasında kalıyor, onun balina şeklindeki yatağında uyuyordu.

Bayan Domingo'nun banyodaki makyaj masasının çekmecelerini karıştırmak hoşuma gidiyordu. Sadece bir çekmecedeyse birbirinden farklı yirmiden fazla parfüm şişesi. Orada bulduğum her şeyi deniyordum. Bütün vücuduma orkide özlü bir kremden sürüyordum. Dizlerime ve dirseklerime altın tozlu başka bir kremden. Bayan Domingo'nun Chanel No.5 parfümünü sıkıyordum.

Banyodaki lavabonun altında bir mücevherat kutusu bulmuştum. Kilitli değildi ve bir havlunun içine sarılıp saklanmıştı. Kutudan iki kalın altın kolye, bir Rolex saat ve büyük taşlı bir yüzük çıktı. Tek taş yüzüğü yüzükparmağıma taktım, tam oldu, bir daha da çıkarmadım.

Artık sevgili olduğumuz için Julio benimle sohbet ediyor, ben de böylece onun hayatı hakkında bilgi sahibi oluyordum. Garip bir konuşma şekli vardı. Her şeyi iki ya da üç kez söylüyor ama her seferinde farklı söylüyordu. Zamanla konuşmasının ritmine alıştım, Kuzey Meksika'da insanların böyle konuştuğunu tahmin ediyordum.

Kendi bildiğini okuyan biriyim ben, dedi. Sana kendimle ilgili ne anlatabilirim ki? Nehirde bir sıçan gibi yakalandım. Nehirde yakalanmış sıçan gibi bir adamım işte. Evet. Birisinin canına kıydım. Kendi bildiğini okuyan adamın tekiyim ben.

Bana Prenses Ladydi diyordu.

Sen bir tanesin. Senin için ayakkabılarımı boyarım, senin için yağmurun altında beş saat ayakta beklerim. Sadece senin için, Prenses Ladydi.

Ona annemin bana neden Lady Diana'nın adını verdiğini anlatmamaya karar vermiştim, çünkü kendi kalbimi kırınak istemiyordum.

Nehri geçtim ama nehir kıyısında yakalandım, dedi. Benim olduğum yeri gözetleyen sınır muhafızı kafasını başka yere çevirince yolum açıldı.

Julio ABD'de bir sınır muhafızını öldürmüştü. Bu yüzden California'da değil de Acapulco'da bahçıvanlık yapıyordu.

Eskiden Bay Domingo'nun çiftliğinde çalışıyordu ve Nuevo Laredo'da büyümüştü. Sınır muhafızını öldürünce Meksika'ya geri gelmişti. Bay Domingo onun hızlıca kaçmasına yardım etmiş ve ABD sınırından mümkün olduğunca uzağa gitmesini sağlamıştı. Ona Acapulco'daki evinde bahçıvanlık işi vermişti. Julio, Bay Domingo'nun başka hiçbir şeyden ABD sınır muhafızları kadar nefret etmediğini söyledi.

Yaşamak için nehirde boğulmuş taklidi yapmam gerekiyordu; var olmak için yok olmam gerekiyordu yani; suyla şişip denize doğru sürüklenmem gerekiyordu. Sınır muhafızlarının tamamı benim Rio Grande'de boğulduğumu düşünüyor, dedi Julio.

Jacaranda'nın neden Julio'nun işine karışmadığını şimdi anlamıştım. Julio elleriyle birini öldürmüştü. Jacaranda onun sınır muhafızının boğazını oracıkta döndürüverdiğini, adamın boyunu taze bir dalı kırar gibi kırdığını biliyordu.

Altı ay boyunca bir şeyler olmasını bekleyerek evde kaldık. Bu bekleyiş bana çocukken hasta olup günlerin tekrar ne zaman okula gideceğimi bilmeden geçip durduğu zamanki hislerimi hatırlattı. Bir keresinde yüksek ateşle hamakta yatıyordum. Annem günlerce hamağı sallamış ve kolları ağrıyana kadar yelpazeyle üzerimden sinek kovalamıştı. Bizim orada sinekleri yelpazeyle birisinden uzak tutmak, onun için yapabileceğiniz en nazik, en sevgi dolu şeylerden biriydi. Televizyonda Afrika'da sineklerin çocukların gözündeki suyu içtiği belgeselleri seyrettiğimde gerçekten canım sıkılmıştı. O çocukları filme alan kişi dahil kimse sinekleri kovalamıyordu. NatGeo'nun kameramanı çocukların gözyaşlarını içen sinekleri filme almaktan başka bir şey yapmıyordu.

Bir gün Julio'ya evde kapalı kalmaktan sıkıldığımı söyledim, o da bizim için günübirlik bir gezi planladı.

Geldiğimden beri ilk kez evden çıkacaktım. Hizmetçi kıyafetimi çıkardım, kot pantolonumu ve tişörtümü giydim. Kendi giysilerimi Mike'la buraya geldiğimden beri giymemiştim. Eski kıyafetlerimin içindeki bedenimin artık farklı olduğunu hissediyordum. Toprağın üzerinde değil de mermerde yürümek, serin odada bir sürü battaniyenin altında uyumak ve her gece Julio tarafından sevilme beni değiştirmişti.

Mermer evden aşağı, Caleta Sahili'ne yürüdük.

Yürürken Julio elimi tuttu. Sen benim küçük bebeğimsin, dedi. Sakın elimi bırakma.

Bana çocuk gibi davranmaktan hoşlanıyordu. Cebinden bir mendil çıkarıp burnumu silse şaşırmaıdım. Sanki beni bir sekerleme dükkânına götürüyor gibiydi. Onun küçük bebeği olmayı ben de seviyordum. Yanında çocuk gibi seke seke yürüdüm ve onun bir katil olduğunu unuttum.

Julio cam tabanlı bir tekneyle koyun karşısındaki Roqueta Adası'na gitmek için bilet aldı. Gerçek şu ki, Julio benim ne kumu ne okyanusu ne de adayı görmemi istiyordu. Denize doğru kükreyen ve rüzgârsız sabahlarda kükremesi karşı kıyıdan duyulan yaşlı aslanıyla adadaki hayvanat bahçesini görmemi de istemiyordu. Julio asıl suyun içindeki, suda boğulmuş bronz Guadalupe Meryemi heykelini görmemi istiyordu. Guadalupe Meryemi'ne "Denizin Bakiresi" diyorlardı.

Şimdi suyun annesini göreceksin, dedi. Deniz kazasına uğramışları ve balıkçıları korur. Ayrıca boğulmuşları da.

Tekne, büyük bir kano gibi suya epey batmış halde ilerliyordu. Julio'yla eğilip teknenin altında hareket eden her şeyi görmemizi sağlayan camdan aşağıyı seyrettik. Bir süre sonra Guadalupe Meryemi'nin şekli dalgaların arasında belirdi.

Sualtı dünyası teknenin altındaki açık renkli camdan bakınca yeşil görünüyordu. Meryem, başında tacıyla, yeşil ışığın içinde şişe yeşili renkteydi. Etrafı balıklarla çevriliydi. Omuzlarında deniz salyangozları vardı. Ondan aynı zamanda dilek de dileniyordu. Etrafında, okyanusun zemininde bir sürü madeni para vardı; bu kutsal mekâna gümüş renkte ışıklar saçıyorlardı.

Tekne Meryem'in üzerinden süzülürken Julio, dua edelim, dedi. Başını eğdi ve ellerini önünde kavuşturdu.

Ne kadar derine inersem o kadar bulurum, ne kadar bulursam o kadar ararım, dedi yüksek sesle. Amin. Amin.

Yüksek sesle mi dua ediyorsun?

Dua edecek misin, diye sordu.

O gece yatakta Julio bana sımsıkı sarıldı.

Sana boğulduğumu, aynı onun gibi, bütün gece karanlıkta, denizin içinde uyuyan Meryem gibi boğulduğumu anlatmam gerek. Herkes benim nehrin dibinde olduğumu sanıyor. Annem bile öyle sanıyor. Hayatta olmak benim için tehlikeli. Geceleri rüya göremiyorum. Karanlıkta bir mumla yaşamakla karanlıkta bir el feneriyle yaşamak arasında büyük bir fark var. Benim bir el fenerim var ama aslında bir mum istiyorum.

Annen de mi seni ölmüş biliyor?

Evet. Herkes benim için dua ediyor.

Ona söyleyemez misin? Burada olduğunu bilmesi lazım.

Ailem beni en hızlı koşucu ve en iyi sıçrayıcı olarak hatırlıyor. Bütün yarışları kazandım ben. Kazanan hep ben oldum. Sınır muhafızını da geride bırakmam lazımdı. Onun geldiğini ne gördüm ne de duydum. Annem hep aynı şeyi söylüyor: Julio asla ve asla yakalanmazdı. Boğulmayı tercih ederdi. Ben de öyle yaptım. Sen boğulmuş bir adama âşıksın, Prenses Ladydi. Beni öptüğünde ağzına nehrin tadı geliyor mu? Benim için bir haç koydular, beyaz bir haç, nehri geçmeye çalıştığım yere.

Üzerinde adın yazıyor mu?

ABD polisi için o beyaz tahta haç benim ölü olduğumun en iyi kanıtı. FBI dosyamda yazıyor. Düşünsene, nehrin kıyısında üzerinde yapma çiçekleriyle bir haç FBI'a göre ailemin benim öldüğümü düşündüğünün kanıtı.

Üzerinde adın yazıyor mu?

Benim adım Julio değil.

Mermer evin ebeveyn yatak odasının koya bakan penceresinden bahçeyi ve büyük bronz atı, onların da ötesinde koyun ışıldayan gece ışıklarını görebiliyorduk. Gününbirlik gezimizin ardından dışarı baktığımda artık o mavi suyun içinde bir baki-
renin yaşadığını biliyordum.

Daha önce hayatında hiç soğuk havayı tecrübe etmemiş biri olarak kapıyı ve pencereleri kapatıp oda buz gibi olana kadar klimayı açmak hoşuma gidiyordu. O zaman dişlerim takırdıyor, o kadar ki neredeyse birbirine çarparak kırılacak gibi oluyordu. Hayatımda hiç bu kadar düşük bir sıcaklık hissetmemiştim. Ama bu çok hoşuma gidiyordu. Canımın acıması bile hoşuma gidiyordu.

Oda Kuzey Kutbu'na dönmüş! derdi Julio.

Yine de klimayı kapatmamı istemezdi.

Evde bulabildiğim bütün battaniyeleri toplar, hepsini yatağın üzerine yığardım. Daha önce hiç soğuk bir odada battaniyelerin altında uyumamıştım.

Çünkü sen ormanda büyüdün derdi, Julio. Bense çöle çok yakın bir yerde büyüdüm, orada hava çok soğuk olurdu.

O gece, Acapulco'daki iglomuzda Julio bana hayat felsefesini anlattı.

Hayat çılgın, düzensiz, içi dışına çıkmış, şekerin tuza karıştığı bir yer, öyle ki boğulmuş birisi karada yürüyebilir, dedi. En iyi kanun kaçakları gibi, ben de erken yaşta öleceğimi biliyorum. Yaşlılığımı düşünmüyorum bile. Hayal dahi etmiyorum.

Sen beni evcilleştirdin, dedim. Yastıktaki elini elime aldım, parmaklarını kelepçe gibi bileğimin çevresine sardım.

Julio insanların gece ve gündüz insanları diye ayrılabilceğini düşünüyordu. Kelimelerin de bu şekilde ayrılabilceğini söyledi. Çirkin gece kelimeleri, ona göre, kuduz hastalığı ya da mide bulantısı gibi kelimelerdi. Güzel gece kelimeleriye ay, süt ve pervane gibi kelimelerdi.

Julio'yla battaniyelerin altında hareket ettikçe elektrik kıvılcımları çıkar, yatağımızı aydınlatırdı.

Daha önce, gökyüzündekini saymazsak, hiç böyle bir şey görmemiştik.

Yün battaniyenin şimşeklerinin altında sevişirdik.

Annemin telefonları her zaman dağdan haberler verirdi. Estefani ve kardeşleri, anneleri Augusta AIDS'ten öldükten sonra Mexico City'den dönmemişlerdi. Estefani'nin Pemex benzin istasyonunun yanındaki OXXO dükkânını işleten büyükannesi Sofia da her şeyini toplayıp yetim torunlarına bakmak için gitmişti.

Annem Paula'yla annesinin kayıplara karıştığını söyledi. Kimse bir daha onlardan haber almamıştı.

Ayrıca Maria'nın kurşun yarasının iyileştiğini ve annesiyle ikisinin hâlâ dağda yaşadığını yine annemden öğrendim.

Perişan haldeyim, dedi annem.

Ah, anne. Ne olursun öyle söyleme.

İçimde her şey allak bullak.

Bu beni özlediği anlamına geliyordu ama bunu bana asla söylemezdi.

Bazı sabahlar Julio'yla bahçeye çıkıyor ve bütün günü orada geçiriyorduk.

Beni kucaklayıp bronz atın sırtına bindiriyordu.

Boş mermer evde yedi ay kaldık.

Bir gün annem aradı. Kızgındı. Günlerdir beni aramaya çalıştığını söyledi.

Neden telefona cevap vermedin, diye sordu. Kahretsin, defalarca aradım! Yoksa beni unuttun mu? Bu mu yani!

Ben buradayım.

Eğer bugün de sana ulaşamasaydım doğrudan Acapulco'ya gelecektim.

Lütfen sakın ol. Neden abartıyorsun? Bir hafta önce konuştuk.

Bir şey oldu. Burada hiçbir şey olmuyor ama şimdi bir şey oluyor, dedi.

Ne?

Dinle.

Dinliyorum, anne.

Beni duyabiliyor musun?

Evet, seni iyi duyuyorum.

Mike tutuklandı. Onu Mexico City'ye götürüyorlar.

Neden Mexico City'ye götürüyorlar?

Bir adam öldürmüş diyorlar. Küçük bir kızı öldürmüş diyorlar!

Ne?

Mike o sırada ikinizin birlikte olduğunuzu söylüyor. Oysa sen otobüsteydin.

Birden hatırladım. Agav kaktüsünün üstünde, güneşin altında kız çocuğu elbiseleri kuruyordu. Yerde martı tüyleri vardı.

Yutkunamadım bile, salyam ağzımda birikti, birikti ta ki tamamını elime tükürene kadar.

Mike o sırada senin onun yanında olduğunu söylüyor. Oysa sen otobüsteydin.

Bir elimde telefon, diğer elimde tükürüğüm duruyordu.

Derhal buraya gelmen lazım, dedi annem. Senin Mexico City’de ifade vermeni istiyorlar. Mike onu temize çıkarabileceğini söylüyor. Uzun sürmez. Onlara doğruyu söyle! Mike neler yaşandığını senin bildiğini söylüyor.

O arabada bir düş görmüştüm. Maria’yla, tıpkı babam gibi görünen canım kardeşim Maria’yla birlikteydim. Düşümde ona kardeşim diyordum, benim küçük kardeşim. Düşüm bana bu dünyada en çok onu sevdiğimi söylemişti. Bu gerçeği daha önce fark etmemiştim, onun kan içindeki yaralı kolunu ellerimde tutarken bile fark etmemiştim. Kardeş kelimesi beni düşümden uyandırmıştı, sanki bir kestane fişeginin ya da havadaki bir kurşunun sesiyle uyanmışım gibi. Bu kelime beni sarsarak uyandırmıştı. Kulübenin, Rottweiler’ın ve sıska adamın tepesinde beyaz martı tüyleri uçuşuyordu. Belki de kuşlar, bulutlardı. Beyaz elbiseli küçük bir kız yerden kuş tüylerini topluyordu. Mike’ın gül kırmızısı dövmesi arabayı gül kokusuyla doldurmuştu. Benden eroini saklamamı istediğinde sözünü dinlemiştim. Sözünü dinlemiş ve eroin paketini kırık fermuarlı siyah çantama koymuştum. Söz dinlemiştim.

Seni artık duyamıyorum, anne. Seni sonra arayacağım.

Telefonu kapattım.

Çantamı toplayıp Mexico City’ye giden otobüse binmeme gerek yoktu. O epey bilinen ve epey eskimiş, çöplerle, kayıp eldivenlerle, kullanılmış prezervatifler ve eski sigara paketleriyle bezeli asfalttan bir yere gitmek zorunda değildim.

Büyükannemin elinde bir sürahi sütle karşıdan karşıya geçmeye çalıştığı otoyoldan bir yere gitmek zorunda değildim. Kan, süt ve motor yağı karışımından bir nehir olan otoyoldan bir yere gitmek zorunda değildim.

Doğduğum günden beri en azından yirmi insanı, aynı zamanda bir sürü köpeği, koyunu, keçiyi, atı, tavuğu, iguanayı ve yılanı öldürmüş yoldan bir yere gitmek zorunda değildim.

Maria’nın kurşun yarasından damlayan kanla beneklenmiş otoyoldan bir yere gitmek zorunda değildim.

Hayır.

Annemin telefonundan ne Jacaranda'ya ne de Julio'ya bahsettım.

İçimin ateşte tutuşmayan körpe ağaç dalları gibi yeşerdiğini hissediyordum. Dünyaya geri dönmek için kendimi fazlasıyla küçük hissediyordum.

Bir çift ayakkabım bile yoktu.

Üç gün sonra kapı çaldı.

Julio ve Jacaranda'yla mutfakta kahvaltı yapıyorduk.

Bugüne kadar kimse kapıyı çalmamıştı. Dışarıdaki kişi kapıyı bir kez daha çaldı, sonra da zili çaldı. Zil bir daha susmadı; dışarıdaki plastik zil düğmesinin üzerinde her kimin parmağı varsa zilden elini çekmedi. Zilin sesi evin içinde siren gibi yankılandı.

Julio ayaklandı, dışarı, bahçeye çıktı. Jacaranda'yla ikimiz kapıya gittik. Kapı sonuna kadar açıldı.

Girişte üç polis duruyordu. Yüzleri yün kar maskeleriyle örtülüydü ve ellerinde makineli tüfekler vardı. Benim için gelmişlerdi. Evi aramak istiyorlardı.

Girin, dedi Jacaranda.

Polisler bütün odaları dolaşırken bizi de yanlarında gezdirdiler. Ebeveyn yatak odasını araştırırken daha önce hiç girmemiş giysi odasının kapısını kırıp içeri girdiler. Pahalı elbiseler, şık bluzlar ve hırkalar, saten ya da kadife payetli gece elbiseleri görmeyi umduğum oda aslında geniş bir malzeme odasıydı. Yüksek topuklu saten ayakkabılar, kürk mantolar yerine içeride yüzlerce hücum tüfeği, binlerce mühimmat, dinamit fişeği, el bombası ve istiflenmiş onlarca kurşun geçirmez yelek, hatta tıpkı bir bebek gibi ABD bayrağına sarılmış bir sürü silah vardı.

Julio'yla katliamın kıyısında aşk yaşamıştık.

Polisin küçük odamda yaptığı ilk şey şilteyi kaldırmak oldu.

Annemin sözleri dağları aşıp otoyola inerek doğrudan bana ulaştı: Ancak bir aptal şiltenin altına bir şey saklar!

Polisler eroin paketini ve fotoğraflarla birlikte Paula'nın defterini aldılar, bana da çantamı toplamamı söylediler.

Julio hoşçakal dememişti. Kapıdakilerin polis olduğunu anlar anlamaz bahçenin duvarından öbür tarafa atlamıştı. Onu almaya geldiklerinden emindi. Julio ile birlikte leziz gül ve manolya öpücükleri de sonsuza dek kaybolmuştu. Julio, nehirde boğulmuştu.

Büyükanneyi vuralım mı, diye sordu polislerden biri.

Başka bir polis, acaba kurşun geçirmez mi merak ediyorum doğrusu, deyip Jacaranda'yı vurdu.

Jacaranda sırtüstü mermer zemine düştü.

Bedeni artık soğuk mermerin üzerinde yatıyordu.

Mermerin üzerindeki saçları başından akan kanla yıkanıyordu. Gözleri açıktı ve Afrika'dan gelen tahnit edilmiş hayvanların cam gözlerindeki benzer bir bakışla donmuştu.

Polislerden biri beni kelepçeledi ve polis arabasının içine tıktı. Tabelaları takip ederek sabahın erken saatlerinin تنها sokaklarından havaalanına doğru yola koyulduk. Arabanın penceresinden, pis sokakları ve kepenkleri tamamen indirilmiş sıra dizilmiş tişört dükkânlarını görebiliyordum.

Omzunda bir olta, elinde de kırmızı renkte plastik bir kova ile sahile doğru yürüyen bir balıkçı gördüm.

Pasifik Okyanusu'na doğru, Bakire Meryem'in dalgaların altında boğulduğunu bildiğim yere baktım.

Bayan Domingo'nun tek taş yüzüğü hâlâ parmağımdaydı. Taşını iç kısma, avcuma doğru çevirdim, böylece sanki alyans takıyormuşum gibi görünecekti.

Beni Mexico City'ye bir askeri helikopterin götüreceğini biliyordum. Suçum Guerrero eyaletinin baş edebileceğinden fazlaydı. Televizyon sağ olsun, bu olanların hepsini daha önce yaşamıştım. Neler olacağını tümüyle biliyordum.

Doğrudan kadınlar hapisanesine gidecektim, çünkü Meksika'nın en önemli uyuşturucu kaçakçılarından birinin kızının, küçük bir kız çocuğunun öldürülmesinin hem suç ortağı hem de şahidiydim. Bu öyle bir suçtu ki ülkedeki herkesin ilgisini çekmişti.

Mermer evde televizyon seyretmeyi bırakmasaydım kız çocuğunun korkunç şekilde öldürülmesinin bütün dünyayı nasıl şoke ettiğinden haberim olurdu. Kırsal bölgeden bir öğretmenin onu o kulübeye götüren şeyin akbabalar olduğunu söylediğinden de haberim olurdu. Adam bir muhabire havada yirmiden fazla akbaba olduğunu ve kuşların havada yüzen siyah kuş tüylerinden bir bulut gibi görüldüğünü söylemişti.

Helikopterde sırtım pilota dönük oturdum. Helikoptere benimle birlikte polislerden sadece biri bindi ve tam karşıma oturdu. Öne doğru eğilerek oturmak zorundaydım çünkü ellerim hâlâ arkamda kelepçeliydi.

Yerden havalanıp Acapulco Limanı üzerinde yükseldiğimizde helikopter dönüp burnunu Mexico City'ye çevirdi. Pencereden dışarıya, aşağıdaki ormana baktım. İrtifa kazandıkça plastik parmak arası terliklerin içinde ayaklarım üşümeye başlamıştı. Önümdeki iki koltuğun arasında duran iki kapsül dikkatimi çekti. Üzerlerinde zehirli maddenin sembolü olan, kurukafa ve çapraz kemik resimli etiketler vardı. Etiketle büyük siyah harflerle *Parakuat* yazıyordu.

Helikopter Mexico City üzerinde uçarken pencereden dışarı bakmak içimden gelmedi. Bir gün bu şehrin parklarını, müzelerini, meşhur Chapultepec Hayvanat Bahçesi'ni ve kalesini ziyaret edeceğimi düşünürdüm ama artık bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum.

Karşımda oturan polis kar maskesini çıkarmamıştı. Kafasından süzülen ter boynundan iniyor, tişörtünün önüne damlıyordu. O kadar terlemişti ki makineli tüfeğin üzerindeki eli bile terden parlıyordu. Gözleri yün maskenin deliklerinden doğrudan gözlerime bakıyordu.

Bir grup aptal kızdan başka bir şey değilsiniz, dedi.

Gözlerimi ondan uzağa, pencerenin dışına, kraterinden uzun bir duman tüten Popocatépetl Volkanı'na çevirdim.

Başını bir öne bir arkaya salladı.

Siz aptal orospuların tek derdi para.

Ellerim arkamda kelepçeliydi, yüzüğün avcumun içindeki taşına dokundum.

Annem uzun zaman önce kendimi bir erkeğe karşı nasıl koyacağımı öğretmişti. İşaretparmağını uzat ve adamın gözlerini oy, tıpkı midyeyi kabuğundan çıkarır gibi. Ama annem bana kelepçeliysem ne yapacağımı öğretmemişti.

Asla bir kızım olsun istemem, dedi adam.

Bir çiklet çıkardı, maskenin deliğinden içeri tıkıp ağzına attı. Çiğnerken ağzı yünün altında, küçük yuvarlak deliğin arkasında hareket ediyordu.

Eğer bir kızım olsaydı, dedi, onu şişlerdim.

Mexico City’de, resmen suçlanıp hapishaneye atılmadan önce havaalanındaki bir odada basın için sergilendim.

Beni üzeri onlarca tüfek, tabanca ve mühimmatla dolu uzun bir masanın arkasına diktiler. Bunlar Acapulco’daki evin zulasında bulunan silahlardı. Gazeteciler bağıra çağıra bana sorular sordu, kameralar yüzümü filme aldı.

Kızı kim öldürdü, sen mi, Mike mı?

Onu neden o şekilde suratından vurdunuz?

Neden? Neden küçük masum bir kızı öldürdünüz?

Çiftlikte neler oldu?

Sen Mike’ın kız arkadaşı mısın?

Gazeteciler sorularını haykırırken başımı öne eğdim, çenemi göğsüme bastırdım, yüzümün görüntüsünü alamasınlar diye sadece kalbime doğru baktım. Ama neden sonra aklıma bir şey geldi. Bakışlarımı yerden kaldırdım.

Bunu yaparsam, yani beni filme almalarına izin verirsem, bakışlarımı kameraya dikebilirdim. Çünkü iki saniye içinde yüzümün görüntüsü babamın satın aldığı beyaz çanak antene ışınlanacaktı. İki saniye içinde yüzümün görüntüsü televizyon ekranına, yani dağdaki iki odalı evimize ışınlanacaktı. Eğer başımı kaldırıp gözlerimi kameralara dikersem, televizyonun karşısında elinde birasıyla ve hemen önündeki sarı plastik sineklikle oturan annemi görecektim. Kameraya gözlerimi diktim, annemin gözlerinin ta içine baktım, o da bana baktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mexico City'nin güneyinde bulunan Santa Marta Hapishanesi dünyanın en büyük güzellik salonuydu. Saç boyası, saç spreyi ve ojenin keskin ekşi kokusu binanın bütün odalarına, koridorlarına işlemişti.

Bu koku beni Maria'nın tavşandudağının düzeltildiği güne götürdü. O gün akbaba sürülerinin evimizin üzerinde daireler çizdiği gündü. O gün ayrıca annemin Acapulco'daki falcıya kızdığı gündü, çünkü kadın bir gün birini gömmek zorunda kalacağını bilememişti.

Falcı anneme kızının hapse gireceğini söylemiş miydi?

Hapishanenin girişindeki kayıt bürosunun duvarında bir karatahta vardı. Beyaz tebeşirle çalakalem yabancı mahkûmların ve çocukların kaydı tutulmuştu. Hapishanede altı yaşın altında yetmiş yedi çocuk; Kolombiya'dan üç, Hollanda'dan üç, Venezuela'dan altı, Fransa'dan üç, Guatemala'dan bir, Birleşik Krallık'tan bir, Kosta Rika'dan iki, Arjantin'den bir, ABD'den de bir mahkûm vardı.

Resmi olarak tutuklandıktan, fotoğrafım çekilip parmak izim alındıktan sonra bana bej renkte temiz eşofman altı ve yine aynı renkte eşofman üstü verip üzerimi değiştirmemi söylediler. Benden önce kimbilir kaç kadın bu eşofman üstünü kafasından geçirip giymişti?

İçerisi bej ve lacivert karelerden bir satranç tahtasına benziyordu. Bej giyinmiş kadınlar duruşma gününü bekliyordu, lacivert giyenlerse hüküm giymişti. İçerideki herkesin sarı ya da yeşil renge özlem duyduğunu öğrenmiştim; bu renkler onlar için yiyecek bir şey gibiydi.

Bana ayakkabı vermediler.

Hapishanenin içinde, parmaklarımın arasında Acapulco sahillerinin kumu, kırmızı plastik parmak arası terliklerim ile dolanıyordum.

Bir kadın gardiyan sekizgen bir labirenti andıran koridorlarda beni hücreme kadar itekledi. Beton duvarlarda pencereler yerine bıçakla açılmış gibi duran uzun sekizgen delikler vardı; delikler aşağıdaki avluya bakıyordu ve avluda lacivertli birkaç kadın top oynuyordu.

Binanın diğer tarafında, avlunun öte yanında erkekler hapisanesi vardı. Burası o kadar yakındı ki duvarın arkasından çıkışlar ve haykırışlar duyulabiliyordu. Kadın ve erkek mahkûmlar belli noktalardan birbirlerine el sallayabiliyorlardı.

Hücremde tek bir ranza vardı. Ülkenin en önemli uyuşturucu kaçakçısının kızını öldürmekle suçlandığımdan özel bir muamele görüyordum. Mesela hücreyi sadece bir mahkûmla paylaşıyordum. Mahkûmların çoğu en az dört kişilik hücrelerdeydi; bir yatakta iki kişi kalıyordu. Beni bir yabancıyla aynı hücreye koymuşlardı çünkü bu sayede dışarıdan bir emirle öldürülmem zorlaşıyordu. Şunu gayet iyi biliyordum; küçük bir kızı öldüren birinin hayatta kalma şansı pek yoktu, en azından uzun bir süre.

Benimle aynı hücrede kalan kadın da bej giyiniyordu. Boyu o kadar kısaydı ki takılıp düşmemek için eşofmanının paçalarını kıvrırmıştı. Siyah saçları sımsıkı örülmüştü, uzun örgüsü beline iniyordu. Bana doğru döndüğünde giysisinin sol kolunun boş olduğunu, rüzgârsız günde bir bayrak gibi omzundan aşağı sallandığını gördüm.

Acapulco'daki evden alınıp hapishaneye getirildiğimden beri annemin sesini duymamıştım. Neredeyse kırk sekiz saatlik bir sessizlikti bu. Kendi kanımın vücudumun içinde hızla akışını duyuyordum, bu ses Acapulco'daki okyanusun sesiydi.

Çocuğa benzeyen bu küçük kadını görünce annemin sesi geri geldi. Annemin kelimeleri ormanı geçti, ananas ve palmye ağaçlarının üzerinden yükseldi, Sierra Madre'nin tepelerinin üzerinde yol aldı, Popocatepetl Volkanı'nı geride bıraktı, Meksika Vadisi'ne indi, ağaçsız sokaklardan geçip direkt bana ulaştı.

Annemin kadına, koluna ne oldu yahu, dediğini duydum.

Kırt kırt kırt, diye cevapladı kadın.

Kadın zaten “bam bam bam yaptılar, şap şap şap ettiler, tak tak tak oldu, dan dan dan bitti”den başka bir şey söylemiyordu.

Annem yine dile geldi. Zihnimin içinden seslendi, vay vay vay, bakın burada kimler varmış, yansıma sözcükler kraliçesi!

Yansıma sözcükler kraliçesinin adı Luna’ydı ve kendisi Guatemala’lıydı. Sağ elinin, yani tek elinin işaretparmağıyla ranzanın üst tarafını işaret edip üstteki yatağın benim olduğunu söyledi. Tırnaklarının üzerine yapıştırılmış, akrilik malzemededen, suni, uzun ve köşeli tırnakları vardı; her bir tırnağı siyah beyaz zebra deseniyle boyanmıştı.

Orada El Salvador’dan bir kadın kalıyordu ama dün gitti. Umarım temizdir, dedi Luna.

İdare eder herhalde.

Burada hiçbir şey idare etmez. Şu giden kadın var ya, bütün gün Tanrı der, başka bir şey demezdi. Tanrı kelimesi neredeyse nabız gibiydi, gün boyu ağzından düşmezdi.

Lacivertli bir kadın bir anda kapıda dikildi. O kadar geniş ki koridordan gelen ışığın büyük kısmını engelliyordu. Kısa siyah saçları, sarıya boyalı uzun tırnakları vardı. Cezası kesilmişti. Eğer lacivert giyiyorsan umudun yok demekti. Bej giyiyorsan hâlâ umudun vardı.

Demek bebeği öldürdün, dedi. O sendin.

Başımı sağa sola salladım.

Yere dokun.

Bir anlığına durdum, yine aynı şeyi söyledi, Yere dokun.

Yere çöktüm, parmaklarımla yere dokundum.

Artık içeridesin, dedi. Nerede olduklarını bilmeleri için buraya gelen herkesten gelir gelmez yere dokunmalarını istiyorum. İçindeki yavru kediye dışarıda mı bıraktın, yoksa buraya mı getirdin, artık karar vermen lazım!

Kadın çekilince arkasından gelen ışık hücreyi tekrar doldurdu. Kan ve mürekkep kokuyordu. Kırmızı ve siyah kokuyordu. Gittiğinde hâlâ çökmüş halde yere dokunur vaziyetteydim.

Violeta'ydı gelen. İki, yok yok üç, yok dört, hayır, daha fazla, yani bir sürü erkeği öldürmüş. Dan dan, ama bıçakla, dilim dilim, deşe deşe.

Kaç erkeği?

Çok. Violeta herkese dövme yapar. Hapishaneyi seviyor çünkü burada dövme yapacak bir sürü vücut var.

Odanın dar penceresinden giren güneş ışığı ısıtmıyordu.

Güneşin soğuk olabileceğini hiç bilmezdim.

Luna herhangi bir şeyi koymak için hiç yer olmadığını söyledi ama eşyalarımı ranzanın alt katındaki yatağın altında bir yere koyabilirdim.

Hiçbir şeyim yok ki.

Zamanla olur.

Hayır. Bir hata yapıyorlar.

Onu sen mi öldürdün? Sen öldürdün, değil mi?

Luna'nın kapkara gözlerinin içine baktım.

Düz siyah saçlı, koyu tenli minyon bir kadındı; Guatemalalı bir Maya-Kızılderili meleziydi. Bense orta boylu, koyu tenli, İspanyol-Aztek melezi bir Meksikalıydım; kıvrırcık saçlarımsa Afrikalı kölelerin kanını taşıdığımı kanıtlıyordu. Kıtanın tarihini anlatan kitaplarda iki yapraktan ibarettik. Bizi oradan koparabilir, buruşturup top yapabilir ve çöpe atabilirdiniz.

Sen ne düşünüyorsun, diye sordum.

Ne?

Sence o kızı öldürdüm mü?

Tabii ki hayır, diye cevap verdi. Otomatik silahla öldürüldüğünü söylüyorlar. Sen öyle bir şeyi nasıl kullanacağını nereden bileceksin?

Kafamın içinde annemin sesi yankılandı. Maya-Kızılderili melezi Guatemalalı kadının tatlı biri olduğunu söylüyordu.

Luna her şeyini kullanabileceğimi söyledi, dış fırçası hariç.

Daha öğlen olmasına rağmen yatağa tırmanıp uzandım. Hapishanenin güzellik salonu kokusu yukarıda daha yoğundu. Aseton ile limon aromalı saç spreyi karışımı gibi bir kokuydu bu.

Boyanmamış beton tavan yüzümden yarım metre uzaktaydı. Dönüp yan yatsam kaba çimentoya omzumu ve kalçamı sürtebilirdim.

Hapishanede herkes bir şeyleri özler, dedi Luna.

Kıvrıldım ve üşüdüğümü düşünmemeye çalıştım. Battaniyem yoktu. Battaniye ya da yastık istiyorsam satın almam gerekiyordu. Hapishanede her şeyin satın alınması gerekiyordu.

Duvar da, tam göz hizamda ve benden önce ranzanın üst katında yatan yüzlerce kadının göz hizasında siyah mürekkeple yazılmış duvar yazıları vardı. Çoğu içinde baş harfleri bulunan kalplerdi. Ayrıca betona “Tarzan” kelimesi kazınmıştı.

Gözlerimi kapadım. Annemin sesini duyabiliyordum: Demek hapse düştün ve Guatemala’dan gelen tek kollu bir Kızıldevrili kadınla odanı paylaşıyorsun!

Her ne kadar Meksika’daki en öfkeli ve en zalim insanlar olmakla övünsek de annemin kızı hapiste olduğu için durmaksızın gözyaşı döktüğünü biliyordum. Sinekler gözyaşlarını içiyor olmalıydı.

Evi düşündüğümde, uyuşturucu kaçakçısının mavi plastik astım spreyinin hâlâ papaya ağacının dibindeki yeşil otların altında durduğunu da biliyordum. Orada yıllarca öylece kalabilirdi.

Günün geri kalanını ve bütün geceyi uyuyarak geçirdim. Günün ilk ışıkları trafiğin yeni sesiyle birlikte beni uyandırdı. Hayatımda ilk kez kuş sesleri duymadan uyanmıştım. Dışarıda yağmur yağıyordu; yağmur yüzünden beton duvarlar ve zemin buzdanmış gibi görünüyordu.

Gece Luna üzerime bir battaniye ve birkaç havlu örtmüştü. Böyle nazik davranışlar beni çok şaşırtıyordu. Ev soyarken bir çocuğu vurmuş, on iki yaşlı kadını alyansları için öldürmüş ya da iki kocasını katletmiş insanların bana hırkalarını ödünç vereceğini, kurabiye ikram edeceğini ya da elimi tutacağını söylemeler inanmazdım.

Luna bir de üşümeyeyim diye ayaklarıma plastik market torbaları geçirmişti.

Julio bir keresinde, hayatın, boğulmuş insanların kuru toprakta yürüyebildiği tuhaf bir yer olduğunu söylemişti.

Artık ona hak veriyordum. Sadece bir günde hapishanede olmanın tersyüz edilmiş bir elbise ya da düğmeleri yanlış iliklenmiş bir hırka giymek ya da ayakkabıyı yanlış ayağına geçirmek gibi bir şey olduğunu anlamıştım. Derim içeride, bütün kemiklerim ve damarlarımsa dışarıdaydı. Kimseyle çarpışmasam iyi olurdu.

Kendimi trene, Meksika'nın güneyinden ABD sınırına giden bir göçmen trenine mavi plastik bir çamaşır ipiyle bağlamıştım, dedi Luna.

Kanının damarlarından akıp sol koluna, kör testereyle kesilmiş bir ağaç dalına benzeyen, kolundan geriye kalmış o küçük parçaya gelince durduğunu görebiliyordum. Luna'nın neden bahsettiğini biliyordum çünkü Julio bana Meksika'da ülkeyi ikiye bölen iki sınır olduğunu söylemişti. Yatay sınır ABD ile Meksika arasındaki sınırdı. Dikey sınır Orta Amerika'dan başlıyor, Meksika'dan geçip ABD'ye uzanıyordu. Erkekler çoğunlukla Orta Amerika'dan sınıra gitmek için trene binerdi. Böylesi çok daha ucuzdu. Kadınlar daha güvenli olduğu için otobüsü tercih ediyordu. Julio da herkes gibi trene "Canavar" derdi.

Canavar'a mı bindin?

Uyuyakalırız diye kendimizi trene bağlamıştık, dedi Luna. Başka çare yoktu. O hızda uyuyakaldığını düşünsene. Ben kendimi dışarıda bir parmaklığa bağlamıştım. Sonra uyuyakaldım, kayıp raylara düştüm ve tren kolumu kopardı. Kolumu böyle kaybettim, az kalsın ölecektim.

Bunların hepsini bir anda söyleyiverdi, nefes bile almadı.

Luna hapisanede olmayı sevdiğini söyledi çünkü burada ne zaman istersen o zaman çişini yapabiliyordun.

Tren sadece birkaç dakikalığına durduğunda inip çişimizi yapmak istemezdik, çünkü erkekler de seni seyretmek için iner, rayların üzerine çömeldiğinde seninle eğlenir ya da sana tecavüz ederler. Bütün kadınlar, hepimiz çişimizi tutardık. Bu çok acı verir. Bir şey içmek istemezsin. Ama biliyorsun işte, bir şey içmezsen de ölürsün.

Guatemala'dan tek başına mı ayrıldın?

Tren kolumu kopardı, az kalsın ölüyordum ama yine de beni sınır dışı etmek istediler. Göçmenlik polisi Meksikalı olduğumu söylediğinde bana inanmadı. Meksikalı olduğuma göre Meksika milli marşını söylemem uygun olurdu.

Biliyor muydun ki?

Luna hayır anlamında başını salladı.

O zaman Paula ve Maria'yla bir papaya ağacının altında oturup milli marşın sözlerini çalıştığımız günü hatırladım. Paula'yla ikimiz sanki marş anlamsız seslerden oluşuyormuş gibi kolayca ezberlemiştik ama Maria kelimeleri fazlasıyla ciddiye almıştı. Tam olarak ne anlama geliyorlar, diye sormuştu. Neden Meksika'nın savaşa gitmesiyle ilgili bir marş okuyoruz? Toprağın altı neden sallanıyor?

O kızı ben öldürmedim. Ben asla böyle bir şey yapamam. Ben arabadaydım, arabanın içinde kilitliydim.

Luna bir parça tuvalet kâğıdı koparıp burnumu silmem için verdi.

Ağlamıyorum ben, dedim.

Ağlıyorsun.

Hayır, ağlamıyorum.

Luna, anneme haber vermeleri gerektiği halde (çünkü kaydımı yapan görevlilere numarasını vermiştim) onu muhtemelen aramayacaklarını söyledi.

Paran yoksa burada her şeyi çok ama çok yavaş yaparlar. Para araba yarışıdır burada. Hızdır.

Bayan Domingo'nun elmasını yumruk yaptığım avcumun içinde hissediyordum.

Birinden telefonunu ödünç alman lazım, dedi Luna. Anneni ya da başka birini araman lazım. Başka biri var mı ki?

Hayır, başka biri yok.

Evli misin? Luna parmağımdaki altın halkaya baktı.

Hayır.

Georgia bir arama yapmana izin verir. Senden para almadan arama yapmana izin verecek tek kişi odur.

O kızı öldürdüğümü düşündükleri için burada olduğumu herkes biliyor mu?

Evet.

Birisi beni öldürecek, değil mi?

Luna cevap vermedi. Arkasını dönüp hücreden çıktı.

Mike hayattaysa bile benim için öldü, diye geçirdim içimden.

Ranza küçük hücrenin neredeyse tamamını kaplamıştı. Luna yatağının mağaraya benzeyen boşluğundaki duvara çiviler çakmıştı. Çivilerde hırkalardan, bluzlardan, uzun kollu tişörtlerden kestiği on kadar giysi kolu asılıydı. Hepsi bej renkteydi, duvar sanki yılanlarla kaplıydı.

Kolumu hiç umursamazdım, dedi. Hayatımda hiç özel bir yeri yoktu. Bu giysi kollarını biriktiriyorum çünkü onlardan koluma bir sunak yapacağım, dedi.

İyi fikir.

Kollarının senin hayatında özel bir yeri var mı?

Hayır. Hayır, yok.

Beni dinle. Yanımdan ayrılma. Etrafta tek başına dolaşma.

Bana inanıyor musun, Luna?

Evet, belki, belki de sana inanıyorum. Belki.

Birisi kapıyı tıklattı. Lacivert eşofmanlı bir kadın kapıda duruyordu. Sirtında bir tüp vardı, elinde de uzun ince metal bir hortum tutuyordu.

Dur, dur, dedi Luna. Ayağa kalktı ve elini kadına doğru kaldırdı.

Tahtakuruları, pireler mi doluşsun istersin, dedi kadın fısıltıyla.

Sağı solu bereli eski tüpün ek yerleri çürümüş, hortumun ağzındaki sümüksü koyu sarı macun kurumuştu.

Kahretsin, dedi Luna. Haydi, çıkalım buradan. Burayı ilaçlayacak. İyi madem, ne yapman gerekiyorsa yap Aurora.

Aurora taşların altında bulunan kırkayaklar ya da kurtçuklar kadar solgun görünüyordu. Bu hayvanlar hiç güneş görmedikleri için o kadar solgundular. Küçükken onları bulmak için toprağı kazar, taşları kaldırıp altlarına bakardım. Aurora'nın

açık kahverengi saçları o kadar inceydi ki kulakları saçlarının arasından dışarı çıkmıştı.

Bu Ladydi, dedi Luna.

Biliyorum, dedi soğuk sesiyle. İster çıkın, ister kalın. Size kalmış.

Gaz ağzına girmesin diye dudaklarını sımsıkı kenetledi. On parmağının da ucu sapsarıydı.

Aspirinin var mı, diye sordu sonra Luna'ya.

Luna cevap vermedi, o önde ben arkada odadan çıktık. Arkamızdan haşere ilacının hücreyi dolduran sesini duyduk.

Luna, ne pire ne de tahtakurusu isteriz, dedi.

Epey temiz görünüyorsun. Ama biliyor musun, en iyisi böyle olmak. Bir süre içeri giremeyeceğiz. Koku içeride kalıyor çünkü ve günlerce geçmeyen bir baş ağrısı yapıyor. Acıkmışsındır. Haydi bir şeyler yiyelim.

Yağmur durmuştu ama gökyüzü hâlâ bulutluydu.

Hepsi birbirinin aynısı koridorlardan oluşan bir labirentin içinde Luna'yı takip ettim. Beton duvarlardaki camsız büyük pencerelerden erkekler hapishanesi görünüyordu. Pencerelerde erkekler bize bakıyordu. Ara sıra içlerinden biri eliyle ağzını kapatıp bir şeyler bağılıyor ya da beyaz tişörtünü havaya kaldırıp deli gibi bize doğru sallıyordu. Sanki kadınlar hapishanesi oradan geçen bir gemiydi, erkekler hapishanesi de kıyısına yüzlerce denizcinin vurduğu ıssız bir ada. Orada geçirdiğim tek bir sabah erkeklerin durmaksızın bütün gün aynı şeyi yaptığını ve bir kadının onlara el sallayarak yanıt verirse bunun sonsuz aşk manasına geldiğini anlamama yetti.

Avlunun diğer tarafındaki erkekler hapishanesinden farklı olarak bu tarafta çöpler kanlı pamuk ve kumaş parçalarıyla dolup taşıyordu. Kadınların tarafında her yerde kan vardı; çöp kutularının, sifonu çekilmemiş klozetlerin içinde, çarşaflarda, battaniyelerde, lavaboların kenarında suya basılmış lekeli iç çamaşırlarında... Tek bir günde buradan kimbilir ne kadar kan akıp Mexico City'nin kanalizasyon sistemine karışıyordu. Bir kan gölünün üzerinde durduğumu düşündüm.

Luna beni uzun masalar ve sıralarla dolu büyük bir odaya götürdü. Etrafta mahkûmlar farklı şeylerle meşguldüler. Kimisi yemek yiyor, kimisi örgü örüyor, kimisi bebeğini emziriyordu. Dört-beş yaşlarında iki oğlan çocuğu yerde, yünle birbirine bağlanmış mısır gevreği kutularından bir trenle oynuyordu. Uzun masalardan birinin üzeri onlarca oje ve aseton şişesiyle kaplıydı. En az yirmi mahkûm masanın etrafına oturmuş tırnaklarına oje sürüyordu.

Odanın arka duvarında, etrafında “Kalplerin Resmi” yazan bir duvar resmi vardı. Yıllar içinde mahkûmlar tarafından yapıldığını daha sonra öğreneceğim resimde Meksikalı ünlü kadınların portreleri vardı. Kadınlara bakıp isimleri tek tek okudum: Sor Juana, Emma Godoy, Elena Garro, Frida Kahlo ve Josefa Ortiz de Domínguez.

Kahvaltı bittiği için Luna bir mahkûmdan bize birer sandviç satın aldı. İçeride herkesin bir işi, her şeyin bir fiyatı vardı; tuvalet kâğıdı ve Kotex de buna dahildi.

Luna hiç geliri olmadığını ama Meksika’da mahkûmların inancını değiştirmek için çalışan Guatemalalı Evanjelist bir aileden yardım aldığını söyledi.

Hepsi bizi döndürmek istiyor, dedi Luna. Mormonlar, Evanjelistler, Baptistler, Metodistler, Katolikler; herkes. Misyonerler pazar günleri hapishaneye geliyorlar, bazen diğer günler de geliyorlar, sen de göreceksin zaten. Bu hapishanede bütün tanrılar var.

Luna dışarı çıkmayı, sandviçlerimizi avluda yemeyi önerdi.

Kahve alırız, futbol oynayanlara bakarız, sonra da telefonu olan Georgia’yla konuşmayı deneriz, dedi.

Avlunun bir kenarında yirmi kadar kadın futbol oynuyordu. Diğer mahkûmlar banklarda oturuyorlardı. Kafamı yukarıya çevirdim, onlarca yüz gördüm. Kadınlar pencerelerden dışarı bakıyorlardı. Diğer taraftaysa erkekler hapishanesi görünüyordu, yine bir sürü kafa pencerelerden dışarı uzanmıştı. Burada pencereden bakmak bir aktiviteydi. Hayatta kalmanın bir yolu.

Şu adamlar var ya, dedi Luna erkekler hapishanesini işaret ederek, kendilerine eş arıyorlar. Kocan var mı?

Hayır.

Eğer evlenirsen kocan gelip seni ziyaret edebilir. Size bir oda, yatak falan her şeyi veriyorlar.

Hayır. Evli değilim.

Oradaki adamların hiçbiri benimle evlenmek istemedi, dedi Luna. Kolum yüzünden. Ben zaten erkek istemiyorum, bebek istiyorum. Seveceğim birini istiyorum.

Senden çocuğu alacak olsalar da mı? Hapishanede bir kadın çocuğunu sadece altı yaşına kadar yanında tutabilir.

En azından altı yıllık sevgi, dedi Luna. Sonra bir tane daha yaparsın. Sen istiyor musun bebek?

Evet.

Luna futbol oynayan kadınlardan birini işaret edip, Georgia şu, dedi.

Georgia otuzlu yaşlarında, zayıf, uzun boylu bir kadındı. Sarıışındı, gözleri maviydi. Hapishanenin avlusunda, diğer bütün koyu tenli ve koyu saçlı kadınların arasında epey dikkat çekiyordu. Masadaki bir parça tereyağı gibiydi.

İngiltereli, diye açıkladı Luna. İngiliz Konsolosluğu'ndan bir kadın gelip onu arada ziyaret ediyor, para veriyor, ailesi de para yolluyor.

Neden burada? Ne yapmış?

Bir defile için Meksika'ya gelmiş, dedi Luna. Moda sektöründe çalışıyormuş. Ayakkabıları varmış.

Ayakkabılar mı?

Evet, iki bavul dolusu ayakkabısı varmış, apartman topuklu ayakkabılardan, biliyorsun değil mi onları?

Evet.

İşte o ayakkabıların içi eroin doluymuş.

Eroin! Eroin! Herhalde şaka yapıyorsun! Hangi salak Meksika'ya eroin getirir ki?

Herkes aynı şeyi söylüyor.

Evimizin civarındaki kırmızı-beyaz haşhaş ekili tepeleri, vadileri düşündüm. Kilometer Thirty ya da Eden gibi dağ kasabalarını düşündüm. Bunlar Acapulco'ya giden eski yolun üzerindeki

kasabalardı, hayatımızı ikiye bölen yeni otoyol üzerinde değillerdi. Bunlar sadece davet edilirsən adım atabileceğin kasabalardı. Diyelim yanlışlıkla gittin, kimse sana ne adını ne de saatin kaç olduğunu sorardı, seni oracıkta öldürürverirlerdi. Mike bir keresinde bana o kasabalarda kocaman evler, yerin altında inşa edilmiş, haşhaşın eroine dönüştürüldüğü inanılmaz laboratuvarlar olduğunu anlatmıştı. Birkaç yıl önce Kilometer Thirty'de bir mucize olduğunu duymuştum. Bir mermer parçasının içinde Bakire Meryem belirmişti.

Yolcu otobüsleri bu yoldan her zaman konvoy halinde geçerlerdi. Durdurulup soyulmaktan korkarlardı. Burası kafası kesilmiş bedenlerin köprülerden sallandırıldığı otoyoldu. Burası otobüs şoförlerinin geceleri hayaletler gördüklerine yemin ettikleri otoyoldu. Bir palyaçonun hayaleti andıran yüzünü ya da el ele tutuşmuş iki kız çocuğunun puslu görüntüsünü görmüşlerdi.

Bu otoyolda kimse demirhindi şekerlemesi, canlı kaplumbağa ya da sudan çıkarıldığında beş kolu kımıl kımıl oynayan denizyıldızlarından almak için durmazdı.

Eden kasabasında ABD'li bir kız yaşarmış. Bu eski bir hikâyeye, demişti Mike. Buraya artık kimse gelmiyor.

Dediğine göre Meksika'nın en önemli uyuşturucu kartellerinden biri onu buraya getirmiş, kız daha on dört yaşındaymış. Adamın üçüncü karısıymış ve herkesin bebeğine bakarmış. Pek kimseyle konuşmazmış. Kek pişirmeyi severmiş.

ABD'li genç kız benim için bir efsaneye dönüşmüştü. Onu bizim yollarımızda yürürken, bizim suyumuzu içerken, bizim güneşimizin altında dururken hayal ederdim.

Mike, Noel'de uyuşturucu kartelinin bu ABD'li kızı mutlu etmek için sahte kar getirdiğini ve bütün kasabayı kar tepeleriyle kapladığını anlatmıştı. Ayrıca dev bir Noel ağacı inşa etmelerini emretmişti; ağaç Mexico City yakınlarındaki bir çam fidanlığından getirilen onlarca ağaçtan yapılmıştı. Uyuşturucu kaçakçısı dev ağacı kasabanın meydanına koydurmuş ve üstünü Noel süsleriyle kaplatmıştı.

Ama en iyi yaptığı şey bu değil, demişti Mike. Adamın yaptığı en iyi şey kasabaya ren geyikleri getirmesiymiş. Tamaupilas yakınlarındaki bir çiftlikten özel uçağıyla getirtmiş onları.

Bütün bunları gözünle gördün mü, diye sordum Mike'a.

Evet. Düşünsene, Guerrero'da bir yeri Kuzey Kutbu'na çevirmişti adam.

Okyanustan, deniz kuşlarından ve annemden uzakta, beton duvarların arasında Mike'ın bütün bunları nasıl bilebildiğini düşündüm.

Yüzüne bir tokat atmamak için kendimi zor tutuyordum.

Anlattığı bütün hikâyeleri dinlemiş ama asla gerçekten kulak vermemiştim. Artık bütün bu bilgiye nasıl sahip olduğunu ve neden şu anda bir uyuşturucu kartelini ve onun kızını öldürmekle, üzerimde bir buçuk milyon dolar değerinde bir eroin paketi bulundurmakla suçlanarak hapisnede olduğumu biliyordum.

Mike, neredesin?

Senin için dua edeceğim, Mike. Beni hatırlaman için dua edeceğim. Ben senin sağ avcunun içindeki, başparmağından serçe parmağına uzanan o derin çizgiyim, Mike. Yıkamayı unuttuğunda pislikle dolan hayat çizginim.

Kafamın içinde Mike'la konuşuyordum ama gözlerim futbol oynayan yirmi kadar kadını takip ediyordu. Birinin koluna dövmeyle Chicharito* yazılmıştı. Başka bir kadının üst bacağının dış kısmında Guadalupe Bakiresi'nin tam boy resmi vardı.

Her gün futbol oynuyorlar, dedi Luna. Yağmur yağsa bile turnuvaları oluyor. Üç takım var: Rainbow, Liberty ve Barcelona.

Kadınlar koşuyor, birbirlerine sesleniyorlardı. Bulduğum yerden ağzında yanan bir sigarayla oynayan Violeta'yı görebiliyordum. İleri geri koşuyor ama sigarasını tüttürmekten vazgeçmiyordu. Oradan oraya hareket ederken izmarit ağzının kenarında duruyordu. Topu kapmak için çalım atmaya yanaşırken başını geriye atıyordu, bu hali bana su içen bir kuşu

* Meksika A milli futbol takımının en skorer oyuncusu Javier Hernandez'in lakabı. "Küçük bezelye" anlamına gelmektedir. (e.n.)

hatırlatmıştı. Sigarasının yanan ucuyla kimseyi yakmamak için yapıyordu bunu. D n sarıya boyadığı upuzun tırnakları şu anda yeşildi. Birkaç metre mesafeden bakınca tırnakları parmaklarının ucundan çıkan uzun papağan tüylerine benziyordu.

Violeta kaptandır, dedi Luna.

Biz maçı seyrederken odamızı ilaçlamayı bitiren Aurora yavaşça yanımıza geldi. T p hâlâ sırtındaydı. Gelip aramıza oturdu.

Artık h crenize gidebilirsiniz, dedi.

Kokusundan azıcık uzağa kaçtım. Sarı parmak uçlarını fark etmiştim ama, teninin ve gözlerinin beyazının da sapsarı olduğunu dışarıda, gün ışığında gördüm.

Yok, bir süre girmeyeceğiz içeri, dedi Luna.

Aspirin var mı, diye sordu Aurora.

Sendekileri yine bitirdiğini söyleme sakın! Miden delinecek! Başım zonkluyor.

Aurora yere uzandı. Islak soğuk betonun üzerinde yan dönüp kıvrıldı. O bulutlu günde gezegendeki en soğuk yerdeydik sanki. Ona dokunmak, kafasını okşamak istedim; bir sokak köpeğini sever gibi. Ama, tıpkı bir sokak köpeğine dokunmaktan korktuğum gibi ona dokunmaktan da korkuyordum; bana hastalık bu-laştırabilirdi. Yanımda uzanırken başının bir tarafında, tel tel olmuş saçlarının altındaki uyuzu gözlerimle görebiliyordum.

Annem şimdi burada olsaydı arabanın altında kalmayı hak ediyor derdi!

Ma sona erince Luna, Georgia'yı yanımıza çağırdı. Georgia yavaşça yaklaştı, Violeta da peşinden geldi, hâlâ sigara içiyordu. Yanımıza geldiklerinde Violeta önümde yere çöktü, böylece göz göze geldik. Ellerini dizlerinin üzerine yerleştirdi, tırnakları dizlerinin ilerisine doğru uzanıyordu. Tırnaklarına yakından bakınca papağan tüylerine benzediklerini düşünmedim. Daha ziyade ormanda, evimizin tepesine  ş şen şahinlerin, akbabaların penelerine benziyordu. Violeta'nın tırnakları bir tavşanı ya da fareyi yakalayıp g t recekmış gibiydi. Onlarla deriyi yırtabilir, birinin yüzünü paralayabilirdi.

Ladydi bu mu, diye sordu Georgia. Sonra bana baktı. Mavi gözleri kahverengi gözlerimle buluştu. O sırada içinden “Benim güzelim prensesimin ismini taşıyan çirkin kara yaratık bu demek,” diye geçirdiğine emindim!

Özür dilerim, demek istedim ama o zamana dek kimseden özür dilememiştim.

Evdeki Ladydi bebeklerimi düşündüm. Babamın ABD’den getirdiği Lady Diana bebeklerinin hepsi odamda, ormanın rutubetinden zarar görmesinler diye hâlâ orijinal ambalajlarının içinde duruyordu. Gelinlikli bir Prenses Diana bebeğim vardı, birinin üzerinde Başkan Clinton’la yaptığı görüşmesinde giydiği elbisesi vardı, bir tane de binici kıyafetli. Babam Prenses Diana’nın mücevherlerinin plastikten yapılmış hallerini bile getirmişti. Kopana kadar takmıştım onları. Beyaz plastik inciler mutfakta bir bardağın içindeydi şimdi.

Georgia’nın karşısında kalitesiz naylondan bir şeye dönüşmüştüm sanki. Kendimi sahte para gibi hissediyordum, Aca-pulco pazarındaki sahte marka giysiler gibi, Çin malı Guadalupe Meryemi gibi. Annem bana bulabildiği en sahte ismi vermişti. İsmimin bir beğeni yüzünden değil intikam amaçlı olduğunu bu İngiliz kadına nasıl anlatabilirdim? İsmimin babamın sadakatsizliklerinin karşılığı olduğunu nasıl açıklayabilirdim?

Georgia yakından bakınca o kadar solgundu ki derisinin altındaki mor damarları görebiliyordum. Yüzü çillerle kaplıydı, dudaklarında, gözkapaklarında bile çil vardı. Kirpikleri ve kaşları renksizdi, bu yüzden gözlerini çerçeveyeleyen bir şey yoktu; gözleri yanaklarının üzerinde duran gök mavisi iki bilye gibiydi.

Duydum ki telefonumu istiyormuşsun, dedi.

Evet. Lütfen.

Bu sefer senden para almayacağım, çünkü ikimiz de İngiliziz, tamam mı? Hem zaten sen bir prensessin.

Violeta ile Luna buna güldü. Aurora konuşulanları dinlemiyor gibiydi. Hâlâ yanımda, beyaz-sarı renkte bir kırkayak gibi kıvrılmış yatıyordu. Her nefes alışında vücudundan küçük esniler halinde yükselen haşere ilacının kokusunu alabiliyordum.

Georgia elini eşofman üstünün içine soktu, giysisinin altından dikişinin içine saklanmış telefonu çıkardı. Cadbury's marka çikolata ambalajına sarılmıştı. Bana telefonu verdi, o zaman ellerinin de çillerle kaplı olduğu gördüm.

İyi şanslar, prenses, dedi.

Sonra da önümde reverans yaptı.

Georgia sevilen birisiydi; çünkü hem yabancıydı hem de parası vardı. Ama kimse onun aptal suçuna saygı göstermiyordu. Hapishanede herkes onunla dalga geçiyor, doğum günlerinde, Noel'de ona ayakkabı hediye ediyordu. Etrafta her zaman birisi onunla dalga geçer, ona, hey sarışın, Meksika'ya neden biraz da *taco* ya da *guacamole* getirmiyorsun, diye laf atardı.

Oysa birini öldürmüş mahkûmlar için durum farklıydı. Bizim gibilere besledikleri şey tam olarak saygı değildi. Daha çok kudurmuş bir köpeğe duyulan saygıya benziyordu. İnsanlar etrafımızdan dolanıyordu. Burada kimse katillerin yemek yapmasını ya da yemeğe dokunmasını istemiyordu. Mahkûmlar katilin elinden yemekten çekiniyordu.

Georgia ve Violeta dönüp gitti. Aurora yanımda yavaşça hareketlendi.

Hem acıktım hem de susadım, dedi. Çikleti olan var mı?

Aurora, aynı Maria gibiydi. Maria da çikletin yemek ve su yerine geçen bir şey olduğunu düşünürdü. Maria aklıma düşünce gözlerimi ellerimle kapatmak, hapishaneden uzaklaşıp kara avuçlarımda kaybolmak istedim. Maria'yı, üvey kardeşimi, tavşandudağıyla lanetlenmiş tatlı arkadaşımı en son gördüğümde kolunda bir kurşunla Acapulco'daki kliniğin acil servisinde bir odaya alınıyordu.

Hücreye dönelim de aramanı yap, dedi Luna. Yakalanmak istemezsin herhalde, başka yere adım attığın anda seni enselerler.

Ayaklandık ve binanın içine yürüdük. Aurora geride kaldı, beton zeminde kıvrılıp yatmaya devam etti.

Georgia herkesle dalga geçer, dedi Luna. Kendini kötü hissetme. Kolumun durumunu hiç sallamaz mesela. Bana durmadan

bir şeyler fırlatıp tutmam için bağıırır. Bana bazen “Tut-tut” der. Takma adım bu.

Sadece lacivert-bej renklerinden ibaret dünyaya adım atınca, gözlerim yeşillikleri, sarı ve kırmızı papağanları, mavi okyanusu ve gökyüzünü aradı. Betonun renksiz rengi beni aynı anda hem yakıyor hem de üşütüyordu. Hâlâ haşere ilacı kokan hücreme gelip annemi aradım, ama aradığım sadece o değildi. Aynı anda yaprakları, palmiye ağaçlarını, kırmızı karıncaları, açık yeşil kertenkeleleri, sarı-siyah ananasları, pembe açelyaları ve limon ağaçlarını da aradım. Gözlerimi kapadım ve bir bardak su için dua ettim.

Luna yanıma oturdu. O kadar yakındı ki göğüs kafesini benimde hissediyordum; normalde orada kolu olması gerekiyordu. Yüzü beklenti ve umutla doluydu.

Dua edelim de biri açsın, dedi.

Luna bana o kadar yakın duruyordu ki sanki terliklerimi ayağına geçirmek ve hapisane üniformamın içine, hatta derimin altına girmek istiyordu. Sanki annesini arayan ben değilim de oydu.

Annem tabii ki tepedeki açıklıkta gece gündüz ayakta bekliyordu. Yorgunluktan tepeden tırnağa her yanı ağrıyıp kopana kadar telefonu havada tutmuştu. Orada nefes nefese ayakta dikildiğini biliyordum. Yanında başka kimse yoktu. Herkes dağdan ayrılmıştı, orada tek başına kalmış, dünyamızın nasıl paramparça olduğunu düşünüyordu. Paula kaçırılmıştı, sonra da annesiyle birlikte dağdan temelli gitmişti. Ruth kaçırılmıştı. Augusta AIDS’ten ölmüş, Estefani’ye Mexico City’de büyükannesi ve kardeşleriyle yaşıyordu. Maria ve annesi kimbilir neredeydiler, toprağımızı ve göğümüzü terk etmişlerdi. Mike’ın yaptıklarından sonra saklanmak için bir yer bulmaları gerekiyordu. Guerrero eyaletinde kimse birinin gelip seni yakalayıp yakalamayacağını merak etmezdi; gelip seni her türlü yakalayacaklarından emin olurdun, o yüzden bulunduğun yeri sorgusuz sualsiz terk ederdin.

Annem bizim dağda yaşayan son insandı. Karıncalarla, akreplerle ve akbabalarla birlikte tek başına ayakta duruyordu.

Telefon bir kere çaldı ve annem hemen açtı.

Tanrı'ya şükürler olsun ki hayatım boyunca hırsızlık yaptım, Ladydi!

Ağzından çıkan ilk şey buydu.

Tanrı'ya şükürler olsun ki hayatım boyunca hırsızlık yaptım, Ladydi!

Ağzından çıkan ikinci şey de buydu.

Her şeyi satacağım. Şükürler olsun ki hayatım boyunca hırsızlık yaptım ve şimdi her şeyi satabilirim. Ladydi, beni dinle. Evin arkasında bir süt tenekesinin içinde gömülü beş altın zincir, bir sürü küpe, altı gümüş çay kaşığı var. Kimin aklıma gelir ki oraya bakmak? Harika değil mi? Neredesin, söyle bana, tatlı bebeğim benim. İki gün içinde yanına geleceğim. Hoşça kal.

Sonra da telefonu kapattı. Ona nerede olduğumu söylememi bile beklemedi.

Geliyor mu, diye sordu Luna.

Evet. İki gün içinde.

Benim annem asla gelmez, dedi. Guatemala'da. Burada olduğumu bile bilmiyor. Küçük kızının bir kolunu kaybettiğini bile bilmiyor. Bilse de umurunda olmaz.

Kolun umurunda olmaz mı?

Onu tanı mıyorsun.

Sen onun kızıydın.

Beni gördüğünde kolumu nerede bıraktığımı soracaktır; sanki hırcamı ya da şapkamı bir yerde bırakmışım da geri dönüp almam gerekiyormuş gibi. Beni tek kolumla yanında istemeyecektir. Bu şekilde tarlada çalışamayacağımı, ayrıca hiçbir erkeğin benimle evlenmek istemeyeceğini söyleyecektir.

Ama durumu anlamak zorunda.

Bana bu halde ne taşıyabileceğimi soracaktır.

Haydi ya?

Ben kolumu gömmedim, dedi Luna. İnsanlar uzuvlarını gömer mi?

Bilmiyorum.

Ben de bilmiyorum. Nerede olduğundan ya da başına ne geldiğinden haberim yok.

Neden Guatemala'dan ayrıldın?

Çünkü dolarlarım olsun istedim. Guatemala'daki hayatımdan nefret ediyordum.

Kötü müydü?

Kocam beni her gün dövüyordu. Yok, hayır aslında, beni tam olarak dövmüyordu. Yüzüme tokat atıyordu. Aynen bunu yapıyordu. Şak, şak, şak. Bütün gün. Yanağım elinin bir parçasına dönüşmüştü.

O zaman tek başına geldin?

Evet, diye yanıtladı Luna. Bundan daha kötüsü yoktur, diye düşündüm ama yanılmışım.

Evet, yanıldın.

Herkes kuzeye gitmeye çalışıyor, dedi. İnsanların ABD sınırından geçirdikleri şeyleri görsen inanamazsın. Siyah deri tabakalarına benzeyen kurutulmuş iğneli vatoz yığınları gördüm ben sınırda. Orkidelerle dolu kutular gördüm. Polis, tırları ve otobüsleri x-ray'den geçirir ve x-ray'de göçmenlerin beyaz kemikleri görünür. Raşitizm yüzünden bükülmüş insan kemikleri, pumalar ve kartallar görünür, kuş iskeletleri görünür. Bir adamın ceketinin cebinden iki yavru tukan çıkmıştı mesela.

Doğrudur, dedim. Acapulco'da da insanlar kaplumbağa yu-murtaları çalarlar.

Luna acele etmemizi söyledi, Georgia'ya telefonunu geri vermemiz gerekiyor. Eğer hemen geri vermezsek bir daha asla ödünç vermez. Dakikaları sayıyordu.

Hücreden çıktık ve mahkûmların bir araya geldiği geniş salona döndük. Yavaş yavaş akşam çöküyordu. Kimi mahkûmlar atölyeye katılıyorlardı. Orada kolaj, resim, bilgisayar, okuma ve yazma dersleri veriliyordu.

Salondaki diğer mahkûmlarsa saçlarını yaptıırıyordu. İki kadın küçük bir aynanın karşısına geçmiş, takma kirpik takıyordu.

Georgia, Violeta ile birlikte bir masada oturuyordu. Çikolata ambalajının içine sakladığım telefonu ona uzattım ve teşekkür ettim.

Bir şey değil, prenses, dedi. Sen benim prensesimsin, ne zaman istersen alabilirsin.

Teşekkür ederim.

Nüfus kğidını buraya getirtecek, değil mi, dedi Georgia, Luna'ya. Ona söyledin, değil mi?

Evet, dedi Luna.

Kaç yaşındasın?

On altı.

Burada olmak zorunda değilsin, biliyorsun, değil mi? Yasalar senin hâlâ ocuk olduğunu söylüyor, prenses.

Annem nüfus kğidımı getirecek. Biliyor.

On sekiz olmadan buradan ıkman lazım, yoksa asla çıkamazsın. Doğru, değil mi?

Violeta başıyla onayladı. Benim başıma gelen şey bu. Ben on yedide girdim içeri, ama on sekiz olunca otuz yıla mahkûm edildim.

On sekiz olmadan ık buradan! Doğum günün ne zaman?

Kasım.

Epey vaktin var, dedi Georgia. Ama acele et. Acele! Bunu söylüyorum çünkü sen benim prensesimsin.

Violeta ksrd. Ellerini kalçalarının üstüne koymuştu ve uzun tırnakları karnına doğru kıvrılmıştı.

Burada kalırsan şunu bellemen lazım; burada bundan başka bir şey yok. Eğer bundan başka bir şey olabileceğini hayal edersen hayatta kalamazsın, dedi Violeta boğuk sigara tiryakisi sesiyle.

Kahretsin, kızı bunu söylemen şart mıydı? Ne yapmaya çalışıyorsun, kalbini mi kırmak istiyorsun, dedi Georgia.

Tabii ki. Kalbinin kırılması gerek, dedi Violeta.

Akşam hücrede yatakta uzanıp Luna'yla konuşmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Kimi kadınların hücrelerinde radyoları vardı ama Luna'nın hiçbir şeyi yoktu. Işığı da yoktu, çünkü tavandaki aydınlatma tesisatına ampul alacak parası yoktu. Parayla tuvalet kâğıdı almıştı.

Karanlıkta Luna'nın üstündeki ranzada, şiltesiz beton ya-
tağında uzandım. Odada hâlâ ilaçlamadan kalan keskin koku
vardı. Altımdaki ranzadan Luna'nın yumuşak sesi geliyordu.

Georgia'ya her baktığımda annemin güneşli havada yağmur
yağarsa çillerin çıkar demesini hatırlıyorum, dedi.

Öyle olunca gökkuşağı çıkar.

Evet ama çil de çıkar.

Violeta neden içeride?

Bir sürü erkeği öldürmüş ama burada olmasının sebebi ba-
basını öldürmüş olması. Pişman da değil. Durmadan bunu söy-
lüyor. Babası annesini öldürmüş. Violeta bunu annesi için yap-
mış, herkes doğru şeyi yaptığı konusunda hemfikir.

Uzun zamandır mı burada?

Evet. Babası ona hiç sarılmazmış ama onu öldürdüğünde,
adam öldüğünde yani, kızına sarılmış. Babasının kendisine sa-
rılması için onu öldürmesi gerektiğini söylüyor.

Violeta benden pek hoşlanmadı gibi.

O Georgia'yı seviyor. Hatta ona bir kolaj bile hediye etti.

Luna kimi mahkûmların kolaj atölyesine gitmeyi sevdiğini
anlattı. Atölyeyi bir adam veriyormuş, bir sanatçı, yıllardır ha-
pishanede dersler veriyormuş.

Dergilerden bir şeyler kesiyoruz, onları kartona yapıştırı-
yoruz ve hayat hikâyemizi anlatıyoruz. Sen de gelir misin, diye
sordu.

Evet. Tabii.

Kolaj yaptığında kendinle gerçekten gurur duyuyorsun.

Luna'nın yutkundüğünü ve altımdaki yatakta döndüğünü
duydum.

Peki Aurora, dedim. O neden burada?

Aurora. Aurora. Aurora. Luna, adını iç geçirir gibi tekrarladi.

Neden burada?

Aurora kahvenin içine fare zehri koymuş.

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey duvara kazınmış Tarzan kelimesi oldu. Sanki duvar, nerede olmadığını bana hatırlatmak için kazınmıştı. Etrafta ne kuş vardı ne bitki ne de çürümeye durmuş meyvelerin kokusu.

Luna çoktan uyanmıştı; hareket edişini duyuyordum. Sanki aşağıda bir sincap varmış gibi sesler çıkarıyordu. Naylon torbaları karıştırıyor, eşeliyor, etrafa fırlatıyordu.

Kahretsin, birisi çalmış, dedi. Kahretsin. Kahretsin.

Ne kaybettiğini soracak enerjim yoktu. Sessizce uzanmaya devam ettim. Koridordan bir bebek ağlaması duydum, kayıt bürosundaki karatahtadaki liste geldi aklıma. Bu hapishanede yetmiş yedi çocuk vardı ve sabahları epey gürültü yapıyorlardı.

Dün hapishanede dolanırken Luna'yla birlikte çocukların okulu olarak kullanılan iki küçük odadan geçmiştik. Çocuklar altı yaşına kadar hapishanede anneleriyle kalabiliyordu. Kadınlar kocalarıyla hapishanenin izin verdiği buluşmalarda hamile kalıyorlardı. Kimileri de gardiyanlar tarafından hayat kadını olarak satıldıkları adamlardan hamile kalıyordu. Bu buluşmalar tuvaletlerde gerçekleşiyordu.

Hapishanenin derme çatma okulunda duvara bir ağaç posterı asılmıştı. Hapishanede doğup büyüdüğünde hayatın boyunca hiç ağaç görmemiş olurdun. Okulun duvarındaki başka bir panoda da bir otobüs, bir çiçek, bir de sokak resmi vardı. Bir de ay resmi vardı.

Kahretsin, dedi Luna bir kez daha aşağıdan. Rujumu sen mi çaldın?

İlahi Luna, dedim, senin salyalı hapishane kuşu rujunu kim ne yapsın?

Aşağıdan gelen hışırtı kesildi.

İçimden çıkıp konuşanın annem olduğunu tabii ki bilemezdi Luna.

Aşağı indim, yatağının kenarına oturdum, makyaj yaparken onu seyrettim.

İşi bittiğinde rujunu ve rimelini buzdolabı poşetine koyup yatağın altına attı. Sonra bana döndü, eliyle çenemi tuttu ve yüzüme baktı.

Yakında anneni göreceksin ve buradan kurtulacaksın. Dayan, Ladydi. Erkenden düşüp de dizlerini yaralama, dedi.

Sen neden buradasın? Anlatmadın hiç. Çıkman yakın mı? Kolaj atölyesine gel. Eğlenceli geçiyor. Hepimiz gidiyoruz. Kim gidiyor?

Aurora, Georgia, Violeta ve birkaç kişi daha tabii ki. Ladydi haydi, yürü.

Parmak arası terliklerimi giydim, peşinden koridora çıktım.

Plastik masaların üstü dergi yığınları, kartonlar, anaokulu makasları ve yapıştırıcıyla doluydu.

Öğretmen kendini tanıttı, sonra bana dergilere bakmamı ve anlatmak istediğim hikâyemi yaratmak için fotoğraflar kesmemi söyledi. Öğretmenin adı Roma'ydı. Hapishanede yıllardır atölye veriyordu. Pek çok mahkûm, hayatları hakkında kolajlar yapmak için bu atölyeye katılıyordu, ama aynı zamanda Bay Roma'ya bayılıyorlardı. Adam ressamdı. Elllerinde beyaz boya lekeleri vardı. Uzun, açık kahverengi kıvrıkcık saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Elli yaşlarındaydı.

Bay Roma bana bir masa gösterdi ve benim için bir tabure çekti. Birkaç kadın daha gelip diğer masalara oturdular. Hepsinde lacivert üniforma vardı. Kimisi öğretmenin elini sıktı, diğerleri yanağından öptü.

Luna içine kartonlar istiflenmiş bir dolaba gidip oradan kendi kolajını çıkardı. Kartonlu dışlarının arasına kıştırıp tek eliyle makas ve yapıştırıcıyı aldı. Gelip yanıma oturdu. Tüm malzemeyi tek eli ve ön dişleri yardımıyla organize etmeyi gayet iyi başarıyordu.

Güneş görmeyen avludan bir mahkûm geçince sınıfta ani bir sessizlik oldu. Kadını daha önce görmemiştim ama burada yattığını duymuştum. Meksika'da herkes onu tanıyordu. Meşhur biriydi. Dört-beş mahkûm onu çevrelemiş, korumalığını yapıyordu. Kıvrırcık siyah saçları yukarı doğru taranmış, tıpkı bir taca benziyordu. Uzun boyluydu. Giysisi lacivert renkteydi ama durduğum yerden bakınca lacivert kadifeden olduğu anlaşılıyordu; tüylü bir örümcek gibi pırıl pırıl parlıyordu. Kolları altın bileziklerle doluydu, bütün parmaklarında, başparmağında bile, altın yüzük vardı. Mahkûmun adı Lourdes Rivas'tı. Lakabı "hemşire"ydi. Meksika'nın en önemli siyasetçilerinden birinin karısıydı. Yirmi yıldan uzun süre yöneticilik yaptığı Kızıl Haç'tan milyonlarca dolar hortumlarken yakalanmıştı.

Sınıftaki herkes, geçerken dönüp ona baktı.

Bir keresinde onunla ilgili bir haber dinlemiştim. Birisi, kadının yaptığı hırsızlık yüzünden binlerce ambulansın satın alınmadığını ve yüzlerce kliniğin inşa edilemediğini hesaplamıştı. Evi California'da, San Diego'daydı ve Meksika'daki yolsuzluklar hakkında bir belgesel için filme alınmıştı. Annemle o belgeseli seyretmiş, banyodaki lavaboların bile altından olduğunu görmüştük.

Korumalığını yapmaları için para ödediği bir grup mahkûmla birlikte avludan geçerken gözlerimizle onu takip ettik. Herkes ondan nefret ediyordu. Herkes onu öldürmek istiyordu. Öyle görünüyor ki, her Meksikalının hayatında çağırılan ama asla gelmeyen bir ambulans anısı vardı.

Masanın üzerinde, Luna'nın kolajının yanında benim kartonum duruyordu.

Luna *Vogue*'dan, *People*'dan, *National Geographic*'ten ve pembe dizi dergilerinden onlarca kol fotoğrafı kesmiş ve onları boydan boya kartona yapıştırmıştı. Bu uzuv mozaığının tam ortasında, bebek maması reklamından kesilmiş benzeyen, altı bezli, kocaman mavi gözleriyle iki bebek vardı. Luna iki küçük kızın tombik gövdelerine kırmızı kâğıt parçaları yapıştırmıştı; bunlar damla şeklinde kesilmişti ve bebeklerin karnından aşağı

doğru, kırmızı kâğıt kesiklerinden bir havuzun içine dökülüyordu gibi görünüyordu. Kırmızı kâğıt parçaları Sevgililer Günü kalplerine benziyordu.

Bu çocukları öldürdün mü, diye sordum. O an elimle ağzımı kapatmak ve kelimeleri içime geri göndermek istedim ama çok geçti. Kelimeler artık ağzımdan çıkmış, ikimizin arasında havada duruyorlardı. Luna onları yuttu.

Evet. Öldürdüm. Kırt kırt diye. Çocuklar yumuşacık şeyler. Bıçak vücutlarına sanki pastaya girer gibi kolaycacık giriyor.

Tarif verir gibiydi.

Çocuklar senin miydi?

Ah, evet, tabii, dedi. İki de benimdi. Benim küçük kızlarım. Neden peki?

Hep açtılar, dedi Luna. Hep parktaki salıncaklara gitmek istiyorlardı ve hiç vaktim yoktu. Zaten yeterince kız var ortalıkta. Daha fazlasına ihtiyacımız yok gerçekten.

Mahkûmlar atölyelere teker teker geldiler. Odanın başka yerlerinde örgü ve bilgisayar dersleri de veriliyordu.

Georgia ve Violeta gelip yanımdaki boş taburelere oturdular. Georgia temiz ve yeni bir lacivert eşofman üstü gitmişti. Ayrıca yeni tenis ayakkabıları ve ayakkabısının üstüne kıvrıdığı kalın yumuşak çoraplar giymişti. Masanın üzerine kırmızı bir çikolata kutusu koyup açtı. Günaydın prenses, dedi Georgia. İngiliz çikolatası, alsana.

Çikolatalar kahverengi mermerden yapılmış gibiydi. Bir tane alıp ağzımın içinde erittim. Kremamsı sütlü kakao ağzımın içini kapladı.

Georgia kolaj atölyesini moda dergileri yüzünden seviyordu. Dergiler ona kunduracıyla birlikte -Violeta, Georgia'nın erkek arkadaşına bu adı takmıştı- onlarca ayakkabıyı eroinle doldurmadan önceki zamanları, Londra'daki moda dünyasını hatırlatıyordu.

Violeta atölyeyi fazlasıyla ciddiye alıyordu. Yapıştırıcısını ve makasını kılı kırk yaran bir dikkatle yan yana koydu. Uzun tırnaklarını kırmak istemediği için eşyalarını başparmağının etli

kısmıyla tutarak yerleştirip önündeki alanı düzenledi. Başlamadan önce bir sigara yaktı ve sigarası bitene kadar kolajını seyretti. O gün ders boyunca peş peşe en az otuz sigara içti.

Kulak tırmalayan sesiyle bana kolajından bahsetti, hayat hikâyesini anlattı.

Şurası, dedi kolajın en sağını işaret ederek, hayatımın başladığı yer. Bak. Görüyor musun? O zamanlar mutluydum.

Kartonun orasına Violeta gül resimleri ve bir yün yumağıyla oynayan, beyaz-sarı tüylü iki yavru kedinin resmini yapıştırmıştı.

Sonra annemle babam kavga etmeye başladılar, dedi ve bir Brad Pitt resmini işaret etti; bu resim babasını temsil ediyordu.

Anneni nasıl dövdüğünü atlama, dedi Georgia.

Evet, onu korkunç şekilde dövüyordu, dedi Violeta. Ardından bir kek karışımı reklamından kestiği yaşlı kadın resmine işaret etti. Kavgaları yıllarca sürdü.

Şimdi en hüznü yeri geliyor, dedi Georgia. Mendilini çıkar.

Sonra bir adamla tanıştım, kötü bir adamla, dedi Violeta. Marlboro kovboyunun ve atının resmine işaret edip, bana uyuşturucu verdi, dedi.

Kolajda Marlboro kovboyuyla bir alev resmi (bir patlamaya benziyordu) arasındaki boşluğa Violeta şırınga ve hap fotoğrafları yapıştırmıştı. Bu uyuşturucu resimlerinin altına, kesilmiş harflerle “fahişe” yazmıştı.

Ben buydum, dedi.

Kelimenin yanına tıraş köpüğünden şampuana kadar bir sürü reklamdan erkek resimleri kesip yapıştırmıştı. Bu kim olduğu belirsiz erkek yüzlerinin arasında Pele’nin yüzünü seçebiliyordum.

Kolajımdaki devamlılığı takip edersen, diye açıkladı Violeta, bu olayın babamın ölümüne neden olan yangından sonra gerçekleştiğini net bir şekilde anlarsın.

Aferin sana, dedi Georgia, elindeki *Marie Claire* dergisinden gözlerini ayırmadan.

Tanıdığım yüzü işaret edip, bu adamı tanıyor musun, diye sordum. Bu Pele, tüm zamanların en iyi futbolcusu.

Emin misin?

Tabii ki.

Georgia gözlerini dergisinden kaldırıp kolaja baktı. Evet, aynen o, diye onayladı. Bu Pele.

Haydi ya, dedi Luna, kaybettiği kolu ve ölü çocuklarından oluşan kolajı üzerinde çalışırken.

Başka bir surat yapıştırıver üzerine. Ne olmuş yani, dedi Georgia.

Aurora o sırada bacağa sürtünen bir sokak kedisi gibi içeri süzülüp yanımıza geldi. Violeta'nın yanındaki tabureye ilişti, kollarını masanın üzerinde kavuşturup kafasını gömdü.

Bay Roma elleri ceplerinde bizim masanın yanında dikilip Violeta'nın kolajına baktı. Neredeyse bitiyor, dedi.

Tek bir parça eksik.

Öyle mi? Nedir?

Ben dürüst biriyim, biliyorsunuz öğretmenim ve suça meyilli genç bir kadını, biliyorsunuz.

Herkes bir an için durup suça meyilli olduğunu söyleyen Violeta'ya baktı. Luna o sırada yapıştırıcı sürdüğü kolajından kafasını kaldırdı. Aurora hiç kıpırdamadı ama durduğu yerde gözlerini açıp Violeta'ya baktı.

Benim suça meyilli genç bir kadın olduğumu biliyorsunuz, dedi Violeta. Buradan çıktığımda tek bir hedefim olacak, kendime ödül olarak sunacağım tek bir şey. Buradan çıkınca sizi tepeden tırnağa yiyip yutmak istiyorum. Sizi yatağıma almak istiyorum, sizi kollarıma almak, lezzetli ve tatlı kokunuzu içime çekmek, yani sizinle sevişmek istiyorum.

Ne diyeceğini görmek için bakışlarımızı Violeta'dan Bay Roma'ya çevirdik.

Tabii, Violeta, dedi Bay Roma.

Ben ciddiym, gelip kapınızı çalacağım.

Biliyorum.

Bay Roma'nın bunu yüzlerce kez duyduğunu tahmin ediyordum.

Bay Roma, dedi Violeta, siz bir erkek gibi kokuyorsunuz, gerçek bir erkek gibi.

Luna önüme bir karton koyduğu halde kolajım üstünde çalışmaya başlayamadım. Masadaki kör makası bir türlü elime alamadım. Sadece onlara bakmak bile anaokuluna geri dönmüşüm gibi hissetmeme neden oluyordu.

Onun yerine *National Geographic* dergisine göz attım. Sayfalarını gelişi güzel çevirirken denizinekleriyle ilgili bir makaleye denk geldim. Yavrularını besleyen denizineklerini gösteren beş fotoğraf vardı. Bu deniz hayvanları yüzgeçleriyle yavrularını tutarken sanki gülümsüyormuş gibi görünüyorlardı.

Hayatımı anlatmak için bir kolaj yapmama gerek yok, dedi Georgia. Ben buradayken o kahrolası herifin bir barda kimbilir kiminle, muhtemelen karısıyla Adele dinleyip domuz pirzolası yediğine eminim.

Violeta, Georgia'ya döndü: Kunduracıyı sakın aklından çıkarma, olur mu? Böyle aklına getirip getirip kafayı ye.

Belki çocukları bile vardır. Üç yıl oldu. Ona yazdığım hiçbir mektuba cevap vermedi, birine bile. Sen ne diyorsun bu duruma, prenses, diye doğrudan bana sordu.

Ladydi nereden bilecek, dedi Violeta. Ne diye ona sorarsın ki?

O benim âşık olduğum adamdı. Eğer bir kolaj yapacaksam, geri gelen bütün mektuplarımı yapıştıırırım kartona, olur biter. Kolajın adına da şöyle derim: "Gönderene Geri Gönderilenler."

Bir dakika boyunca kimseden ses çıkmadı.

Violeta eliyle Georgia'nın ağzını kapamıştı.

Aurora yanımızda kımıldandı, kollarını ileri uzattı.

Üzülme, dedi.

İşte kolunu o zaman gördüm; masanın üzerinde makasların, yapıştırıcıların, dergilerin arasında soluk, neredeyse beyaz renkte, dalgaların kıyıya vurduğu bir ağaç dalı gibiydi. Derisi o kadar paralanmıştı ki mor damarları sanki derisinin altında değil de üzerindeymiş gibi netti.

Kolunda haç, gamalı haç, Z harfi ve fare zehri şişelerinin etindeki kuru kafa ve kemikler gibi yazısız semboller vardı.

Sol kolunun iç kısmında da ortasında nokta olan bir yuvarlak vardı; sigarayla yapılmıştı: çember, nokta, pembe çember...

Bu sembolü görünce ağacın altında, çıplak toprağa oturmuş, her yanında böcekler dolaşan Paula geldi gözümün önüne. Paula o gün kolunu açıp bana doğru uzatmış ve derisinde sigara ile açılmış yuvarlak yarayı göstermişti.

Birisi, bir kadın, uzun zaman önce hepimizin bunu yapması gerektiğine karar vermiş, diye açıklamıştı Paula. Böylece bir yerlerde ölü bulunursak kaçırılmış kızlardan biri olduğumuzu bileceklerdi. Bu bizim işaretimiz. Sol kolumuzun iç kısmındaki, sigara yanıklarıyla yapılmış yuvarlak şekil, bir mesaj.

Masaya eğilip, yapıştırmacıların, boya fırçalarının, dergi yığınlarının arasından elimi uzatıp Aurora'nın kolunu tuttum. Onu bileğinden yakaladım ve kolundaki sembolü daha iyi görebilmek için iyice çevirdim. Kolu harita gibiydi.

Aurora sararmış gözlerini kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. Yüzü o kadar hüzünlüydü ki hayatında hiç gülümsememiş gibiydi. Yüz çizgileri sanki bugüne kadar hiç sevinçten buruşmamıştı.

Haşere ilacı buharından dolayı zarar görmüş, boğuk, astımlı, soluksuz sesiyle, sen gerçekten de o Ladydi misin, dedi. Paula'nın arkadaşı olan?

Kelimeler ağzından o kadar dikkatle döküldü ki sanki dişleriyle onları kırmaktan korkuyordu.

O gün o masada tüm hayat hikâyemi bu insan-kırkayaktan dinledim.

Aurora rüzgâr gibi hışırtılı sesiyle hikâyemi anlatırken herkes çıt çıkarmadan onu dinledi.

Luna, Georgia ve Violeta bir hapishanenin dinlenme odasında, bir atölye masasında Paula, Estefani ve Maria'nın hikâyesini öğrendi. Hayatım bir anda şekle kavuştu. Aurora bütün parçaları bir araya getirdi. Her şeyi birbirine bağlayan ortak nokta oldu.

Luna, Georgia ve Violeta, betonarme hapishane binasının içinde, doğup büyüdüğüm dağı hayal edip Meksika'nın en güzel kızının nasıl bizim orada dünyaya geldiğini dinlediler ondan. Maria'nın dudak ameliyatından, Ruth'un güzellik salonundan ve sonra Ruth'un ortadan kaybolmasından haberdar oldular. Aurora onlara Ruth'un çöpte bulunmuş bir bebek olduğunu anlattığında hiçbir şeye şaşırmayacak bir grup kadın mahkûm, kulaklarına inanamadı.

Aman Tanrım, dedi Luna. Kim bebeğini çöpe atıp ölüme terk eder ki?

Aurora güzel görünmemek için yüzlerimizi siyaha boyadığımızı ve saçlarımızı kestiğimizi, uyuşturucu kaçakçılarının yaklaştığını duyunca çukurlara saklandığımızı, haşhaş tarlasına gittiğimiz günü ve yere çakılmış askeri helikopteri de ayrıntılarıyla anlattı. Arada nefes nefese kalsa da Paula'nın baştan aşağı bitki zehrine bulandığı ve onu klozetteki suyla yıkadığımız günü de, Mike'ın her yere beraberinde götürdüğü tasmalı bir evcil iguana olduğunu fakat annesinin bir gün ondan iguana çorbası yaptığını da anlattı.

Bu hiç hoş değil, dedi Georgia.

İguana çorbası afrodizyaktır, dedi Aurora.

Kim bu Mike, diye sordu Violeta.

Maria'nın ağabeyi, diye açıkladı Aurora.

Annenin yerinde olsaydım, dedi Georgia bana, Ruth ortadan kaybolur kaybolmaz orayı terk ederdim. Annen neyi bekliyormuş ki?

Hayır, dedi, Violeta, ben asıl baban ABD'ye gidip de orada başka bir aile kurunca terk ederdim dağı. Sizi resmen toprağa gömüp unutmuş. Eminim New York'ta yaşayan ve İngilizce konuşan bir sürü kardeşin vardır.

Aurora, hayır hayır hayır, dedi. Ladydi'nin annesi dağdan asla ayrılmazdı çünkü umudu ve hayali Ladydi'nin babasının bir gün dönmesiydi. Bunu umut ediyordu ve evlerinden ayrılırsa babasının onları asla bulamayacağını düşünüyordu.

Aurora'ya baktım ve bir aynaya baktığımı düşündüm. Hayatımı benden daha iyi biliyordu.

Size bir şey daha diyeceğim, dedi Aurora. Maria, Ladydi'nin üvey kardeşi.

Yapma be, dedi Violeta. Daha neler! Elindeki plastik yapıştırıcı fırçasını fırlatıp ayağa fırladı. Sarıya boyalı uzun tırnakları havada eşekarıları gibi parıldadı. Ah ya! Hayır! Hayır! Hayır! Baban Maria'nın annesini mi becermiş! Daha neler!

Georgia elindeki dergiyi masaya fırlattı. Adi şerefsiz!

Zavallı annen, dedi Luna. Onu öldürmeliydi. Ben olsam öldürürdüm.

Georgia masanın üzerinde uzanıp Luna'nın elini okşadı. Biliyoruz, Luna, dedi Georgia. Bunu bize söylemene gerek yok. Öldürmek senin için her zaman tek çözüm yolu.

Ladydi'nin annesi bunu asla yapmadı. Bu Frank Sinatra'yı öldürmekle aynı şeydi.

Anlaşılan Paula hikâyemizi kusursuz bir şekilde anlatmıştı.

Aurora nefes nefese kalmıştı, hırlıyordu. Bu kadar çok konuşmak onu yormuştu. Dik durmak bile onun için yeterince zordu. Öne eğildi, kafasını kolunun üzerine koydu. Zayıf nabızı ince bileklerinde ve şakaklarında atıyordu.

Aurora'yı Violeta susturmuştu. Bu kadarı yeter, Aurora, dedi. Hikâyeni yarın bitirirsin.

Violeta yapıştırıcı fırçasını suyla dolu bir kavanoza bıraktı. Kalktı, pençe gibi eliyle haşere ilacı tüpünün askısını yakaladı, sırtına astı. Sonra da dişlerinin arasında sigarasıyla Aurora'yı bir gelin ya da bebek gibi kucaklayıp götürdü. Pençeleriyle tavşan yakalamış yırtıcı bir kuşa benziyordu. Haşere ilacı tüpü -ve tabii Aurora'nın bizzat kendisi- Violeta'nın yanan sigarasına bu kadar yakınken alev almazlar mı, diye geçirdim içimden.

Violeta'nın babasını öldürdüğünü biliyor musun, prenses, diye sordu Georgia.

Başımı hayır dercesine salladım.

Ona söylemedin mi, Tut-tut?

Sormadı ki, dedi Luna.

Sormazsan kimse bir şey anlatmaz hapishanede.

Belki de bilmek istemiyordur, dedi Luna. Herkes bilmek istemez ki.

Haydi canım! Konu cinayet olunca herkes her şeyi bilmek ister! Elindeki dergiyi masanın ortasındaki dergi yığınının üstüne bıraktı.

İskoçya'yı arama zamanı, deyip Violeta'nın biraz önce kucağında Aurora'yla birlikte çıktığı koridora yürüdü.

Georgia her akşam Edinburgh'daki babasını arardı. Babasının tek çocuğuydu. Küçüklüğünden beri annesiyle görüşmüyordu. Annesi ikisini terk edip âşığıyla kaçmıştı. Georgia'nın babası parasının çoğunu Georgia'nın hapishanede ihtiyacı olan her şeye sahip olması için harcardı. Babası Georgia'nın avukat masrafları için küçük evini bile ipotek ettirmişti; Georgia'nın İngiltere'ye iade edilmesi için uğraşıyorlardı. Georgia ayakka-bıların eroinle dolu olduğunu bilmediğine yemin etmiş olsa da kimse ona inanmamıştı.

Peki ya ihanet, dedi Luna.

Sence doğru mu, dedim.

Tabii ki doğru. Benim altın bir kuralım var. Erkeğe inanacağıma kadına inanırım.

Hapishanedeki herkes Georgia'nın erkek arkadaşından nefret ediyordu.

Adam buraya gelse onun için hiç iyi olmaz, dedi Luna.

Gerçek şu ki, hapishanede sevilen tek bir erkek vardı, o da Georgia'nın babasıydı. Adam efsaneye dönüşmüştü. Hapishanede babası tarafından sevilen tek bir kadın yoktu, tek bir kadın bile! Kadınların hepsi Georgia'nın babasının para ayarlamasını ve Meksika'ya gelip onları ziyaret etmesini umuyordu. Onunla tanışmak istiyorlardı ve "Georgia'nın Babasını Meksika'ya Getirelim" fonu başlatmak gibi bir projeleri vardı. Violeta onun adını koluna dövme yaptırmıştı. Kolunda kare bulmacadaki gibi yukarıdan aşağıya mavi harflerle "Tom" yazıyordu.

Georgia'nın yeni kıyafetleri, ayakkabıları, nevresimleri ve banyo ürünleri vardı; babası ona her hafta birtakım paketler ve

para gönderiyordu. Hücresi İngiliz şekerlemeleriyle doluydu. Georgia Cadbury çikolatalarını ve kırmızı ambalajlı Maltesers'lerini herkesle paylaşıyordu.

Georgia babasını aramak için yanımdan ayrılınca ortalık bir anda serinledi, ardından gök gürledi. Koridordan içeri camsız pencerelerden esen soğuk hava girmişti.

Bay Roma eşyalarını odanın arka tarafındaki küçük metal çekmeceye kaldırdı. Luna ayaklanıp kendi kolajıyla birlikte bütün kartonları arka taraftaki masanın üzerine serdi. Ben de dergileri bir araya topladım.

Öğretmen Luna'yla vedalaştı. Benimle vedalaşırken yanağımdan öptü. Atölyeye hoş geldin, dedi. Umarım yine gelirsin.

Bira kokuyordu.

Öptüğü yeri silmedim.

Luna'yla hücremize gitmek üzere yavaşça oradan uzaklaşırken yanağımdaki ıslak erkek salyası kendi kendine kurudu. Öpücüğü sanki yanağımda bir iz bırakmıştı, saatler sonra hâlâ öptüğü yeri hissediyordum. Kadınlar hapishanesinde bir erkeğin seni öpmesi her türlü doğum günü ya da Noel hediyesinden, bir buket gülden, sıcak bir banyodan bile güzeldi. Yıllarca bu hapishanede yaşadığımı; sadece atölye günleri ve yanağımdaki erkek öpücüğü için yaşadığımı hayal ettim. O öpücük yağmurdu, güneş ışıydı, dışarının tatlı havasıydı. Evet. Eğer gerekirse o öpücüğü tekrar yaşamak için hayatım boyunca orada oturup kartonlara aptalca şeyler yapıştırabileceğimi iyi biliyordum.

O gece ben beton ranzanın üst yatağında karanlıkta yatarken Luna hiç durmadan konuştu. İlk akşam bana iyilik olsun diye benimle konuştuğunu düşünmüştüm ama şimdi anlıyordum ki karanlığı doldurmak zorunda olduğu için konuşuyordu. Geveze sesi beni rahatlatıyor, uykumu getiriyordu.

Her şeyi anlatmak için sadece yirmi altı harf olduğuna inanabiliyor musun, dedi. Aşk hakkında, kıskançlık hakkında ya da Tanrı hakkında konuşmak için sadece yirmi altı harf var.

Evet.

Gündüzün kelimeleriyle gecenin kelimelerinin aynı olmadığını farkında mısın peki, diye sordu Luna.

Evet.

Karanlıkta hapishanenin yakınlarından geçen tırların ve otobüslerin seslerini duyabiliyorum. Dışarının sesleri ancak ve ancak geceleri ve sabah erken saatlerde duyuluyordu.

İki yıldır buradasın madem, neden hâlâ hüküm giymedin ya da kendi ülkeneye iade edilmedin, diye sordum.

Prenses, ne avukatı aradım ne Guatemala Konsolosluğu'nu ne de ailemi. Bence herkes çoktan burada olduğumu unuttu.

Seni özlediklerine eminim.

Hayır. Dünya bir insanı nasıl tamamen unutabilir diye sorabilirsin ama olan şey bu.

Peki buradakiler merak etmiyorlar mı durumunu?

Bu konuyla bir şekilde ilgilendiğimi düşünüyorlar. Hiç kimse benim buradan başka bir yerde olmak istemediğimi aklına getirmiyor, ama gerçek bu.

Burada mı kalmak istiyorsun?

Bazıları dışarısı yerine içeride kalmayı ister, dedi Luna. Buradan daha iyi bir yerde yaşamadım. Köyümdeki herkes hükümet tarafından katledildi.

Guatemala'da mı?

Sadece iki yıl içinde bütün ailemi kaybettim. Her an buz gibi bir kurşunun bedenime isabet edebileceğini düşünerek yaşıyordum. Buz gibi bir kurşun.

Kolaj atölyesi sırasında bir esinti halinde başlayan rüzgâr artık güçlenmişti, soğuk hava sert bir şekilde binanın içine doluyordu.

ABD'ye gitmenin daha iyi olacağını düşündüm. Ama sonra bütün o hikâyeleri duydum, dedi Luna.

Hiçbir şeyin bundan kötü olamayacağını söylüyorlar.

İnsanların susuzluktan ölmek için kollarını kesip kendi kanlarını emdiklerini duydum. Çölde yani. Arizona'da. Çölü geçmeye çalışan ama geri gönderilen, her yanı kesikler içinde bir adam gördüm. Şanslıysan bir sınır muhafızı seni kurt gibi avlar.

Ama eğer Z'ler gibi bir uyuşturucu karteli seni kaçırırsa, işte o zaman kendini ölü göçmenler arazisinde bulursun. Orası özel bir ölüm mekânıdır, orada ne nüfus kâğıdın ne de mezar taşın vardır ve bundan daha kötü bir şey yoktur. Luna sınır muhafızından bahsettiğinde aklıma sadece Julio geldi. Onu bana geri getirecek bir dua yoktu.

İlk dev yağmur damlaları çatıya düşmeye başlayınca havaya suyla çimento karışımı bir koku yayıldı.

Babam ABD'de, dedim.

Düşünsene, ölmeden önce son gördüğün şey sana ateş eden bir silah. Cennete gitmeden önce hayatında gördüğün son görüntünün bu olduğunu hayal etsene. Sence son gördüğün şeyin bir önemi var mı?

Babam New York'ta, dedim.

Bütün o ölü insanlarla aynı mezarlığa gömülmeyi hiç istemem. Ben ölünce bedenimin yakılmasını istiyorum. Sen?

Üşüyorum.

Evet, soğuk.

En yakın zamanda kendime bir battaniye bulmam lazım, yoksa hasta olacağım.

Aşağı gelip benimle uyuyabilirsin, diye teklif etti Luna. Benim için sorun yok.

Doğrudum, yatağın kenarından aşağı kaydım. Luna bana yorganını açtı.

Haydi gir altına, dedi.

Birlikte yorganın altında kıvrıldık, teninin sıcaklığı tenime işledi.

Sıkma canını, dedi ve sarıldı. Olmayan kolunun hayaletinin bana sarıldığını hissedebiliyordum. Luna yorganı ucundan yakalamak için dişlerini kullandı, onu çenemize kadar çekti.

Daha önce akrelerin merhametine şahit olmuşum. Şimdi de bir katilin merhametiyle tanışmışım.

Aurora'nın hücresi haşere ilacı gibi kokuyordu. Benimkinden daha büyük bir hücreydi; içeride iki ranza vardı, orada dört kadın kalıyordu. Ayrıca bir klozet, bir lavabo, bir de küçük duş vardı; hepsi hücrenin arka tarafında yan yana yerleştirilmişti.

Aurora'ya dışarıdan kimse yardım etmiyordu. Bu yüzden içeride kimsenin yapmak istemediği işleri yapmak zorundaydı. Bir yıldan uzun süredir mahkûmdu ve o zamandan beri hapis-haneyi kendisi ilaçlıyordu.

Odada ondan başkası yoktu. Alt taraftaki yataklardan birinde yatıyordu, başıyla içeri girmemi işaret etti. Yatağının kenarına oturdum, yorganın altındaydı. Yatağın içinde duvar tarafına istiflenmiş onlarca market torbası ve hortumlarıyla birlikte iki haşere ilacı tüpü vardı. Aurora'nın gözleri bakışlarımı takip etti.

Odanın içinde eşya koyacak yer yok, dedi. Hepimiz eşyamızı yatağımıza koyuyoruz.

Aurora'nın torbaları kıyafetlerle ve mahkûmların ona verdiği şeylerle doluydu. Hapishanede bir batıl inanç vardı; buradan çıkarken eşyanı yanına alırsan buraya geri dönerdin. Aurora bir istifçiydi, ona verilen her şeyi alırdı.

Buradan giderken eşyalarını bana vermeyi unutma, dedi.

Benim hiçbir şeyim yok ki, dedim.

Ama olacaktır, illaki olacaktır.

Şeffaf torbalardan birinin içinde bir sürü saç fırçası ve kaşık görünüyordu.

O sabah, Luna bana hem haşere ilacı tüplerinin kokusundan hem de Aurora'nın her şeyi istiflemesinden dolayı kimsenin onunla aynı hücrede kalmak istemediğini söylemişti. Luna onunla aynı hücrede kalanların her fırsatta hücreden kaçtıklarını, avluya çıktıklarını ve herkesin yemek ya da atölyeler için

bir araya geldiği büyük salona gittiklerini söylemişti. Yani Aurora bütün gün hücrede tek başına kalıyordu. Çoğunlukla da uyuyordu.

Georgia ona Uyuyan Güzel diyor, dedi Luna. Yorgun olduğu için değil rüyaları tercih ettiği için uyuyor. Aurora haşere ilacı tüpünün ağzını açıyor, içerideki zehri kokluyor, diye devam etti Luna. Gazı derin derin içine çekiyor ve bu da onu uyutuyor. Bu onun uyku iksiri.

Aurora'nın yatağında otururken koku gerçekten çok güçlüydü. Koku yatağına, eşyalarına, giysilerine ve derisine nüfuz etmişti. Tek bir böcek bile yanına yaklaşamazdı.

Aspirinin var mı, diye sordu.

Zehirli gazla dolu darmadağın hücrede Aurora'nın Paula'yla McClane'in çiftliğinde tanıştığını öğrendim.

Paula'nın geldiği gün McClane'in kızının on beşinci doğum günü partisi vardı, dedi Aurora. Kaçırılmış diğer kadınlarla birlikte bir çadırdaydım. Çoğu ABD sınırını geçmeye çalışırken alınmışlardı. Adamlar durmadan gelip bizi inceliyordu. Ben diğerlerinden büyüktüm. Üçüncü kez satılmıştım. Paula, Acapulco'nun yakınlarından geldiğini söyledi. Çok güzeldi.

Başımila onayladım. Evet, öyleydi.

Bir zamanlar gerçek bir topluluk olan öfkeli kasabamızı düşündüm; uyuşturucu kaçakçılarının ve ABD'ye göçün yasadışı dünyası yüzünden mahvolmuştu kasabamız. Öfkeli toprağımız artık parçalanmış bir yıldız kümesiydi ve her bir ev küle dönmüştü.

Aurora nefes almakta zorlanıyordu. Dirseklerinin üzerinde doğruldu ama yorganın altından çıkmadı. Ben yatağın kenarına tünemiş vaziyetteydim çünkü etrafında bir sürü şey vardı. Hiç yer yoktu. Aurora'nın yatağı çöplüğe dönmüştü.

Beni Tijuana'da bir uyuşturucu baronunun oğlu aldı, dedi. Bu sebeple McClane'in çiftliğinde yaşamadım ama sık sık bir-birimizi ziyaret ederdik, ayrıca partiler olurdu. Bazen ben Matamoros'a giderdim, bazen de onlar Tijuana'ya gelirlerdi. Yani Paula'yı öyle sık sık görmezdim ama birkaç kere gördüm.

Bir keresinde bir doğum günü partisi için McClane'in çiftliğine gitmiştim. Paula'nın kolunda Yamyam'ın Bebeği dövmesi vardı. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. McClane'in takma adlarından biri Yamyam'dı. Ona bu adı takmışlardı çünkü her zaman insan yemekle, özellikle kadınları yemekle ilgili espriler yapardı.

Gerçekten insanları yiyor muydu?

Çok güzelsin, kolunu ısırıp yemek istiyorum, gibi şeyler söylerdi. Seni biraz tuzlayıp tortillaya saracağım, gibi şeyler. Hepimiz bu adamlara kendimizi verdiğimizde bunun bulaşık yıkamak ya da kapının önüne çöp çıkarmak gibi bir şey olduğunun farkındaydık.

Ne demek istiyorsun?

Pisuardan farkımız yoktu yani.

Aurora öksürdü, suyla dolu plastik bir şişeye uzandı, büyükçe bir yudum aldı. Bitirince şişeyi bana uzattı. İçmek istemedim çünkü çok hasta görünüyordu, yine de bir yudum aldım. Onun tükürüğünü içtiğimi biliyordum.

Paula'nın dövmesi yeniydi, diye devam etti Aurora. Öyle bir dövme yaptırmasına şaşırmışım ama belki de başka çaresi yoktu.

Evet, dövmesi vardı. Ve sigara yanıkları.

O adamlar dövmeciye gitmeyi çok severlerdi, Tijuana'da hep gittikleri bir yer vardı. McClane sırtına Aziz Ölüm, göğsüne Guadalupe Bakiresi yazdırmıştı. Paula'yı bir daha görmedim, vedalaşamadık.

Eve dönmeyi başardı. Dönmesini beklemiyorduk.

Rivayete göre kaçmayı başarmıştı. Bir akşam çiftlikten yürüyerek çıktığını söylediler, yürümüş, yürümüş ve geri dönmemişti. Onu öldürmüş olabileceğini düşündük. Asla bilemezsin. Onun ABD sınırını geçmeye çalışmadığını umuyorduk çünkü bir kez daha kaçırılabilirdi.

Peki senin başına ne geldi, diye sordum. Yatağında sırtüstü yatmaya devam ediyordu. Yastığı yoktu, o yüzden dümdüz yatıyordu.

Mutfak lavabosunun altından fare zehri aldım ve kahveye karıştırdım.

Aurora'nın gözleri o kadar solgundu ki aklıma Acapulco sahilindeki ölü denizanalarının açık mavi rengini getiriyordu.

Sen nerelisin, diye sordum.

Aurora, Baja California'dandı. San Ignacio köyünde büyümüştü. Babası tur rehberliği yapıyordu; botuyla turistleri California balinalarını görmeye götürüyordu.

Şuna bak, dedi Aurora.

Naylon torba yığınının altından bir karton çekip çıkardı. Bir sahil kolajıydı, suyun yüzeyinde bir balina vardı, dergilerden bir sürü denizyıldızı ve midye kabuğu kesip kahverengi kartona yapıştırmıştı.

Denizyıldızlarını siyah kâğıttan kestim, dedi. Hapishanede içinde denizyıldızı resmi olan bir tane bile dergi yok!

Sevdim, dedim. Çok güzel. Bana Acapulco'nun dışındaki sahilleri hatırlattı. Gerçi orada hiç balina görmedim.

Şunu anlaman lazım: İlk kaçırıldığımda sadece on iki yaşındaydım, diye anlatmaya devam etti. Küçücük bir balıktım, tuttuğun zaman denize geri attığın balıklardandım, çünkü yene-meyecek kadar küçüktüm. Bana da aynını yapmaları gerekirdi! Ama ben köydeki açık renk gözlü tek kızdım.

Aurora'nın gözleri, o cam tabanlı teknelerdeki camın rengindeydi.

Çiftlikte kimse inanmadı. Bütün kızlar içinde en tatlı ve en mülayim olan Aurora'nın böyle bir şey yapacağına kim inanırdı! Ama yaptım.

Aurora'nın gözlerine bakınca içini görebiliyordum, orada, derinlerde açık kahverengi kumlar ve midye kabukları vardı.

Beş adam öldürdüm. Çok da özel bir şey değil yani! Bir toplantı için çiftlikte bir araya gelmişlerdi. Tijuana'da bir hastanede ölmeleri iki gün sürdü. Doktorlar adamların zehirlendiğini teyit edince polisler gelip beni tutukladılar. Polis kahve fincanlarını test etti ve zehirlendiklerini onayladı. Oysa onları deterjanla defalarca yıkamıştım! Herkes fareler toplandığında kahveleri benim yaptığımı bilirdi. Herkes farelerin mutfağında, lavabonun

altında bir şişe fare zehri olduğunu bilirdi. Fareleri zehirlemeyec-
tektim de ne yapacaktım?

Aurora naylon torbalarından birini karıştırdı. İçi düğmelerle
ve paket lastiğiyle birbirine tutturulmuş bir yığın tırnak maka-
sıyla dolu, ağzı bağlanmış bir poşeti çözdü. Poşetin içinden ay-
rıca bir tomar gazete kupürü çıktı.

Al, bak. Bana inanmıyorsan, kendin oku. Gazeteye bile çıktım!

Gazetedeki haberi okudum, kupürü ona geri verdim; toma-
rın arasına geri koydu.

Erkekleri öldürdüğü için kendisiyle gurur duyuyordu. Bunu
yaptığı için adalet yerini bulmuştu.

Suyu kaynattım. Kahveyi ekledim. Kahvenin demlenmesini
bekledim.

Peki.

Fincanları bir kâse şekerle birlikte tepsiye koydum. Adam-
ların yemek odasında konuştuklarını duyabiliyordum. Demliğin
içindeki kahve çekirdeklerini karıştırdım.

Peki.

Durdu ve nefes almaya çalıştı. Nefesini sadece verebiliyordu.
Sadece akciğerleriyle değil, bütün bedeniyle inleyerek nefes al-
maya çalıştı, başaramadı.

Nasıl yaptın peki?

Sadece bir dakika sürdü. Gayet kolaydı. Lavabonun altından
fare zehri şişesini çıkardım. Zehri kahvenin içine döktüm. Çok
kolaydı. Sanki süt tozu ya da şeker eklemek gibiydi.

Uzanıp koluna dokundum. Teni hışır hışırdı, sanki deniz ku-
muyla kaplı gibiydi. Gözlerinin içine, oradaki deniz manzarasına
baktım; balinalar, yunuslar gördüm.

Bana biraz daha Paula ve McClane'den bahseder misin lütfen?

McClane'in kuzeyde sadece çiftliklerinin değil, aynı za-
manda Guerrero eyaletinde şirketlerinin ve mülklerinin de oldu-
ğunu anlattı Aurora.

Size yakın, dedi. Hiç görmedim ama diğer kadınlar bana
Acapulco'nun dışında bir malikânesi olduğunu anlattılar. Hatta

bir Noel'de oraya Kuzey Kutbu'nu inşa ettirmiş, uçakla geyik bile getirtmiş.

Evet, dedim. Ben de duydum bunu.

McClane'in atını çok sevdiğini, o kadar ki at ölünce onu insan gibi tabutun içinde bir mezarlığa gömdürdüğünü biliyor muydun?

Hayır, bundan haberim yoktu.

Söylediklerine göre kendisi de arabasının içinde gömülmek istiyormuş.

Mezarlıklar arabalarıyla gömülen adamlarla doluymuş. Bunu duymuştum.

Aurora şişeden bir yudum daha içti. Paula nasıl geri döndü, diye sordu. Onu gördün mü?

Kafasını şilteye geri koydu.

Sana McClane'in çiftliğinden bahsetti mi, diye sordu.

Paula'nın annesi onu biberonla besliyordu, hatta ona bebek maması veriyordu; Gerber marka mama, kavanozdan, dedim.

Aurora beni dinlerken esnedi. Gözleri birkaç kere kapanıp açıldı. Sonra yan dönüp uykuya daldı.

Ona baktım. Sakin, istirahat halindeyken, nefes almaya uğraşmazken yüzünden bir zamanlar güzel olduğunu anlayabiliyordum. Kaçırılmaya değer güzellikteydi. Bugünse otoyolda kaybolmuş, kötü beslenmiş bir sokak köpeğine benziyordu.

Ayak ucuna, naylon torbaların ve haşere ilacı tüplerinin arasına kıvrıldım ve ben de uykuya daldım.

Hapishanede ilk kez rüya gördüm. Zehirli gazlar yüzünden rüya gördüğümü biliyordum. Rüyamda Julio vardı. Çimenlerin üzerinde yan yana uzanmışız, Acapulco'daki mermer evin bahçesindeyiz. Yan dönmüşüz, birbirimize bakıyoruz. Vücudunun içini görebiliyorum. Derisinin altında yıldızları görüyorum ve ayı, onun uzayın bir parçası olduğunu, uzaydan geldiğini biliyorum.

Aurora'nın öksürük sesiyle uyandım, hâlâ uyuyordu. Oda artık loştu, orada saatlerdir uyuduğumu fark ettim. Sanki Paula'yı tanıyan, hayatımı bilen biriyle uyuyunca sonunda rahat bir uyku çekebilmiştim. Aurora beni alıp evime götürmüştü.

Gözlerimi açtım, Aurora'nın karşısındaki yatakta oturan bir siluet gördüm. Violeta'ydı karşımdaki.

Doğrudum.

Çıplaktı ve saçlarını bir havluya sarmıştı. Kulaklarının arkasından ve havlusunun altından birkaç damla süzüldüğünü görebiliyordum. Yerde, küçük duştan yatağına kadarki yol boyunca su izleri vardı.

Yatağında, duvar kenarında bir sürü pelüş oyuncağı vardı. O yığın içinde bir panda, bir zürafa ve en az dört oyuncak ayı seçebildim. Yatağı hayvanat bahçesine benziyordu.

Bütün vücudu dövmelerle kaplıydı. Benden taraftaki kolu-
nun üst kısmında yukarıdan aşağı doğru inen "Tom" yazısını görebiliyordum. Aynı kolun bilek çevresine dikenli tel gibi görünen bileklikler yaptırmıştı. Yatakta önünde başka bir havlu seriliydi, bağdaş kurmuş oturuyordu. Havlunun üzerinde birkaç mürekkep kavanozu duruyordu. Kavanozların içindeki kırmızı ve yeşil mürekkebi görebiliyordum. Havlunun üzerinde bir sürü şırınga ve uzun iğne de vardı.

Violeta bana baktı.

Günaydın, dedi.

Hâlâ sabah mı?

Baksana, dövme ister misin? Buradaki herkes dövmesi olsun ister. Aletlerim burada. İstersen sana dövme yapabilirim.

Violeta konuşurken Aurora yatağın içinde kıpırdandı, en sonunda uyandı.

Hayır. Daha değil, yine de teşekkürler. Buradan bir dövmeyle çıkarsam annem beni öldürür!

Violeta, onu rahat bırak, dedi Aurora.

Kimse dışarıdaki insanların senin için sadece üç gün ağladıklarını, sonra varlığını bile unuttuklarını söylemedi mi, prenses, dedi Violeta.

Uzanıp kolumun üst kısmını çimdirdi. Derimi parmaklarının arasında tutup sanki bir kilidin içindeki anahtar gibi çevirdi.

Dursana! Canım acıyor!

Neden, diye sordu, kolumu bıraktı, neden iyi insanlar hep haklı olduklarını düşünürler, ha?

Ben ne dedim ki?

Biz buradakiler diğer yanağını uzatan insanlar değiliz, dedi.

Luna eşikte belirdi. Elinde bej rengi kalın bir hırka vardı. Onu bana uzattı.

Bunu senin için aldım. Senin bu. Birisi bugün buradan çıktı ve bunun bende kalabileceğini söyledi. Haydi giy. Seni sıcak tutar, dedi.

Hiç düşünmedim. Hapishane o kadar soğuktu ki vücudum ıslak beton gibiydi. Doğruldu, hırkayı aldım ve üzerime geçirdim. Başka bir kadının kokusu sinmişti, ocağın üzerinde kaynayan pirinç gibi bir koku.

Bırakın da uyuyayım, dedi Aurora. Lütfen.

Violeta önce Luna'ya, sonra bana baktı. Biz burada her yatakta iki kişi yatarız, başlı kışlı yani, çünkü birinin ayağı ağzındayken uyumak, kokuşuk yüzüne bakıp kötü hapishane nefesini koklayarak uyumaktan iyidir.

Evet, dedi Luna. Biliyoruz.

Sizinse kendi yataklarınız var. Bu adil değil!

Kes artık, dedi Aurora. Dünya ne zaman adil oldu ki?

Haydi gidelim, dedi Luna.

Biz uzaklaşırken arkamızdan, dövme sana kendini iyi hissettirir, diye bağırdı Violeta. Bunu düşün. Fiyatım uygun.

Luna yanımda, hücremize doğru yürürken bugün de bitti diye geçirdim içimden. Bütün varlığımla çoktan yarına, pazar gününe odaklanmıştım; ziyaret gününe. Sadece bir gün kalmıştı, sonra annemi görecektim. Şu anda hapishanenin yakınlarında ucuz bir otelde kaldığımı hayal edebiliyordum. Bunu hissediyordum.

Ah şu Violeta! Ne doyumsuz, dedi Luna. Sevgiyi sadece tavuk yerken hissediyor. Mutluluğu sadece pırzola yerken hissediyor. Bir keresinde bütün bir pastayı tek başına yediğini gördüm.

O adamların hepsini neden öldürmüş, diye sordum.

Doyumsuz işte. Bence öyle. Öldürmek onun için yemek yemek gibi.

Yürürken Luna'ya rüyamı anlattım. Rüyamda bütün kâinatın Julio'nun içinde olduğunu söyledim. Kaderini rüyanda tayin ettiği için Tanrı'ya teşekkür etmelisin, ona uyarısı için teşekkür etmelisin, dedi Luna. Uzun zaman önce Tanrı'ya onun bütün mesajlarına uyacağıma dair söz verdim ben.

Sence rüyam ne anlama geliyor?

Gayet açık.

Yani?

Şu anlama geliyor, sen geçmişe geri dönmek istiyorsun. Oysa geçmişte kalan herkes geçmişte kaldı.

Sanmıyorum. Bence rüyamın anlamı bu değil.

Ne o zaman?

Tam bilmiyorum, anlayınca sana da söylerim.

O gece yatağıma tırmandığımda, bir dergiden kesilip bantla duvarıma yapıştırılmış, siyah gece elbisesi ve tacıyla Prenses Diana'nın bir fotoğrafını buldum karşımda. Hapishanedeki rengi atmış bej eşofmanlı halime kıyasla artık hayatta olmayan prensesin güzelliği bana kendimi fazlasıyla çirkin ve kirli hissettirdi. Fotoğrafı duvardan yırttım, avcumun içinde sıkıp buruşturdum. Gece elbisesinin siyah boyası parmaklarıma bulaştı.

Ertesi sabah Luna'yla avluya çıkıp güneşli bir köşeye oturduk. Avluda herkes kemiklerini ısıtmak için güneş ışığı arıyordu. Erkekler hapishanesinin geniş gölgesi açık avlunun büyük bir kısmını gölgede bırakıyordu.

Saat on birde avlu sohbet halindeki kadın gruplarıyla dolmuştu, güney duvarı tarafında bir futbol maçı devam ediyordu. Georgia'nın topun peşinde koşarken uçuşan sarı saçlarını görebiliyordum, Violeta da kenarda durmuş maçı seyrediyordu. Luna, bir sepetin içinde kahve ve çörek satan bir kadından ikimize birer fincan kahve aldı.

Luna maçı seyretmek istiyordu. Benimse içimden gelmedi. Gidip bir banka oturdum. O da avlunun diğer tarafına, Violeta'nın yanına gitti.

Ilık kahvemden bir yudum aldım ve birkaç dakika sonra, Aurora hapishane binasından avluya çıktı. Dışarının ışığıyla karşılaşınca sanki canı açıyormuş gibi gözlerini kısıp yüzünü buruşturdu.

Gelip yanıma oturması için ona el salladım. Yavaşça parmak ucunda bana doğru geldi; ağır çekim yürüyor ya da pandomim yapıyor gibiydi. Haşere ilacı tüpü sırtındaydı; kaplumbağa kabuğu gibi takmıştı onu.

Yanıma oturdu. Ayakları çıplaktı. Öyle yürümesinin sebebi buz gibi betona değen ayaklarının acımasıydı. Kalan kahvemi ona verdim.

Alsana, hepsini içebilirsin, dedim.

Soluk, kupkuru eli plastik bardağı kavradı. O sırada kolunun içindeki sigara yanıkları yeniden gözüme çarptı. Avlunun aydınlığında yanık izleri sedeften küçük aylara benziyordu.

Ayakkabıların nerede?

Birileri durmadan eşyalarımı çalıyor. Bu sabah ortadan kayboldular.

Ayakları soğuktan donmuş, morarmıştı. Bende plastik parmak arası terliklerim vardı hâlâ. Ayakkabım olsaydı ona verir miydim? Muhtemelen vermezdim. Hapishane sadece birkaç gün içinde beni değiştirmişti. Violeta'nın söylediği şeyi düşündüm; dışarıdaki insanların bizi üç günde akıllarından sildiklerini.

Tüpü Aurora'nın sırtından indirdim ve yüzü bana dönük oturmasını istedim. Ayaklarını kucağıma aldım ve onları hırkamlı sardım.

İkimizin de ayakkabıya ihtiyacı var, dedim.

Artık ne zaman Aurora'ya baksam, bana Paula hakkında anlattığı onca şey yüzünden, onun hapishaneden dışarıya uzanan bir yol olduğunu hissediyordum; Mexico City'nin sokaklarından geçip siyah otoyola uzanarak beni eve geri götüren bir yol.

Aurora kahvenin dibini içti, bardağı yere koydu ve uzanıp elimi tuttu. Benden daha büyük olduğu halde çocuk gibiydi. Eli yedi yaşında bir çocuğunki kadar küçüktü. Sanki karşıdan karşıya geçmesine yardım edecekmişim gibi tutuyordum elini.

Sohbetimiz, dün o bitik bir vaziyette -zehir yüzünden- aniden uykuya dalınca kesilmemiş gibi anlatmaya devam etti.

Paula'nın kaçtığına inanamadık, dedi. Onu bulurdu çünkü. Bunu biliyordu. Önünde sonunda bulurdu. Bunu biliyordu.

Onu bulduğunu sanmıyorum, dedim. Paula'yla annesi ortadan kayboldular. Evlerini terk ettiler. Bir yerde saklanıyorlar. Kimse nerede olduklarını bilmiyor.

Aurora elini elimden çekti ve sanki canı yanıyormuş gibi karnını tuttu.

Anlamıyorsun, dedi.

Ne?

Midem ağrıyor. Başım ağrıyor.

Burada doktor var mı?

Sadece pazartesi günleri. Ama ona gitmek istemiyorum. İlaçlama yapmama izin vermeyebilir, o zaman nasıl para kazanacağım?

Ama seni hasta ediyor.

Benim uyumamı ve rüya görmemi sağlıyor. Ama anlamıyorsun, dedi yeniden. Ladydi, anlamıyorsun.

Ne?

Aurora karnını tutup öne arkaya sallanmaya başladı. Gözleri kaydı, gözlerinin beyazı görünür oldu.

Dinle, dedi fısıltıyla.

Dinle, dedi fısıltıyla yeniden. McClane'i öldürdüğünde neden Paula'nın küçük kızını da öldürdün? Neden?

Üzgünüm. Ne dediğini anlamıyorum. Ne?

McClane'i öldürdüğünde, Juan Rey Ramos'u öldürdüğünde işte. Ne düşünüyordun? McClane'i öldürdüğünde neden Paula'nın küçük kızını da öldürdün? Neden?

Ağızından çıkan kelimeler havada donup kaldı, sanki ciğerlerine çekip dışarı üflediği zehre bulanmışlardı. Havada asılı duran kelimeleri uzansam yakalayabilir, avcumun içinde kuru yapraklar gibi ufalayabilirdim. Ağzımın içinde zehrin tadını hissedebiliyordum.

McClane'i öldürdüğünde neden Paula'nın küçük kızını da öldürdün, neden?

Kaktüsün üzerinde kuruyan elbiseleri görmüştüm. Küçük bir kızın o elbiselerin içindeki ince kollarını hayal etmişim. Neredeyse kurumuşlardı, sıcak esintiyle uçuşuyorlardı. Yerdeki kaktüsün yanında oyuncak bir kova ve oyuncak bir süpürge vardı.

McClane'i öldürdüğünde neden Paula'nın küçük kızını da öldürdün? Neden?

Kan bazen gül gibi kokuyordu.

McClane'i öldürdüğünde neden Paula'nın küçük kızını da öldürdün? Neden?

Gözlerimi kapadım ve radyoya dua ettim. Radyodaki şarkıya dua ettim. Acapulco'da defalarca dinlediğim şarkıya. Evi temizlerken dinledim. Sahilde dinledim. Cam tabanlı teknede dinledim. Dinledim. Dinledim. Juan Rey Ramos için yazılmış o nar-kotik baladı her yerde defalarca dinledim:

*Ölse bile yaşayan en güçlü adam o,
Ölse bile yaşayan en güçlü adam o,
Onu öldüren silah, kızını da öldürdü,
Hayaletlerini göreceksiniz, inci gibi bembeyaz
Birlikte, el ele, otoyolda giderken
Tanrı aşkına dua etmeyin, tek kelime etmeyin
Katledilmiş adam ve kızı için bu şarkımız.*

Pazar sabahı ziyaret gününe hazırlanmak için çoğu mahkûm erkenden kalktı. Kadınlar tırnaklarına ojeler sürdü, saçlarını tarayıp topuz yaptılar, ördüler ya da bütün gece kafalarında tuttukları büyük bigudilerle şekil verdiler. Daha önce hiç ziyaretçisi gelmemiş mahkûmlar bile süslendi.

Kadınlar hapishanesinin önündeki ziyaretçi kuyruğunun kısa olduğunu herkes bilirdi. Erkekler hapishanesinin önündeki ziyaretçi kuyruğuysa uzundu; yolun aşağısına uzanıyor, neredeyse on blok boyunca devam ediyordu. Ziyaretçilerin içeri girip onları görmesi saatler sürüyordu.

Bunu bana Luna söylemişti.

Daha ne olsun. Kimse kadınları ziyaret etmiyor. Herkes erkekleri ziyaret ediyor. Dünyanın nasıl bir yer olduğunu anlamak için bu kadarı yeterli.

Kadınlar hapishanesindeki kurallara göre ziyaretçiler önce avluya alınıyordu, yarım saat sonra da mahkûmları avluya salıyorlardı.

Saat on birde avluya çıkmak üzere koridorda sıraya girdik. Ben Luna ile Georgia'nın arasındaydım. Georgia'nın ağzında kocaman bir çiklet vardı, onu ağzının içinde döndürürken sesi dışarıdan duyuluyordu.

Başka var mı, diye sordum.

Buraya geldiğimden beri dişlerimi fırçalamamıştım.

Georgia kot cebinden bir parça pembe çiklet çıkarıp verdi.

Teşekkürler.

Dualarına sahip çık, pazar günleri bütün dinler buraya gelir ve onları senden çalmaya çalışırlar.

Avlu bambaşka bir yere dönüşmüştü. Sanki panayır yeydi. Herkes kırmızılara sarılara bürünmüştü. Ziyaretçilerin,

mahkûmlarla karıştırılmamaları için bej ya da lacivert giymeleri yasaktı.

Avlu yiyeceklerle dolu sepetler, parlak kâğıtlarla kaplanmış hediyeler taşıyan insanlarla doluydu. Bir kenarda bankta bekleyen beyaz elbiseler içinde dört rahibe vardı. Ortalıkta bir sürü çocuk koşuşturuyordu. Sanki her an bir baloncu ya da pamuk şekerci beliriverecek gibiydi.

Donuk mahkûm renkleriyle canlı renklerdeki ziyaretçileri gözümle tarayarak annemi aradım.

Onu göremedim.

Gelmemişti.

Sonra babamın bana doğru yürüdüğünü gördüm.

Ormanın içinden ben de ona doğru yürüdüm.

Papaya ağaçlarının altından, yürüdüğüm patikayı kaplayan örümcek ağlarını delip geçerken iguanalar sağa sola kaçıştı.

Etrafımdaki ağaçlardan burnuma portakal çiçeklerinin kokusu geliyordu.

Gelen kişi babam değildi.

Maria bana doğru kollarını açtı, o an kolunun üst kısmındaki daire şeklindeki çirkin yara izini ve kurşun yüzünden oluşmuş dev çukuru gördüm. Üst dudağında ameliyattan kalan o belli belirsiz izi de görebiliyordum.

Beni kucaklamak için açtığı kollarına doğru yürüdüm. Beni yanağımdan öptü.

Hayatımda ilk defa, teşekkürler baba, diye geçirdim içimden. Teşekkürler, baba. Onu bunu becerdiğin ve bana Maria'yı verdiğin için.

Maria'nın elini tuttum, onu avlunun kenarına, herkesten uzağa götürdüm. Bütün banklar doluydu, biz de sırtımızı erkekler hapisanesiyle avluyu ayıran duvara yaslayarak beton zemine oturduk.

Luna rahibelerle oturuyordu. Georgia ve Violeta gri tayyör giymiş bir kadınla konuşuyorlardı. Aurora ortalıkta yoktu.

En azından burada güvendesin, dedi Maria.

Maria bana annesinin öldüğünü anlattı. Bir grup adam evlerine ve annesine ateş açtığında, çukurun içinde saklanmış, her şeyi duymuştu.

Çukur beni kurtardı. Düşünsene, dedi Maria. Bir çukur bir insan kurtardı.

Bir keresinde beni de kurtarmıştı.

Ağaçlar, otlar onun kanına bulanmıştı, diye ekledi Maria. Kafamı kaldırıp yukarı baksam gökyüzünü de onun kanına bulanmış göreceğime emindim. Eminim ay da onun kanına bulanmıştı. Hep de öyle kalacaktı.

Başının tepesinden ensesine doğru Maria'nın saçlarını okşadım. Titriyordu.

Günlerce çukurdan dışarı çıkmaya cesaret edemedim. Çukurdan yukarıya baktığımda gökyüzünde akbabalar görüyordum.

Evet.

Karıncaların yürüyüşünü duyabiliyordum.

Evet.

Dört gün sonra o kadar susuz kalmıştım ki artık gözümden yaş gelmiyordu.

Evet, biliyorum.

Çok yalnızdım.

Evet.

Adamlardan biri anneme seni öldürdüğümüze şükret, dedi, daha kötüsü de gelebilirdi başına.

Evet.

Annem çukurda olduğumu biliyordu. Öldür beni, dedi adama.

Evet. Anlatmaya devam et. Her şeyi anlat, dedim Maria'ya.

Günlerce o çukurun içinde durdum. Yukarı baktığımda gökyüzü kana bulanmıştı.

Sonra ne yaptın peki?

Sizin eve koştum. Başka nereye gidebilirdim ki? Başka nereye gidebilirdim? Annen benimle ilgilendi, senin yatağında uyumama izin verdi.

Maria'ya sarıldım.

Yer burada ne kadar soğuk, dedi.

Evet, burada güneş bile soğuk.

Betonun üzerinde güneşin cılız ışıklarının altında otururken gökyüzünden cam yağmaya başladı. Yıldızlardan cam tozu yağıyordu.

Etrafımızdaki herkes bulutlara çevirdi başını.

Çıt çıkmıyordu.

Cam kırıkları aşağı düşerken çocuklar ellerini açıp tozları yakalamaya çalıştılar. Kristal parçaları ısıt ısıldı. Yerler, bütün yüzey kar gibi yağın camla kaplanmıştı.

Popocatepetl Volkanı, kül bulutunu hapishanemizin üzerine yağdırmıştı.

Üst düzey gardiyanlardan biri avluya çıktı ve ziyaretçilere gitmeleri gerektiğini duyurdu. Mahkûmlara da içeri girmelerini söyledi. Volkanın külleri mikroskobik cam kırıklarıyla doluydu ve ciğerlerimizi, gözlerimizi kesebilirdi.

Maria'yla ayağa kalktık. Siyah saçlarımız külden beyaza dönmüştü.

Paula'nın bebeği olduğunu biliyor muydun? McClane'denmiş. Hayır.

Mike, Paula'nın çocuğunu öldürdü. O gün yanımdaydım. McClane'i de öldürdü.

Maria eliyle ağzını kapadı. Bu onun tavşandudağını kapamak için yaptığı hareketti. Ameliyattan sonra da kusurlu yüzünü saklamaya devam etmişti.

Bizi bulacaklar, dedi parmaklarının arkasından. Titremeye başladı.

Ben o sırada Mike'ın arabasında oturuyordum, dedim. Bilmiyordum. Ben evin içinde değildim.

Küçük kızı gördün mü?

Elbiselerini gördüm. Annem nerede?

Burada. Evrak işlerini halletti. Sen on sekiz yaşın altındasın. Burada olmaman lazım.

Bir yıllığına çocuk hapishanesine gideceğim, sonra da buraya geri geleceğim. Her şeyi öğrendim ben. Bu işler böyle oluyor, Maria.

Yarın çıkacaksın. Annen bebeğini hapishanede görmek istemedi; kafeste bir tropik kuş ya da vahşi bir papağan gibi... Aynen böyle dedi. Bunlar onun kelimeleri.

Nerede peki?

Otelde. Sana sevginin bir duygu değil, bir fedakârlık olduğunu söylememi istedi.

Peki.

Yarın görüşürüz.

Peki.

Dikkat çekecek bir şey yapma. Belaya bulaşma. Göze batma.

Hoşça kal.

Al, sana sabun getirdim.

Bana bir şey verir misin?

Efendim?

Bana küpelerini ver.

Maria'nın bir çift yapma inci küpesi vardı. Neden diye sormadı, çok sevindim. Maria hep böyleydi. Asla neden diye sormazdı. Akli başında bir istekte bulunduğunu varsayardı.

Maria küpelerini çıkardı, avcuma bıraktı.

Yarın görüşürüz, dedi.

Ayağa kalktı, hırsızlardan ve katillerden oluşan kalabalığın arasından çıkışa yürürken arkasından baktım.

Kar gibi yağın cam kırıklarının içinden yürüdü.

O akşam küpeleri Luna'ya verdim.

Teşekkürler, dedi Luna. Burada başına gelenlere akıl sır erdirmeye çalışma, dedi.

Tanrılar bizim düşündüğümüzden daha öfkeli, dedi annem.

Bana söylediği ilk şey buydu. Yanıt beklemiyordu.

Hapishaneden çıkınca ağaçsız, çiçeksiz bir yerden geçtim. Çöpe atılmış giysilerle dolu bir araziydi, o kadar ki toprak sanki kumaştandı. Mahkûmların üzerlerinden çıkarıp geride bıraktığı bej-lacivert renklerde kumaşların arasından yürüdüm.

Yüzeyler hâlâ volkanik küllerle kaplıydı ve adımlarımız cam tozunun üzerinde iz bırakıyordu.

Annem bana kırmızı bir hırka verdi. Luna'nın verdiği hırkayı yere fırlattım, hırka yere düşer düşmez lacivert-bej renklerde kırkyamanın bir parçası oldu.

Hapishanenin dışındaki otoparkta annem bizim için bir taksi bekletmişti. Maria taksinin içindeydi. Taksinin arkasına, onun yanına bindik. Beni aralarına aldılar. Maria bir kolunu omzuma attı.

Güney otobüs terminaline, dedi annem şoföre.

Sonra bana, şu parmak arası terlikleri çıkar, dedi.

Çantasından bir çift tenis ayakkabısı aldı ve aşağı uzanıp sanki küçük bir kız çocuğuymuşum gibi terlikleri ayağımdan çekip çıkardı. Ardından terlikleri şekerleme ambalajı gibi camdan fırlatıp attı.

Nereye gidiyoruz, anne?

ABD'deki bütün bulaşıkları yıkayacağım, dedi annem.

Oturup beklemeyeceğiz, dedi Maria. Bugün Sosyal Hizmetler'le bir buluşman var, seni muhtemelen bir ıslahevine yerleştirecekler.

On sekiz yaşına adım atar atmaz da seni zaman kaybetmeden hapishaneye gönderecekler, dedi annem.

Luna'nın ABD'ye giden göçmenlerle ilgili söylediklerini düşündüm. Annem ve Maria'yla birlikte nehri yüzerek geçtiğimizi hayal ettim.

Neşeli Günler'i düşünsene, dedi annem. Aynı oradaki gibi olacak.

Tabii, dedi Maria.

ABD'ye gidiyoruz ve ben bulaşık yıkayacağım. Bütün bulaşıkları yıkayacağım, bütün o pirzola kanlarını ve pasta kremalarını. Siz de çocuk bakıcısı olacaksınız. Maria'yla ikiniz çocuk bakıcısı olabilirsiniz. Kimseye nereden geldiğimizi söylemeyeceğiz.

Tabii ya, dedi Maria.

Neden biliyor musun?

Neden, diye sordum.

Kimseye nereden geldiğimizi söylemeyeceğiz. Nedeni çok basit, dedi annem. Çok basit çünkü kimse sormayacak.

Anne, dedim. Sana bir hediyem var. Senin için bir şey çaldım.

Elimi açtım ve elmas yüzüğü çıkarıp ona verdim. Tek bir keleme dahi söylemeden yüzüğe baktı. Parmağına taktı.

Sayende artık ellerimi beğeniyorum, dedi.

Çok güzel, dedi Maria.

Birileri bu ülkeye boydan boya bir ağ attı, biz de içine düştük, dedi annem. Şehrin sokaklarında, trafiğin ve büyük tırların egzoz dumanları içinde ilerlerken anneme baktım; parmağındaki yüzüğe bakıyor, onu eliyle okşuyordu.

Caddeler boyunca çöpçüler ağızlarında mendilleriyle yerdeki külleri süpürüyorlardı. Külü siyah renkte büyük plastik torbalara dolduruyorlardı. Bu torbalar her sokağın köşesinde kaya parçaları gibi üst üste yığılı duruyordu.

Size söylemem gereken bir şey var, dedim. Bu takside şu anda beş kişi var.

Karnımı işaret ettim.

Burada bir bebek var.

Annem bir süre ne gözünü kırptı ne nefes aldı ne de tek bir harekette bulundu. Sonra eğilip yanağımdan öptü. Maria da diğer yanağımdan öptü.

Beni öptüler, ama öptükleri ben değildim.

İçimdeki çocuğun yanaklarıydı öptükleri.

Annem, dua edelim de erkek olsun, dedi.

Güzelliğin tehlike, genç kız olmanın suç sayıldığı bir yer. Anneler, kartelin eline geçmesinden korktukları kızlarını oğlan çocuğu gibi giydirir, onları ellerinden geldiğince çirkinleştirir. Uyuşturucu baronlarına ait siyah arazi araçları köye indiğinde kızlar toprağın altına gömülür, hayaller tehlike geçene değin ertelenir. Burada toprak hem ölümlere hem de dirilere gebe dir ve kadınlar, hayatta kalmak için gölgelere karışmayı öğrenir.

Adını babasının annesine ihanetinden alan Ladydi Garcia Martínez, işte bu tekinsiz topraklarda doğar ve büyür. O da diğerleri gibi saklanmayı, görünmez olmayı ve kendi dayanışma ağlarını kurmayı öğrenir.

Jennifer Clement, PEN/Faulkner Ödülü'ne aday olan bu sarsıcı ve güzel romanda Meksika'da kadınları, kayıplara karışanları ve kaybedecek pek bir şeyi olmayanları anlatıyor. Akrepler ve akbaba larla, erkekler ve erkek şiddetiyle boğucu bir dünyanın sınırlarını kadın sözleri, kadın sesleriyle genişletiyor.

Kadınlar Ormanı bittiği yerde başlayan, farklı coğrafyalarda benzer zorluklarla mücadele eden kadınları birbirine bağlayan ve karanlıkların içinde ısı ısı ısı parlayan bir roman.

ZAMANIN RUHU

ISBN-13: 978-625-95074-9-1

9 786259 507491